În vîrtejul furtunii

Tami Hoag

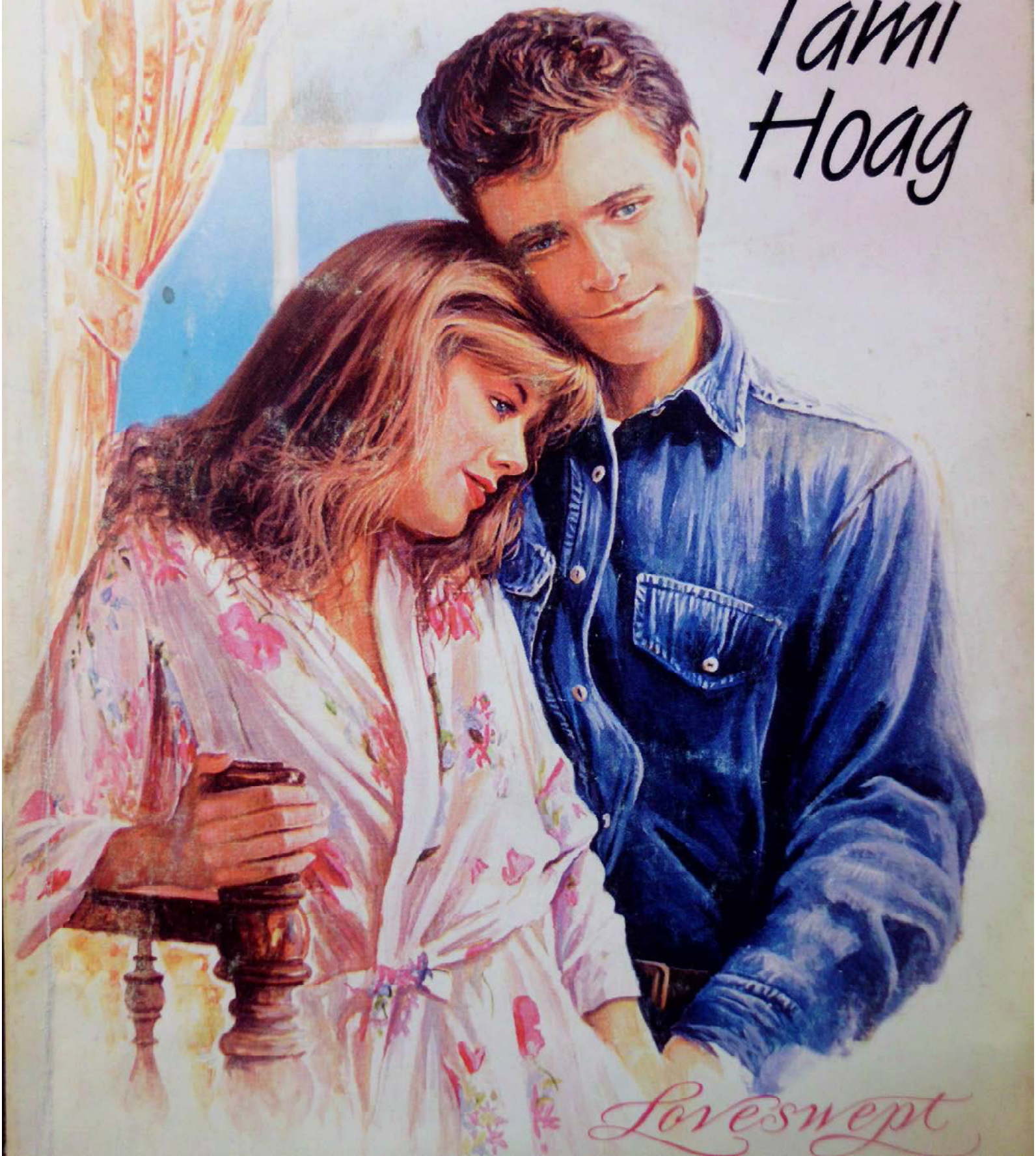

Loveswept

Loveswept

Tami Hoag

În vîrtejul furtunii

Prolog

Vreau să mă însor cu ea.

S.T. Dalton îşi deschise ochii şi privi de jur-împrejurul dormitorului din apartamentul său. În ciuda căldurii şi a personalităţii lui, ar fi putut să fie foarte bine o cameră de hotel. Se trezise singur în imensul său pat, aşa cum fusese în fiecare dimineaţă din ultimul an şi jumătate, de cînd se mutase din Minnesota în Kansas City. Dar ziua de astăzi părea diferită, lumea unui spaţiu străin în care nu se simţea tocmai confortabil. Ieri, fusese o celebritate, adoratul fundaş de rezervă care intra în teren şi salva etapa pentru *Chiefs;* „Furtuna" Dalton, bărbatul era descris odată ca avînd picioarele asemănătoare cu fulgerul şi un braţ ca

un tunet. Astăzi, era doar modestul S.T. Dalton, un fost cowboy din Muleshoe, Montana. Astăzi, părăsise terenul.

Procesul de coborîre din pat era unul lung şi dureros, necesitînd mişcarea articulaţiilor ce încasaseră prea mulţi ani de lovituri. Genunchii îl dureau, iar spatele îi era definitiv înţepenit cînd se ridica. Avea un umăr beteag şi o gleznă care puteau prezice ploaia cu o exactitate de sută la sută. Totuşi, după ce mădularele i se încălzeau, funcţionau destul de bine. Era recunoscător pentru asta.

Sub ochiul atent al cîinelui său ciobănesc german, îmbrăcă o pereche de blugi necălcaţi, le trase fermoarul, îşi tîrşîi picioarele de-a lungul camerei şi se postă rezemat de şifonier, fixîndu-şi de sus pînă jos imaginea din oglindă. Avea treizeci şi şase de ani. Femeile şi agenţii publicitari îl plăceau, dar el personal considera că, dacă nu zîmbea, arăta ca cincizeci de kilometri de autostradă stricată. Îşi trecu o mînă prin părul negru şi respiră profund.

Ieri, trîntise uşa, renunţînd la cariera care-i consumase viaţa încă din liceu. Era o senzaţie ciudată. Se simţea bătrîn, dar totodată renăscut. Restul vieţii i se întindea în faţă ca un drum lung, prăfuit.

Ştia exact ce dorea să facă de acum înainte. Stătea acolo întocmai ca ultima piesă de puzzle potrivită la locul ei şi, în sfîrşit, vedea cu absolută claritate întregul tablou. Avusese nevoie de ani ca

să răzbată pînă aici şi se confruntase cu destule neplăceri de-a lungul drumului, dar, într-un tîrziu, ajunsese la intersecţie şi ştia exact pe ce drum să apuce. Senzaţia de pace şi de hotărîre ce apăruse odată cu această realizare era uimitoare. Ultima dintre vechile fantome dispăruse. Ultima dintre vechile temeri se risipise.

Dorea să se căsătorească cu Julia McCarver.

Privirea i se opri pe fotografiile mototolite prinse în rama oglinzii, singurele lucruri personale din apartament. Parcurse etapele succesive ale vieţii Juliei: o adolescentă stîngace, emanînd promisiunea frumuseţii şi nesiguranţa tinereţii; o tînără femeie absolvind colegiul, cu ochii negri, plini de încredere în viitor; o femeie în blugi decoloraţi, tricou şi jachetă de piele, cu părul castaniu, lung, în dezordine, cu o expresie gînditoare, o frumuseţe împlinită neimpresionată încă de propria-i apariţie.

O cunoştea de ani. O iubise dintotdeauna. O rănise mai mult decît o dată. Îi acceptase dragoste şi o păstrase în secret, o cultivase cu grijă, se cufundase în ea, dar ori de cîte ori se punea problema angajamentului, se îndrepta în direcţia opusă, atît de înspăimîntat că se lovise aşa cum se întîmpla de fiecare dată.

Cîţi ani irosise făcîndu-şi griji că era fiul tatălui său, că se afundase tot atît de adînc, devenind un om de nimic şi pe care nu te puteai bizui aşa cum fusese bătrînul Bud? Cît timp irosise fugind de singura persoană din lume care era sufletul lui

pereche? Nu avea importanţă. Toţi aceşti ani rămăseseră în urma lui. Era timpul să-şi pună la punct restul vieţii. Acum, tot ceea ce trebuia să facă era să o convingă pe doamna din fotografii că deţine un loc permanent în această viaţă, aşa cum avusese întotdeauna un loc permanent în inima lui.

– Ei bine, Bingo, rosti el tărăgănat, strîmbîndu-se către enormul dog ce zăcea în mijlocul patului. Mai bine i-am da zor. Să ne punem pe treabă şi să facem ceva pentru noi.

Capitolul 1

– Am hotărît să mă mărit.

Julia McCarver îşi privi colega de cameră pe deasupra ramelor negre ale ochelarilor de vedere. Liz Costa stătea într-un scaun tapiţat cu stofă de un albastru-fumuriu, sprijinindu-şi picioarele delicate pe măsuţa de cafea din pin spălăcit, în timp ce-şi vopsea unghiile cu o nuanţă ţipătoare de roşu. Arăta atît de nepăsătoare, de parcă tocmai anunţase că s-a hotărît să mănînce pîine prăjită la micul dejun.

Absentă, Julia îşi umezi cu salivă un deget şi întoarse pagina revistei medicale fără s-o privească. După un lung moment de tăcere stînjenitoare, spuse:

– Dar nu eşti logodită cu nimeni.

– O simplă formalitate.

– Una dintre formalităţile majore, aş spune.

Liz îşi scutură capul, înlăturîndu-şi de pe faţa ei rotundă modernul ciuf negru, ondulat cu ingeniozitate.

– Sînt o mulţime de bărbaţi pe afară. Trebuie doar să mă străduiesc, zise ea, presărîndu-şi cuvintele cu o insinuare a accentului ei portorican, ca un praf de ardei iute. Momentul este tocmai bun. Dacă emit semnalele potrivite, bărbatul ce-mi este ursit se va îndrepta spre mine. Am citit asta în *Vogue*.

– Mda, de aici ţi se trage toată înţelepciunea vieţii, tărăgănă Julia cuvintele, aşezîndu-şi mai comod picioarele-i lungi pe canapea. Asta-i cauza care a produs schimbarea bruscă de opinie? Un articol dintr-o revistă mondenă? Ce s-a întîmplat cu Liz Costa, independenta femeie de afaceri?

Liz îşi undui o mînă manichiurată fin şi elegant.

– Asta era în anii '80, Deceniul Ego-ului. Dă-i zor cu planul, Julia. Acum sîntem în anii '90, epoca Noului Tradiţionalism. Plină de romantism.

– Bine, asta s-a aranjat. N-am vrea ca tu să fii demodată.

În clipa cînd se auzi clinchetul soneriei, Liz se rezema şi-şi agita degetele de la picioare.

– Oja mea este umedă, spuse ea în vreme ce Julia se ridicase deja de pe canapea şi se îndrepta spre hol. Nu m-aş duce la uşă decît dacă este Kevin Costner.

– Probabil că tocmai bărbatul ce ţi-a fost predestinat se îndreaptă către tine.

– Ar putea fi. Am emis semnale încă de joi.

Julia parcurse tîrşîit cei trei paşi pînă la intrarea din hol şi deschise brusc uşa. Inima i se opri în piept. Stătea în prag, mirată, ţinîndu-se de tocul uşii pentru a se susţine, în timp ce se holba la bărbatul care-i capturase prima dată inima ca adolescentă, bărbatul care i-o sfărîmase în trei ocazii diferite, bărbatul pe care jurase să nu-l mai lase vreodată să se apropie în vreun fel de inima ei. S.T. Dalton.

Îşi spusese că niciodată n-ar mai dori să-l revadă. Dar el era acolo, în carne şi oase, un metru optzeci şi şapte înălţime, cowboy-ul musculos, cu umerii la fel de laţi ca Parthenon-ul. În ciuda faptului că, probabil, cîştigase mai mulţi bani ca nimeni altcineva în anii în care jucase fotbal, era încă îmbrăcat ca un fermier – cizme uzate, blugi decoloraţi care se mulau pe fiecare centimetru din trupul său, un tricou de bumbac cu mînecile suflecate. Într-una din mîini ţinea o pălărie Stetson neagră, prăfuită şi arătînd jalnic, în timp ce stătea în faţa ei, cu figura brăzdată de linii neobişnuit de aspre datorate concentrării.

Îmbătrînise puţin de cînd îl văzuse ultima dată, cu toate astea îşi etala ridurile din jurul ochilor şi a gurii, la fel de destins ca un manechin care îmbracă un costum *Armani*. La treizeci şi şase de ani arăta de parcă tocmai primise un premiu pentru atracţie. La urma urmelor, S.T. Dalton arătase

întotdeauna în felul acesta – gata să producă necazuri, imposibil de sexy, frumos într-un fel care nu avea nimic de-a face cu aspectul trăsăturilor sale. De fapt, pometii îi erau puţin prea proeminenţi, bărbia puţin prea lungă, iar nasul îi fusese spart cel puţin o dată, dar nimic din toate astea nu conta, pentru că răspîndea farmec. Era un generator natural de vino-ncoace. Umplea aerul din jurul lui şi-i ardea în ochii albaştri, iar Julia trebuia să se comporte ca femeia care era imună la aşa ceva.

Ea nu era imună, spre marea ei dezamăgire. Nu fusese imună nici la şaisprezece ani, nici la douăzeci şi nici la treizeci şi doi. Farmecul lui Storm Dalton era ca un virus în sîngele ei. Chiar şi acum simţea un fior de dorinţă. Îşi duse mîna la frunte pentru a-şi controla temperatura şi se lovi peste faţă cu revista din care tocmai citise, derangîndu-şi ochelarii.

– E bine şi dacă nu este străinul holtei, spuse ea sec, încercînd să-şi mascheze şocul prin sarcasm.

S.T. îi adresă un zîmbet ezitant, încurcat. Se simţea cuprins de un tremur interior. În timp ce condusese din Kansas City înspre nord, repetase în minte acest moment de mii de ori. Şi-o imaginase pe Julia stînd în pragul uşii, privind implacabilă, se imaginase pe sine spunîndu-i o frază magică ce-ar fi şters toată durerea pe care i-o provocase în trecut. Dar acum, cînd sosise clipa, nu-şi putea reaminti nici un cuvînt magic. Acum,

că o vedea stînd acolo, nu putea depăşi teama că nimic din ce-ar spune sau ar face n-ar fi destul pentru a o aduce înapoi la el. Simţea cum trecutul se înălţa între ei ca un zid.

– Este nemaipomenit să te văd, Legs, vorbi el blînd, cu o voce răguşită, care înnebunise de dorinţă nu numai o femeie echilibrată. Juliei îi evoca imagini de whisky, tutun şi cearceafuri mototolite. Miezul problemei era că el o abordase cu brutalitatea înzecită a unui fundaş de o sută de kilograme şi că sunase şi acum ca întotdeauna, dar ştiind că efectul nu se micşorase nici cu o fărîmă.

Julia se încruntă la el.

– Aş spune acelaşi lucru dacă ar fi adevărat, dar sincer, mai bine deschideam uşa şi găseam o cobră pe prag. Cel puţin ştiam că este un şarpe în loc de a fi o persoană care se comportă astfel.

S.T. se înfioră.

– Asta răneşte.

Julia îşi scutură capul, îngustîndu-şi ochii cu dispreţ.

– Nu cunoşti înţelesul cuvîntului.

– Ba da.

– Regret, surîse Julia batjocoritor, înmărmurită de abilitatea lui de a părea sincer. Ştiu că eşti convins că ai memorat toate monosilabele, dar asta a reuşit să-ţi scape de sub control.

S.T. ştia că merita remarcile ei tăioase. La naiba, probabil că merita ca ea să-l taie cu un cuţit tocit şi ruginit şi să hrănească cu el cîinii vagabonzi, dar venise aici ca să schimbe toate

astea, dacă putea. Această femeie era destinul lui, femeia pe care o iubise şi o părăsise, dar pe care o iubea încă. Femeia care-l privea fix, cu toată ferocitatea unei tigroaice înfuriate.

O studia şi vedea aceeaşi fată cu ochii mari pe care o cunoscuse demult, în Muleshoe, un băieţoi crescut peste măsură ce se transformase într-o lebădă, şi acum nu prea ştia cum să procedeze. Ochelarii pe care ea îi purta arătau de parcă ar fi aparţinut lui Buddy Holly. Decoloratul tricou albastru-marin atîrna diform peste şoldurile ei şi proclama cu litere albe decojite „Surorile medicale vă ajută imediat." Un lăbărţat şort bărbătesc scotea la iveală un metru de picioare feminine, bine proporţionate. Părul ei, lung pînă în talie, îi cădea într-o totală dezordine în jurul trupului. Nu se machiase nici măcar un strop. În ciuda la toate acestea, arăta minunat.

S.T. îşi înclină puţin capul într-o parte, îndepărtînd cîteva şuviţe de păr negru de pe fruntea sa lată. Sprîncenele i se ridicaseră cu speranţă.

– Pot să intru?

– Nu.

Julia se retrase un pas şi închise uşa peste cea mai mare parte a trecutului ei. Uluită, părăsi micul hol de la intrare, traversă living-ul şi se reaşeză pe canapea, încrucişîndu-şi strîns picioarele sub ea. Inima îi bubuia, urechile îi vîjîiau. Se simţea înfierbîntată, dar în acelaşi timp îngheţată. Virusul revenise. Stormitis. Bărbatul nu se deosebea de o formă de malarie, revenind periodic

atunci cînd ea se aştepta cel mai puţin, scoţînd-o din minţi. Nu-şi amintea nici cum să vindece răceala obişnuită. Dacă cineva ar putea să descopere un vaccin care să contracareze efectul lui Storm Dalton asupra femeilor, acesta ar avea o mare valoare.

Liz îşi ridică privirea de la al doilea strat de ojă, întrebînd doar vag curioasă:

– Un agent comercial?

Gura deschisă a Juliei tremură, nehotărîtă între zîmbet şi grimasă.

– Nu voiam nimic.

– Ce vindea?

– Îngrăşăminte naturale.

Liz făcu o figură mirată.

– Lucrurile neobişnuite se vînd din uşă în uşă.

Julia se prefăcu că-şi îndreaptă din nou atenţia la articolul pe care-l citise înainte ca soneria de la uşă să răsune, dar oricum, ocluzia intestinelor nu-i capta interesul în acest moment. Imaginea lor vizuală nu o putea îndepărta de S.T. Dalton. La naiba, arăta grozav. Ar trebui să fie interzis unui bărbat să poarte blugi strîmţi.

– Era atît de atrăgător? întrebă Liz cu viclenie.

În timp ce Julia îşi privea prietena, un val de roşeaţă vinovată îi răzbătea de sub piele. Liz o urmări cu ochii îngustaţi ca nişte fante, ţuguindu-şi buzele cărnoase. Liz avea un ochi pătrunzător pentru detalii, care-i adusese succesul ca manager la unul dintre cele mai importante magazine din Minneapolis. Dar o făcea să devină

dezagreabilă ca prietenă apropiată.

– Arăţi aşa cum m-am simţit eu cînd l-am întîlnit pe Mel Gibson în New York, zise ea. Înfierbîntată, distantă, năucită, fără vlagă.

– Sună de parcă ar fi gripă.

– Oh, nu, răspunse Liz, adoptînd figura ei de mare înţelept. Introduse pensula înapoi în sticluţa cu ojă, aşa încît putea vorbi, gesticulînd. Este vorba despre hormoni. Hormoni nestăpîniţi. Genul de hormoni care aleargă prin venele tale precum caii sălbatici. Genul de hormoni care produc destulă căldură pentru a topi blocurile de gheaţă de la pol. Genul de hormoni care te fac să doreşti să atragi un bărbat ca...

– Destul! exclamă Julia, ridicîndu-şi mîinile într-un gest de finalitate. Destul cu hormonii! Nu am hormoni. Hormonii mei sînt pe cale de dispariţie.

Liz îşi înălţă o sprînceană pensată cu măiestrie.

– Plictisitorul Bob ar fi zdrobit să audă asta.

– Bob...? Julia se întrerupse în timp ce panica o invada. Robert. Îl uitase pe Robert! O singură privire la S.T. Dalton şi întreaga ei lume fusese întoarsă cu susu-n jos. Uitase chiar şi relaţia ei cu cel mai bun chirurg plastic. Un presentiment al destinului ameninţător o apăsa ca un bolovan.

De ce se întorsese S.T. Dalton? Ce voia de la ea? Nu mai avuseseră nici o legătură de peste un an. De cînd *Vikings* îl transferaseră la Kanssas City ca înaintaş. Atunci ieşise din viaţa ei – pentru a treia oară – şi de atunci nu mai auzise de el.

Acum se întorsese din nou, ca proverbialul ghinion de care nu scapi.

Soneria răsună puternic, insistent şi aproape o catapultă pe Julia pe duşumea. Liz o privi într-o tăcere amuzată în timp ce se străduia pînă peste poate să nu se îndrepte spre uşă.

– Trebuie să fie un fel de îngrăşămînt natural.

Julia nu făcu nici un comentariu în timp ce traversa camera. Deschise brusc uşa şi se uită fix la bărbatul care stătea în prag.

– Ce vrei?

– Pe tine, spuse S.T. cu un zîmbet dulce, blînd. Nu se aştepta să o cucerească aşa de uşor. De fapt, nu se aştepta ca ea să fie în vreun fel atrasă de farmecul lui, dar n-avea ce face. La el, farmecul era ceva reflex, o apărare, o unealtă bună la toate. Încă de la o vîrstă fragedă, învăţase să o mînuiască cu îndemînare în situaţii unde orice altceva eşua.

Răspunsul lui avu asupra Juliei acelaşi efect ca lovitura unui ciocan în frunte. Simţi cum capul i se învîrte şi genunchii i se înmoaie, dar se ţinu tare. Nu trebuia să se gîndească la trecutul lor comun. Nu trebuia să se gîndească absolut deloc la momentele lor de dragoste. Nu avea voie să-şi amintească cum arăta el gol – cu pieptul ca de granit şi cu stomacul plat, cu coapsele unui călăreţ şi un spate care era... Nu trebuia să-i permită să-i vrăjească astfel casa, sau patul, sau inima, dar asta era ceea ce se întîmpla. Storm Dalton îi provocase tot răul de care era în stare.

Se uită la el cu cea mai oţelită privire a ei de asistentă.

– Regret, astăzi nu sînt liberă pentru nici un nenorocit. Asta este tot ce am avut de spus, mulţumesc.

– Ce-ai spune de scuze? întrebă el sincer.

– Sînt sătulă de scuze. Sună din nou cînd iadul se va răci.

Se pregăti să trîntească uşa, dar S.T. reacţionă cu toată agilitatea atletului care era. O luă de încheietura mîinii, o trase afară în faţa intrării şi închise uşa în spatele ei, totul dintr-o mişcare rapidă care o lăsă pe Julia fără respiraţie. Îi blocă drumul spre uşă sprijinindu-şi braţul de perete. Ea se răsuci să scape în cealaltă parte, dar el îi blocă şi această cale, astfel că se trezi ţintuită de peretele casei.

– Ce crezi că realizezi? întrebă ea indignată. Aşa cum stătea S.T. aplecat asupra ei, se aflau faţă-n faţă. În mod cert, era cel mai rău loc. Ochii lui albaştri, strălucitori, priveau în ochii ei cu o intensitate neînduplecată care o făcea să se înfioare.

– Îmi cer iertare, murmură el. M-am străduit cît am putut toată ziua, gîndindu-mă cum să te recîştig, aşa că sper să te simţi bine.

– Nu vreau să aud asta.

– Poate că nu vrei, dar eu trebuie să o spun. Îmi pare rău că te-am rănit, iubito.

Julia privi în altă parte, de-abia rezistînd imboldului de a-şi face vînt cu mîna. Temperatura

corpului îi crescuse cu douăzeci de grade. Încă putea să simtă fasciculul sfredelitor al privirilor lui zăbovindu-i pe faţă. Furnicături îi cuprinseseră trupul din creştet pînă-n tălpi, concentrîndu-se în cele mai sensibile zone. Era într-adevăr uimitor că putea să reacţioneze încă în acest fel în faţa lui. El devenise cel mai bun exemplu a tot ce detestase la un bărbat şi, totuşi, o parte din ea era încă atrasă de el. Asta o înfuria şi o enerva.

– Uh-huh, zise ea, dorind ca furia să-i acopere reacţia instinctivă pe care i-o provoca. Te scuzi pentru că ai plecat în Kansas City, în timp ce eu eram de gardă la spital, sau ne întoarcem înapoi în vremea cînd m-ai părăsit înainte de a te duce în primul tău cantonament profesionist?

– Pentru toate astea. Pentru fiecare lucru urît pe care l-am făcut vreodată.

– Ce vrei de la mine, S.T.? Iertare? Absolvire?

Maxilarul i se încordă, dar privirea lui nu şovăi. Niciodată nu-l văzuse atît de serios.

– O altă şansă, zise el simplu.

Inima Juliei se cutremură într-un ritm neobişnuit, de parcă fusese supusă unui şoc electric. Se holbă la el o clipă infinită, înainte de a-şi regăsi calmul care să o salveze.

– Ce colosală neruşinare! Se strecură pe sub braţul lui şi se îndreptă calmă spre terenul de dincolo de micuţa intrare, scuturînd din cap. Am noutăţi pentru tine, Seth Thomas Dalton. Nu-mi pasă cît de rău îţi pare. Nu-mi pasă dacă ai intenţionat să-ţi pui chezăşie burlăcia şi să-ţi razi

capul chilug pentru a o dovedi. Nu vreau să te aud spunînd „hai să depăşim" piedicile absurde. Ai ieşit din viaţa mea. Mă înţelegi? Am fost destul de clară? Ai plecat, s-a terminat, finito, du-te de aici.

S.T. stătea cu mîinile în şolduri, cu un picior ridicat, cu pălăria lăsată pe ceafă şi avînd o figură gravă.

– Ai toate drepturile să devii furioasă pe mine.

– Furioasă? Julia aproape tremură pronunţînd cuvîntul. Putea să simtă presiunea sîngelui pulsîndu-i în degete. O ceaţă roşie îi trecu prin faţa ochilor. Furia nici măcar nu cuprinde ceea ce simt! Crezi că poţi să valsezi pînă aici şi să mă dobori la pămînt?

– Nu.

Julia înaintă, insensibilă la răspunsul lui.

– Crezi din nou, cap de lemn, creier nenorocit de cowboy. Îţi arăt eu furie.

Mînia ei explodă la suprafaţă, distrugîndu-i bunul-simţ şi autocontrolul. Se uită împrejur cu sălbăticie, sperînd să găsească ceva cu care ar putea să arunce în el cu plăcere. Privirea i se opri pe un gnom din plastic colorat, înalt de vreo treizeci de centimetri, aflat în faţa intrării. Fără să se gîndească vreo secundă, îl înhăţă şi se îndreptă cu el spre S.T., scoţînd un ţipăt războinic în timp ce ridica piticul deasupra capului.

S.T. se feri în ultima clipă, aplecîndu-se un pas în faţă şi spre curte. Inerţia o conduse pe Julia peste el. Se opri şi se întoarse, clătinîndu-se puţin

într-o parte, de parcă greutatea piticului o dezechilibrase. Umflîndu-se şi pufnind ca un taur sălbatic, se strădui să treacă înapoi peste iarbă.

– Acum, Julia, spuse S.T., ridicînd o mînă ca să o ţină în timp ce mergea înapoi. Nu putem să vorbim despre asta ca adulţii?

– Mi-ar plăcea, dar poate că am îmbătrînit şi am murit înainte ca tu să devii adult.

– Dar tocmai de asta sînt aici... ca să-ţi arăt că m-am schimbat.

– Asta va fi ziua. Singura schimbare pe care o voi vedea vreodată la tine este oul de gîscă de pe capul tău după ce te pocnesc o dată cu piticul.

El se retrase un pas şi se mişcă puţin spre stînga, neluîndu-şi ochii de la Julia în timp ce ea mergea odată cu el.

– Ei, dragă, chiar vrei într-adevăr să faci asta aici, în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor vecinilor tăi?

Julia se retrase brusc şi privi în jurul ei, cu gnomul încă ridicat. Era o minunată zi de vară, sîmbătă dimineaţa, în cartierul Bloomington din Minneapolis. Toţi oamenii din jurul lor îşi udau pajiştile, tunzîndu-şi gardurile vii, privind-o cum se face singură de rîs. În timp ce se uita, o văzu pe doamna Perkins de la apartamentul vecin, umplînd cu apă castronelul păsărilor. Gus Thorensen o studia cu căutătura lui de fumător de marihuana şi făcea un semn cu degetul mare ridicat în direcţia lui S.T. De cealaltă parte a străzii, bătrînul domn Peabody se afla în scaunul său cu rotile, în faţa uşii, aruncîndu-i ocheade prin

binoclu. Privi în sus la piticul care îi rînjea. Se uită în jos la şortul subţire pe care-l purta. Ridică privirea spre S.T.

– Acum, într-adevăr te voi ucide, spuse ea cu o voce joasă, apăsată.

Aruncă piticul spre el, dar S.T. se feri cu uşurinţă şi gnomul de plastic aterizã în cap, într-o tufă de flori. Sprîncenele lui S.T. se încruntară a supărare.

– Ei, destul cu asta, declară el, buna dispoziţie învingînd. Am venit aici ca să discut cu tine, Julia, şi al naibii să fiu dacă nu o voi face chiar de-ar trebui să te leg de picioare.

Julia era conştientă de schimbarea situaţiei. Nu mai era demult vînătorul, ci vînatul. S.T. făcu un pas ameninţător spre ea, ceea ce o determină să se retragă, încercînd să-l privească şi căutînd ceva cu care să se apere. Singurul lucru ce-i apăru în faţă era un imens os, pe care marele danez al vecinului îl lăsase în curte. Îl ridică şi-l agită în faţa ei de parcă era un cuţit.

– Nu te apropia.

Buzele lui S.T. se contractară. Arăta ridicolă aşa cum stătea acolo, îmbrăcată sumar, agitînd osul unui cîine, cu ochii măriţi în spatele ochelarilor ei gen Buddy Holly. Nu avea nici un dubiu că i-ar fi pocnit într-adevăr una cu terminaţia rotundă a osului, dar nu putea acţiona cu prea multă pricepere. Admiraţia era o mare parte din ceea ce simţea. Julia nu era o violetă ofilită sau un evantai rupt. Ea nu dădea o para pe cît de faimos fusese

el sau pe cît de mulţi bani făcuse. Nu o putea intimida. Ce femeie!

Julia îl privea prudentă, în timp ce el scoase un fluierat ascuţit şi marele lui cîine ciobănesc german veni sărind pe fereastra deschisă a camionetei negre, parcate în stradă. Cu un simplu gest din mînă, trimise cîinele să alerge peste pajişte, îndreptînd spre ea o armă neaşteptată. Cu ochii strălucind de excitare, cu limba atîrnîndu-i într-o parte a gurii, cîinele făcu un salt graţios, înhăţă osul din mîna ei şi străbătu curtea cu el, gudurîndu-se de triumf.

S.T. luase avantaj datorită diversiunii şi acţionă. Se aplecă în faţă cu capul în jos. Julia ţipă cînd el o prinse de mijloc şi o strînse, ridicînd-o în braţe. Pe umărul lui, Julia se simţea ca o uriaşă păpuşă din cîrpe, cu fundul în sus, cu capul în jos şi braţele atîrnîndu-i. Încercă să-l lovească cu picioarele, dar el i le înlănţui strîns cu braţul.

– Linişte! ordonă el în timp ce se întorcea şi se îndrepta spre trotuar.

– Nu vreau să mă liniştesc! spuse Julia, agitîndu-se. El mergea clătinîndu-se pe trotuar, iar ea încercă să-i arunce pălăria, dar nu o eliberă. Acesta este un loc civilizat, Storm Dalton. Nu poţi să transporţi femei pe umărul tău!

– Ba da, ei bine, am s-o fac!

– Sper să capeţi o hernie.

– Nu e chiar aşa de drăguţ.

– Sună bizar, dar devin irascibilă cînd sînt ţinută cu susul în jos indiferent pentru cît timp,

şuieră ea, ridicîndu-şi capul şi îndepărtîndu-şi părul din ochi ca să vadă pe unde o duce. Se aflau lîngă poarta principală a casei. Dacă Liz o observa în situaţia în care se găsea, Julia n-ar mai fi putut trăi niciodată acolo. Acum, că m-ai umilit peste măsură în faţa vecinilor mei, vrei te rog să mă laşi jos?

– Asta depinde, spuse el, lovindu-i absent fundul. Ai de gînd să te comporţi cum trebuie?

– Da. Nu pentru că tu ai înţelege ceva din bunele maniere, rosti Julia sec, furioasă pe el ca şi pe ea însăşi. Senzaţia mîinii lui pe mijlocul ei îi declanşase o panică a ceva sălbatic, furia hormonilor pe care presupusese că nu-i mai avea.

– Oh, înţeleg, rosti S.T., tărăgănat. Dar acum, n-o să te ţin aşa veşnic, asta-i tot.

– Lasă gluma.

El se îndreptă spre poartă şi o lăsă în picioare. Julia îşi îndreptă statura cu cît de multă demnitate mai putut aduna, netezindu-şi tivul tricoului, aranjîndu-şi ochelarii, încercînd în van să pună puţină ordine în părul ei.

– Acum, mergem înăuntru să vorbim? întrebă el, chipul lui sfătuind-o puternic să spună da.

– Nu mai este nimic de discutat între noi, S.T., spuse ea liniştită încrucişîndu-şi braţele pe piept. Se simţea goală, vulnerabilă şi nervii îi fusese brusc răscoliţi din nou. La naiba, de ce ţinea el morţiş să se întoarcă la ea? Cum putea să se uite la el şi să simtă încă în pîntec acel fior de atracţie? Ei bine, n-avea importanţă, căci capitolul Storm

Dalton din viaţa ei era închis şi asta era tot ce mai exista din el.

– Greşeşti, Julia, spuse el, aruncîndu-i o privire pătrunzătoare şi la fel de albastră ca marea. Sînt atît de multe de discutat între noi. Aş vrea să compensez toate greşelile pe care le-am făcut în trecut. Vreau să fim din nou prieteni şi să ne căsătorim.

Capitolul 2

– Căsătorie? Julia pronunţă cuvîntul într-un mod pe care-l crezu că trebuia să fie respiraţia ei de moarte. Căsătorie? Storm Dalton? Bărbatul avea o alergie atît de acută la acest angajament, încît ar fi trebuit să poarte o brăţară care să alerteze medicii. Şi el sugerase căsătoria? Imposibil.

– Scuză-mă, spuse ea, îndreptînd spre el o privire sceptică ce-i uni sprîncenele. Cred că am înţeles greşit. Credeam că ai spus că vrei să ne căsătorim.

S.T. îşi tîrşîi cizmele pe ciment. În toată viaţa lui nu fusese vreodată atît de nervos. În faţa liniei de tragere, aşteptînd o breşă care să-i permită cu nouă secunde înainte de sfîrşitul meciului să-şi

claseze echipa pentru liga campionilor, cînd se aflau în urmă cu şase puncte, toate i se păreau uşoare pe lîngă asta. Deodorantul pe care-l folosise se răspîndi brusc în aer.

Nu se gîndise că-i va scăpa o propunere. Se hotărîse să o curteze mai întîi, să-i dea timp să vadă că nu mai era acelaşi bărbat care alergase altădată după ea. Desigur, Julia ar fi fost precaută cu el; o lăsase baltă de mai multe ori decît se îngrijise să socotească. Dar acele zile se duseseră odată pentru totdeauna şi dorea ca ea s-o ştie. Propunerea i se păruse a fi tocmai ce trebuia făcut. Să pună punctul pe i. Să fie direct şi cinstit. Prin natura lui, era un jucător şi unul care-şi asuma riscul, un bărbat ce mergea după cum dorea. Acum, o dorea pe femeia care stătea în faţa lui, privindu-l de parcă îi crescuse un al doilea nas. Părea corect ca ea să ştie.

– Căsătorie? întrebă ea. Ai spus căsătorie. Înspăimîntătorul cuvînt cu C. L-am auzit ieşind din gura ta.

S.T. respiră într-o scurtă răsuflare greoaie. Brusc, broboane de sudoare îi apărură pe frunte.

– Da.

– Căsătorie.

– Căsătorie.

Emoţii contradictorii se răsuceau prin trupul Juliei ca o tornadă. Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, cînd ar fi dat orice să audă acest cuvînt venind de pe buzele lui S.T. Exista o parte în inima ei care dorea cu pasiune să întoarcă

timpul înapoi cînd avusese şaisprezece ani şi fusese îndrăgostită pentru prima dată, amorezîndu-se lulea de cel mai bun prieten al vărului ei. Cînd avusese douăzeci de ani şi-l privise cum pleacă în prima tabără de antrenament, tîrînd după el şi inima ei; cînd avusese treizeci şi doi de ani, fusese aproape convinsă că, în sfîrşit, el se maturizase. Dar acum era prea tîrziu.

– Ai sosit cu o zi întîrziere, cowboy, spuse ea într-un amestec dulce-amărui de furie şi regret. Am deja un logodnic.

S.T. o privea de parcă îl lovise în cap cu o cărămidă. Se clătină puţin. Ciobănescul german se uita la el plin de înţelegere şi tristeţe. Ignorînd cîinele, care-i ţinea în gură pălăria Stetson, S.T. depăşi poarta poticnindu-se şi ajunse pe pajişte. Aruncă o privire, îşi trecu mîna prin păr şi apoi îşi scutură capul, împrăştiind şuviţele negre ce-i acopereau fruntea.

– La naiba, Legs, murmură el în timp ce se întorcea spre ea, arătînd rănit şi confuz. Te-ai logodit? Cu alt bărbat?

– Nu, cu un urangutan, spuse Julia sarcastic. Desigur, cu un alt bărbat. Ce-ai crezut? Că am umblat fără rost şi te-am aşteptat pe tine să vii înapoi cînd ai chef? Am lucruri mai bune de făcut în viaţă decît să te aştept pe tine.

Sprîncenele negre ale lui S.T. se împreunară. Îşi agăţă mîinile de talia blugilor şi-şi concentră toată energia într-o încruntare. Blestem. Nu luase deloc în calcul această posibilitate. Un alt bărbat!

La naiba!

Ştia că Julia era capabilă să atragă alţi bărbaţi. Fir-ar să fie, probabil că nu exista nici un bărbat în venele căruia curgea sînge care n-ar fi fost atras de ea. Dar întotdeauna o considerase ca fiind a lui. Din prima clipă fusese ceva între ei, o legătură, o asemănare a spiritului. Se înţelegeau unul pe altul. Şi acum, ea voia să-i întoarcă spatele şi să se căsătorească cu un alt bărbat.

Ideea îl făcu sălbatic de gelozie, indiferent dacă avea sau nu dreptul să simtă în felul acesta. Dorea ca logodnicul să se materializeze pentru a-l putea cotonogi pînă i-ar stoarce şi ultima urmă de viaţă, atît de mult îl scosese din fire. Dar se îndoia că bărbatul ar fi aşa de amabil şi mai ştia că situaţia n-ar fi amuzat-o pe Julia. Probabil ar fi găsit acel os şi l-ar fi lovit să-l facă praf.

Înjură şi lovi cu piciorul o păpădie. Acum, ce naiba ar trebui să facă? Ea era viitorul lui, destinul lui. Era logodită cu un alt bărbat. Inima lui se cutremură. Apoi, privirea îi poposi pe mîna stîngă a Juliei, uitîndu-se după o evidenţă palpabilă a acestui tip fără nume, fără figură, care-i furase femeia. Nu exista nimic. Tot ceea ce văzu erau degetele lungi şi unghiile scurte fără ojă. Îşi smuci capul în sus, ochii lui arzînd la fel de strălucitor ca ai unui credincios habotnic.

– Nu văd vreun inel.

Julia îşi simţi obrajii încălzindu-i-se puţin sub intensitatea privirii lui. Îşi frecă dosul palmei de picior, dorindu-şi să fi acceptat în ultima clipă,

atunci cînd Robert sugerase că trebuia să caute un diamant potrivit.

– Ei bine, încă n-am umblat ca să alegem unul, dar...

– Cînd este nunta?

– Data nu este stabilită, dar...

S.T. îndreptă un deget spre ea. Un imens rînjet de mare bandit i se lăţi pe faţă – acel rînjet vechi, familiar lui Storm Dalton care nu fusese nicăieri pus în evidenţă în felul ăsta, ştrengăresc şi imoral, încărcat din plin cu maliţiozitate. Sări dincolo de pragul lat şi se îndreptă spre Julia. Ea se retrase prudentă un pas, apoi un altul şi se lovi cu capul de colţui casei. S.T. păşi mai aproape, arătînd ca un jucător care tocmai a lovit o ţintă precisă.

– Nu există inel, nu există dată, nu există logodnă, spuse el.

Ochii Juliei se îngustară.

– Mă faci mincinoasă?

– Nu, doamnă. Spun că eşti o femeie liberă. Folosind o veche expresie de vînătoare – carnea nu este carne pînă ce nu se află în tigaie.

– Ce comparaţie flatantă.

S.T. îi ignoră sarcasmul.

– Oricum, nu cred că aş fi lăsat ca un lucru minor cum este un inel de logodnă să mă oprească. Cred că este altceva să furi nevasta unui alt bărbat aşa că trag linie aici...

– Mă bucur că ştii să te opreşti undeva...

– Nu furi calul altui bărbat, nu furi vita altui bărbat, nu-i loveşti cîinele şi nu-i furi nevasta,

spuse el, clarificîndu-şi codul personal de onoare. Dar asta este cu totul altceva.

Julia încercă fără succes să înlăture nodul brusc de teamă care i se înţepenise în gît, ca o piatră.

– Te opreşti chiar aici, S.T., îl avertiză ea, ridicîndu-şi o mînă, sperînd să-i stăvilească înaintarea fără a fi nevoită să-l atingă. M-a cerut şi am acceptat. Astfel, am devenit logodită.

– Nu în cartea mea, în nici un caz.

– Ei bine, încăpăţînatule. Nu-mi trăiesc viaţa după „Lumea în armonie cu Storm Dalton".

– Numele tău este încă McCarver. Joacă cinstit, Legs, spuse el, un zîmbet indolent încreţindu-i colţurile gurii late, în timp ce se apleca puţin mai aproape.

Julia se încruntă, lipindu-şi spatele de perete.

– Nu mă joc deloc, şuieră ea. M-am jucat cu tine înainte şi am pierdut. Nu mă mai joc din nou.

Cuvintele ei îi transformară zîmbetul într-o expresie înverşunată. Ceea ce vedea dincolo de privirea albastră, arzătoare, putea să fie regret, dar ea îşi spuse că asta oricum nu schimba nimic. Ştia că niciodată el nu s-ar fi aşezat în drumul ei ca să o rănească. Nu era un bărbat rău, ci doar unul greu de domesticit. Julia ştia de ce era el în felul acesta, ştia tot ce trebuia ştiut despre el, dar asta nu schimba nicicum lucrurile. Tot ceea ce o supăra era faptul că nu se putea încrede în el, nu pentru a-i frînge din nou inima. Asta era cît se poate de simplu.

– Nu mai joc din nou, S.T., murmură ea.

– Ştiu că te-am rănit, iubito, spuse el blînd, aplecîndu-se puţin mai aproape. Aş da orice să reuşesc să mă întorc în trecut şi să repar asta, dar nu pot. Tot ce pot să fac este să-ţi arăt că m-am schimbat.

– Nimic nu s-a schimbat, insistă Julia. Doar te-ai retras din fotbal. Eşti la o altă încrucişare de drumuri. Era timpul să te întorci la bătrîna doamnă demnă de încredere, Julia, pentru un alt mic avînt. Nu de data asta, S.T. Am fost tranziţia ta de la fotbalul de colegiu la cel profesionist, de la prima selecţionare la rezervă. Nu vreau să fiu tranziţia ta de la fotbal la orice altceva. N-am s-o fac din nou.

– Ştiu că nu merit altă şansă, zise el, hotărîrea sclipindu-i în privire ca oţelul. Nu merit una, dar ţi-o cer.

– Oh, nu, n-ai s-o ai, declară Julia încăpăţînată. Există altcineva. Să-ţi intre asta în capul ăla mic, cowboy.

– Nu capul meu ar trebui să te îngrijoreze. Te-am auzit foarte bine. Inima mea este cea care nu ascultă. Vezi?

O luă de mîna cu care ea încerca să-l ţină la distanţă şi i-o apăsă pe pieptul lui. Julia simţea că o să ţipe. Îl atinsese. Oh, Doamne, acum ea era în pericol. Îi putea auzi inima bătînd. Sub palma ei, pieptul lui era fierbinte şi tare. Îl văzuse dezbrăcat de atîtea ori, încît imaginea îi stăruia permanent în creier; muşchii pectorali perfect sculptaţi, o

uşoară umbră de păr negru mătăsos, o mică cicatrice de la o încăierare cu o viţă sălbatică sus, pe o păşune înaltă de la Bear Woods. Amintirile îi spuneau că acest piept se ivise dintr-o compoziţie de momente captivante, cele mai multe erotice. Căldura îi invadă trupul în clipa în care una din imaginile deosebite îi reveni în minte: amîndoi zăcînd dezbrăcaţi pe un pat de iarbă şi flori sălbatice, mîna ei apăsîndu-i pieptul, iar el murmurîndu-i cu o voce joasă, răguşită „Inima mea este inima ta..."

– Poţi să-i zici capului meu cum vrei, spuse el cu aceeaşi voce joasă, răguşită, care-i mîngîia terminaţiile nervoase ca o catifea. Dar nu poţi să-i spui inimii mele că între tine şi el este acelaşi sentiment ca cel dintre tine şi mine. Nu poţi să-i spui inimii mele că simţi acelaşi lucru cînd eşti în pat cu el sau cînd te sărută. Aminteşte-ţi cum era, Julia? Blînd, prelung, adînc, sărutări umede care durau jumătate din noapte. Lăsă ca acele cuvinte seducătoare să o pătrundă, apoi se aplecă mai aproape şi şopti: Poate ar trebui să-ţi reîmprospătez memoria.

Julia se simţea magnetizată în timp ce-i privea gura. Se gîndi să-şi scuture capul, dar nu părea să fie în stare de asta. Se gîndi să spună nu, dar nu reuşi mai mult decît să mimeze cu buzele forma cuvîntului. Apoi gura lui S.T. se lipi de a ei şi obişnuitul cuvînt pe care se străduise să-l creeze în ultimele optsprezece luni se transformă în ţăndări. Era ca o supernova, în culori strălucitoare, o

energie violentă explodînd înăuntru, o căldură incredibilă. Oamenii puteau spune orice voiau despre abilitatea lui de a lovi lung mingea, dar nimeni nu-l întrecea pe S.T. la asta. Bărbatul ştia să sărute. Nu exista nimeni în echipa lui care să-i închidă gura.

Încet, îşi coborî gura peste a ei, oferindu-i şansa de a face la fel, ca şi cum amintirea sărutului său nu fusese arsă de acidul din sufletul ei. Ea îşi aminti sărutul lui aşa cum un copil îşi aminteşte prima bucăţică de ciocolată, aşa cum un alcoolic îşi aminteşte de un pahar cu vin. Aroma lui, dulceaţa lui, efectul lui se aflau încuiate în mintea ei, niciodată prea departe de suprafaţă, indiferent cît încercase să le îngroape. Iar acum, răbufneau în afară, înecînd-o într-un ameţitor amestec de memorie şi senzaţii noi care o făceau să i se învîrtă capul şi să i se aburească ochelarii.

Julia ştia că trebuia să-l oprească, dar nu se putea determina să o facă. Magnetismul sexual dintre ei era prea puternic. Chiar şi după tot acest timp. Chiar şi după toată durerea. De parcă atingerea lui ar fi lovit uşor un buton înlăuntrul ei, trupul îi răspundea. Răspundea cu o dorinţă a tuturor nevoilor sale, în ciuda eforturilor frenetice ale creierului ei de a pune capăt gesturilor. Părea ca şi cum atingerea lui ar fi deschis o poartă înlăuntrul ei, eliberînd o rafală sălbatică de emoţii şi amintiri.

La naiba, dacă măcar nu l-ar fi atins!

Dar o făcuse şi acum nu reuşea să se oprească.

Avea gust de mentă. Buzele lui erau ferme, fierbinţi şi mobile. Limba lui era domoală şi măiastră, explorînd şi ademenind-o cu atingeri molatice. În timp ce genunchii începuseră să-i tremure, braţele ei cuprindeau umerii laţi ai lui S.T. şi ea ofta deznădăjduită. Categoric, ultimul lucru de care avea nevoie era să-l dorească. Dar în timp ce braţele lui alunecau în jurul ei şi o trăgeau spre el, iar capul i se cuibărea lîngă al lui, găsind toate punctele în care se potriveau perfect, nu putea să stăvilească fluxul rememorării dorinţelor arzătoare. Fusese primul ei iubit şi naiba să-l ia, fusese cel mai bun. Amintirile despre ceea ce făcuseră nu puteau fi pur şi simplu şterse.

Dacă măcar nu l-ar fi atins...

După un timp care păru a fi o eternitate, S.T. îşi înălţă încet capul, cu o fracţiune de centimetru pe secundă, nedorind să lase să dispară nici momentul, nici femeia. Sîngele îi clocotea în vene. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decît să o ridice pe Julia în braţe şi să o poarte pînă la cel mai apropiat dormitor, unde ar fi putut să încheie bine această reîntîlnire, dar o singură privire spre faţa ei îi spuse că asta nu se va întîmpla. Sărutul avusese darul să trezească amintiri, asta era destul de clar, dar la fel de clar era că ea nu fusese chiar fericită cu acest lucru.

Un nor de furie întunecă trăsăturile ei răvăşite de pasiune, ca o furtună cu fulgere şi tunete, ivită din senin. Îşi strînse pumnul şi îl pocni tare în braţ, apoi se strecură din îmbrăţişarea lui, izbindu-se

încă o dată de colţul casei. Privirea ameninţătoare care o făcu să-şi închidă pleoapele şi să-i zvîcnească colţurile acelor buze lucioase, nu prevestea nimic bun.

– Cum ai avut curajul să mă săruţi în felul ăsta! şuieră ea, ochelarii alunecîndu-i pe nas, în timp ce-şi proptea în şolduri pumnii strînşi, albiţi.

S.T. lovi cimentul cu piciorul şi-şi frecă braţul, pretinzîndu-se încurcat.

– Este singurul mod în care ştiu să o fac. Mai există şi alte feluri? Ai putea să-mi arăţi. Sînt deschis pentru noi experienţe intime.

– Am să-ţi dau o experienţă intimă cu genunchiul dacă mai încerci iar, bodogăni Julia, străduindu-se să-şi vină în fire.

S.T. ridică uşor din umeri, cîtuşi de puţin pocăit.

– Nu te-am auzit plîngîndu-te în timp ce te sărutam.

– Nu asta este problema.

– Este la fel de îndepărtată pe cît de mult mă priveşte.

– Nu. Problema este că s-a terminat. Ai avut şansa ta şi i-ai dat cu piciorul. Trei lovituri şi ai ieşit, cowboy.

– Asta e ceva din baseball, scumpo, zise S.T. scuturîndu-şi capul. Lăsă ca un zîmbet molatic, răpitor, să-i lumineze faţa în timp ce se îndepărta încet de ea. Baseball-ul este un joc plictisitor. Toţi acei băieţi care doar stau aşteptînd să se întîmple ceva. Nu este de mirare că ei ridică atît de multe

întrebări. Dar numai pentru asta nu acord vreo atenţie unui tip înalt. Îşi luă pălăria din gura cîinelui său şi şi-o puse pe cap, aranjîndu-i borul, ochii lui nedezlipindu-se nici o clipă de pe Julia.

– S-a terminat.

– Nu după o încercare, declară el. Te voi recîştiga, Julia. Eşti cel mai bun lucru pe care l-am avut vreodată în viaţă şi eram prea speriat că aş fi lovit dacă perseverez, dar nu mai fug nicăieri. De data asta vreau să rămîn în viaţa ta. Poate ar trebui să te obişnuişti cu ideea.

Julia îl privi cu prudenţă, prea ocupată ca să-i digere cuvintele şi implicaţiile lor, pentru a para cu o replică energică.

– Te prind mai tîrziu, Legs, spuse el, salutînd.

– În visele tale, Dalton.

El zîmbi blînd, dulce şi inima Juliei i se zbătu în piept.

– În fiecare noapte, iubito, îi declară. În fiecare unică noapte.

Julia îndepărtă căldura, sentimentul plăcut produs de gîndul că el o visa. Îşi încrucişase braţele pe piept şi clocotea de mînie în timp ce-l privea cum se îndrepta cu paşi mărunţi spre camionetă. Cine credea el că este, declarînd că s-a întors în viaţa ei, îndepărtîndu-i din minte logodna cu un alt bărbat, lăsîndu-şi privirile să-i alunece pe ea de parcă ar fi fost un fel de mare premiu de cîştigat? Dorea să alerge după el şi să-i spună vreo cîteva, dar exista posibilitatea de a-l atinge din nou şi tocmai văzuse cît de periculos putea fi

acest lucru.

Fără atingere. Fără nimic altceva. Nu dorea să-i vadă din nou sau să audă acea voce sexy, mirosind a tutun... sau să guste acele buze... să simtă acel corp incredibil...

– Atrăgătoare ţintă, spuse Liz cu emoţie. Stătea în faţa uşii deschise, sprijinindu-şi un umăr de tocul acesteia, cu o privire sincer apreciativă în timp ce se uita după S.T., care se îndepărta agale cu un pas ţanţoş.

– Ţintă căpăţînoasă, bombăni Julia. A fost o ţintă atrăgătoare. Solid, vînjos, musculos...

Liz îi aruncă o privire tulburătoare plină de întrebări.

– Cu siguranţă, comis-voiajorul. Pus rămăşag că-şi onorează normele în fiecare lună. Orice bărbat care m-ar săruta astfel ar putea să-mi vîndă orice-ar vrea.

Julia îi adresă o privire îngrozită.

– Te-ai uitat?

Liz ridică din umeri.

– Doamna Perkins m-a chemat şi mi-a spus că te aflai aici, urmărind în jurul curţii un fel de cowboy. Părea interesant să-mi mînjesc oja pentru asta. Niciodată n-ai fost atît de excitată cînd doctorul Bob venea aici.

– Asta pentru că Robert este normal, matur...

– Plictisitor...

– ...adult, iar S.T. Dalton este... este... Împroşca cuvintele şi faţa ei se înfierbîntă în timp ce se lansa într-o abundenţă de adjective.

– Minunat, continuă Liz.

– Enervant!

Lis îşi înălţă o sprînceană.

– Deci, a reuşit să-ţi vîndă ceva?

– Mda, spuse Julia, încruntîndu-se în timp ce S.T. se oprise lîngă camioneta lui pentru a-i da un autograf lui Gus Thorenson. O imensă încărcătură de necazuri.

O oră mai tîrziu, Julia încă mai bodogănea în timp ce se agita prin dormitor, căutînd ceva cu care să-şi lege părul la spate.

– Crede asta pentru că nu port inel şi nu am trimis încă invitaţii. Eu joc cinstit. Cum îţi place asta?

De la sosirea şi plecarea lui S.T., sanctuarul ei, de obicei foarte ordonat, se transformase într-o ruină, ca după o tornadă. Diverse articole de lenjerie zăceau împrăştiate prin toată camera ca nişte răniţi.

– Ei bine, spuse Liz încet, încrucişîndu-şi picioarele, în timp ce se aşeza pe marginea patului, acestea sînt un fel de semne tradiţionale că ai fi logodită.

Ochii Juliei arătau de parcă ar fi fost într-un iminent pericol de a-i exploda în orbite.

– Nu pot să cred că-i ţii partea! Nu vreau să

mai ştiu vreodată de el!

Liz îşi roti ochii împrejur şi murmură ceva în spaniolă care sună ca şi cum ar fi fost o rugăciune pentru un handicapat mintal.

– Mă întrebam doar dacă ar putea exista vreo deosebire de interpretare.

Explicaţia ei rezonabilă o enervă pe Julia.

– Joc corect, bombăni ea, trăgînd o panglică ruptă de sub un morman de haine din şifonierul ei de stejar lustruit. Se răsuci cu faţa spre pat folosind fişia albă ca pe un indicator. Acestea erau exact cuvintele lui – „joc corect!" Ca ceva pe care-l prinzi în capcană cu frînghii în regatul sălbăticiunilor! Ca şi cum aş avea vreo şansă dacă el îşi îndreaptă lasoul spre mine!

– Este teribil de atrăgător, spuse Liz. Cred că o mulţime de femei nu au în minte decît cum să-l facă să-şi întindă lasoul.

– Asta este exact problema lui. Are o părere prea bună despre propria atracţie.

– Da, vorbi Liz tărăgănat. Chiar mă întreb de ce l-ai dori? Doar pentru că este superb, o celebritate, un cowboy şi pentru că vrea să se căsătorească cu tine...

– Nu vrea să se căsătorească cu mine, insistă Julia. S.T. Dalton nu poate să rostească un angajament decît dacă i-ai ţine o armă îndreptată spre cap. Se află aici doar pentru că n-are ce face, nu pentru că vrea să înnoade ceva. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

– Poate s-a schimbat cu adevărat.

Julia îşi scutură capul cu energie.

– Este doar vechiul băiat bun din Muleshoe, Montana. Prietenul tuturor. Eroul tuturor. Bărbaţii îl invidiază şi femeile leşină grămadă la picioarele lui. Şi el crede că asta epatează şi că, dacă este fermecător şi doar pe jumătate sincer, poate să-i meargă cu oricine. Ei bine, nu cu mine. Nu încă o dată.

Începu să-şi pieptene părul, dar mîinile îi tremurau şi şuviţele lungi păreau că aveau o viaţă proprie, fluturînd printre degetele ei ca nişte tentacule. Ochii i se umplură de frustrare şi lovi cu piciorul în pantofii sport ca un copil de cinci ani, nemulţumit.

– Să trecem peste asta, spuse ea apăsat, trăgînd un nou şiret alb din şifonier şi legîndu-şi părul la spate într-o coadă de cal.

Era o completare foarte potrivită pentru echipamentul ei. Se îmbrăcase la repezeală fără să se uite la haine – o pereche de pantaloni albi de bumbac, care erau prea scurţi pentru ea, aşa încît i se strîngeau pe picioare, un tricou alb mult mai mare, avînd în faţă un desen cu un creier aşezat într-un şezlong de plajă, purtînd ochelari de soare şi ascultînd la un receptor. Spitalul districtual avea prea multă nevoie de ajutor dezinteresat pentru a impune o îmbrăcăminte strictă personalului medical.

– Arăţi îngrozitor, spuse Liz fără răutate. Tot ceea ce-ţi lipseşte este o pereche de cercei şi ai putea poza pentru Glamour.

Julia se studie în oglindă. Încă de la vîrsta de şaisprezece ani, oamenii îi spuseseră că era frumoasă. Dar ea nu vedea deloc de ce se agitau toţi fără rost. După părerea ei, gura îi era prea mare şi sprîncenele arătau de parcă fuseseră desenate ca la un clovn. Era prea înaltă, picioarele îi erau destul de mari pentru a schia fără schiuri, iar mîinile păreau a fi mănuşile unui jucător de baseball. Presupunea că faţa ei avea o structură a oaselor reuşită, dar asta cu greu putea să zăpăcească pe cineva.

Întoarse spatele imaginii din oglindă şi se prăbuşi în scaunul capitonat de lîngă pat. O scurtă privire la ceasul bărbătesc pe care-l purta la mînă îi arătă că, dacă pleca acum spre spital, ar fi ajuns cu două ore mai devreme pentru a prelua schimbul de la o altă asistentă. Îşi propti picioarele pe pat, îşi încrucişă braţele şi începu să se gîndească.

– Aş putea foarte bine să-l tai cu un fierăstrău ca să vină înapoi.

– Ce importanţă are dacă oricum nu-l doreşti?

O simplă întrebare, dar Julia o simţi cum i se aşează în gît ca un os de pui. Niciodată nu se va mai încurca cu S.T. Jurase să nu o facă. Ceea ce simţise cînd o sărutase era doar o mică rămăşiţă de dorinţă, un reziduu infim de răspuns condiţionat, asta era totul. Era logodită – în ciuda absenţei unei evidenţe materiale – cu un chirurg plastic deosebit de drăguţ. Viaţa ei era ca un castron de cireşe. Atunci, de ce se simţise brusc,

de parcă fusese înghiţită de o groapă?

– Nu-l cunoşti pe S.T., spuse ea. Am încredere în el tot atît de mult pe cît sînt eu în stare să dobor un camion de sumo. Este capabil de orice.

– Este capabil să te facă să te îndrăgosteşti de el?

– Nu. Cuvîntul îi ieşi de pe buze puternic, defensiv, dar nu se uită la Liz cînd îl pronunţă.

– Atunci de ce te temi?

O vreme, Julia rămase tăcută.

– Nu mă tem de nimic altceva cu excepţia faptului că aş putea întîrzia la lucru.

În loc să urmeze obişnuitul ei drum neinteresant, alese o rută ieşită din comun, lăsîndu-şi automobilul, un Firebird, să se furişeze pe străzi, prin Richfield şi prin zona rezidenţială din Minneapolis, hoinărind pînă ajunse la lacul Harriet. Sub influenţa unei neobişnuit de binevoitoare întoarceri a destinului, se străduí să găsească un loc de parcare, încuie automobilul şi se îndepărtă.

Parcul din jurul lacului era plin de lume, zgomotos, datorită reclamelor răsunătoare din difuzoare, dar Julia de-abia observa cîte ceva. Se îndreptă spre cel mai puţin populat loc din parc, spre o bancă neocupată de sub un arţar. Lacul strălucea în soarele verii ca un safir gigantic, imaginea conducîndu-i gîndurile înapoi către un loc unde fusese în urmă cu mulţi ani, la un alt lac albastru de pe o păşune din munţi.

Avea şaisprezece ani şi se simţea mizerabil. Era a treia vară de cînd tatăl ei o mutase de la

Los Angeles şi o încredinţase unchiului şi mătuşii ei, la ferma lor din afara localităţii Muleshoe, trei ani de cînd o abandonase pentru o slujbă la o companie petrolieră din Orientul Mijlociu, trei ani de cînd mama ei murise. În aceşti trei ani, Julia ajunsese să urască Montana, ura devenind pasiunea ce o conducea în viaţă, dedicîndu-i-se ei cu tot zelul tinereţii. În acea zi deosebită, o ura mai mult ca niciodată, pentru că tatăl ei o anunţase că semnase un alt contract de trei ani în deşertul Saudit.

Ieşise alergînd din casa unchiului ei şi nu se oprise din goană pînă ce nu văzuse albastrul apei. Se afla la un kilometru sau mai mult de casă. Picioarele îi deveniseră moi ca o gumă în timp ce se îndrepta într-acolo. Cînd ajunse, se prăbuşi pe pajiştea verde şi începu să plîngă, sperînd că un şarpe cu clopoţei se va tîrî pînă la ea şi o va muşca, iar ea ar muri şi atunci zgîrcitul ei unchi ar trebui să sune în cealaltă parte a lumii pentru a-i spune tatălui ei, iar tatăl ei ar muri în Arabia Saudită din cauza vinei.

Îşi ştersese lacrimile şi aproape îşi calmase sughiţurile, cînd S.T. apăru călare. Arăta de parcă gonea spre ea, dar calul lui se opri în ultima secundă. Îşi struni frumosul murg castrat şi se încruntă în jos la Julia de sub borul pălăriei sale boţite. Avea ochii înneguraţi, dar asta nu-i micşora cu nimic magnetismul.

– Ce naiba faci aici jos? o întrebă el.

– Orice dracu' vreau, îi replică ea în timp ce se

ridica în genunchi.

Înjurăturile fuseseră una dintre formele ei preferatele de rebeliune, deoarece mătuşa Clarisse devenea roşie de furie. Pentru S.T. erau doar o parte din imaginea lui. Cea mai mare perioadă a adolescenţei sale, S.T. fusese cel mai rău băiat din Muleshoe şi din împrejurimi. Oricine ştia că mama îl abandonase, iar tatăl lui era un beţiv care-l lăsase pe S.T. să crească la fel de sălbatic ca iarba în preerie. Dar zilele de băiat rău fuseseră şterse cu mai mulţi ani înainte, cînd Buck Tanner, antrenorul echipei de fotbal a liceului, îl luase sub aripa sa. Atunci S.T. se transformase din oaia neagră în băiatul de aur, deoarece se descoperise că putea să tragă şi să trimită o minge mai departe decît oricine altcineva din Montana. Majoritatea lucrurilor rele se îndepărtaseră de el, totuşi înjura din principiu.

– Sigur la naiba, că eşti obraznică, spuse el sărind de pe cal şi un rînjet imens îi brăzdă faţa slabă.

– Şi?

– Şi poate te-aş săruta dacă nu ţi-ar curge nasul.

Îngheţată, Julia se ridică în picioare şi-i întoarse spatele, încercînd discret să-şi şteargă nasul cu dosul palmei. Cînd reveni cu faţa la el, îl atacă imediat.

– Dacă te dai aşa de important, cine ţi-a făcut vînătaia de la ochi?

Zîmbetul i se stinse şi el privi în altă parte.

– Bătrînul meu.

Julia regretă că întrebase. Ea ar fi putut să fie zguduită de aspectul picioarelor ei mari şi urîte, dar nu şi-ar fi închipuit că era în stare să fie atît de stupidă şi să discute despre asta.

– I-am dat şi eu una, zise S.T. cu o voce puţin mai răguşită decît de obicei, dar nu mi-am rănit mîna cu care lovesc mingea. Plec în Colorado în toamnă. Mi s-a oferit să joc fotbal.

– Ştiu. Mă bucur pentru tine, S.T.

– Ştii? Rînjetul său enervant îi reveni pe faţă.

Julie zîmbi, dureros de conştientă de faptul că gura ei era prea mare. Era de două ori cît gura Karei Lynn Myer, şi Kara Lynn era conducătoarea galeriei şi regina ce se întorsese acasă. Sigur că ştiu. Oricine ştie asta.

S.T. se uită în jos la ea, cu ochii strălucind. Îşi apropie mîna dreaptă şi îi prinse o şuviţă de păr între degete.

– Dar ştie cineva cît de drăguţă eşti?

Auzind complimentul, ea ridică uşor din umeri şi se răsuci să privească apa.

– Nu este nimic drăguţ la mine, declară ea categorică, părîndu-i-se brusc că era de două ori mai înaltă şi mai solidă decît credea că este. Se simţea ca o imensă grămadă de urîţenie, ceva ce nimeni nu dorea, ceva ce fusese ascuns la o fermă de la capătul lumii.

Vocea lui S.T. sună blîndă şi moale.

– Totul este drăguţ la tine, Legs. Îşi încruntă sprîncenele spre ea, încercînd să o facă să-i

zîmbească. Pot să văd chiar prin hainele tale. Să ştii.

Julia dorea să poată rîde, dar spre oroarea ei peste ea se prăbuşi un val proaspăt de disperare fără să fie prevenită, aducînd cu el un şuvoi de lacrimi care-i umplură ochii şi-i astupară gîtul.

– Dacă sînt aşa de drăguţă, atunci cum de tatăl meu m-a părăsit aici, într-un loc uitat de lume?

S.T. îşi petrecu un braţ în jurul ei şi privi de-a lungul lacului cu ochii lui la fel de albaştri ca apa.

– Nu cred că ştiu, murmură el. Nu sînt expert la capitolul de ce taţii fac anumite lucruri. Dar este sigur ca naiba că nu din cauză că n-ai fi drăguţă.

Se uită în jos la ea şi atunci Julia simţi că ceva se năştea între ei, o legătură nerostită, o apropiere pe care nu o mai simţise cu nimeni, niciodată. Era chiar acolo, în acel moment cînd avea atît de multă nevoie să fie înţeleasă. Era chiar acolo.

– Dacă vrei, poţi să pui capul şi să plîngi pe acest tricou, spuse el. Este aproape curat.

Fără o clipă de ezitare, ea păşi în braţele lui şi plînse pentru toate cîte avea pe suflet. S.T. o îmbrăţişă şi o mîngîie pe spate, oferindu-i batista lui cînd avu nevoie. Apoi o sărută.

În acea zi se îndrăgostise de el cu toată inima. Se îndrăgostise aşa cum făcea orice lucru de şaisprezece ani, cu fiecare gram de emoţie pe care îl avea. Îl iubise în acea vară de parcă în-

treaga ei viaţa depindea de el. Îşi petrecuseră timpul împreună şi-şi împărţiseră unul altuia secretele. Apoi, în toamnă, el aruncase o geantă sport în cabina camionetei sale Ford, un model din '63, lovit pe toate părţile, promisese că o să scrie şi plecase în Sud.

Timp de patru ani, nu-l mai văzuse.

Capitolul 3

– Asta nu s-ar fi întîmplat dacă nu m-ai fi îmbrîncit, se plînse bărbatul, în timp ce Julia termina de bandajat rana adîncă, provocată de o forţă irezistibilă – braţul unui bărbat pe patine cu rotile întîlnind un obiect neaşteptat – un stejar. Avea cam cincizeci de ani, era palid şi slab, un muncitor amăgindu-se să se desprindă de activităţile obişnuite de la sfîrşit de săptămînă. Plină de expresivitate, o brunetă arătînd furioasă, clădită ca un atlet, dar nu destul de drăguţă, se uita fix la el din celălalt capăt al măsuţei cu rotile.

– Nu s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi fost atît de neruşinat cu femeia aceea, bodogăni ea.

– N-am fost neruşinat! Am privit-o fix. Mare

lucru.

– Ai fi văzut copacul dacă nu erai neruşinat. Zăreşti pe neaşteptate o bucăţică de elastic întinsă pe ceva mare, blond şi alergi să-ţi spargi capul!

Julia legă capetele bandajului şi se retrase cîţiva paşi cu o privire obosită. Bărbatul se dădu jos de pe pat fără măcar să spună mulţumesc şi părăsi camera certîndu-se cu prietena lui în legătură cu „privirea" inevitabilă a unui bărbat la sînii mari şi la bikinii unei femei.

Era o obişnuită după-amiază de sîmbătă, de vară, în camera de urgenţă a spitalului districtual, cu o defilare de leziuni provocate de activităţile sportive şi de luptători de sfîrşit de săptămînă cu oase rupte şi ligamente întoarse şi în aceeaşi măsură, cu un bogat sortiment de necazuri de pe plajă: arsuri de soare, tăieturi, intoxicaţii cu alimente, cîrlige de pescuit înfipte în diferite părţi ale corpului. Nimic din ce nu avusese parte de un milion de ori. Doar că astăzi avea nevoie de un efort special pentru a-şi îndrepta mintea la ceea ce trebuia să facă şi asta o speria la fel ca iadul din jurul ei. Oamenii din alte profesiuni îşi puteau permite să fie din cînd în cînd distraţi în munca lor. Dacă ea lucra neatent din cauza faptului că se gîndea la cum simţise gura lui S.T. Dalton pe a ei, cineva ar putea să moară.

– Cum merge bătălia, frumoaso?

Fierbinţeala o luă la goană prin trupul ei cînd simţi căldura unor buze masculine pe gît. Julia îşi

înghiţi saliva şi se răsuci.

– Robert!

Doctorul Robert Christianson îşi băgă mîinile în buzunarele imaculaţilor săi pantaloni kaki şi-i adresă un zîmbet nostim. Arăta de parcă ar fi descins dintr-o reclamă uimitoare cu tineri în ascensiune socio-profesională, destinată articolelor de sport pentru bărbaţi.

– Da, Robert.

– Zilele astea au fost mulţi bărbaţi care ţi-au sărutat gîtul şi ţi-au şoptit vorbe dulci?

– Mai mulţi decît mi-ar fi plăcut, bombăni Julia.

Sprîncenele roşcate, bine conturate ale lui Robert se uniră deasupra nasului său perfect. Semăna destul de mult cu Robert Redford, doar că era mai tînăr şi mai frumos şi cu siguranţă, avea chiar un zîmbet mai larg, mai deschis. Era un bărbat drăguţ, atent, bun, pe care te puteai bizui. Şi se mulţumi să o întrebe cînd sosise ambulanţa de serviciu cu membrii echipei rivale de fotbal care încercaseră să-şi arate calităţile, aplicîndu-şi mai multe lovituri unul altuia, chiar dacă fuseseră despărţiţi.

În sfîrşit, cînd scandalul se potolise şi se părea că va fi acalmie în sector, Julia îşi permise să-şi abandoneze postul pentru o binemeritată pauză. Se îndreptă spre un fotoliu, pe jumătate dorind ca Robert să fi plecat înapoi spre suburbii pînă acum. Nu-şi revenise încă din şocul produs de sosirea lui S.T. Nu simţea deloc dorinţa arzătoare de a-i transmite noutăţile bărbatului cu care in-

tenţiona să se mărite.

– Frişcă, nu zahăr, zise Robert, întinzîndu-i o ceaşcă în timp ce ea se prăbuşea pe canapea.

Apucă ceaşca cu amîndouă mîinile şi sorbi cu grijă o înghiţitură mare. Licoarea neagră nu semăna nici pe departe cu o cafea bună, dar era saturată cu anumite proprietăţi dătătoare de viaţă, esenţiale personalului unei camere de urgenţă din centrul oraşului. Chiar în timp ce-i ardea traiectul către stomac, Julia putea simţi cofeina cum era absorbită de sîngele ei. Se uita la Robert şi se străduia să-şi ascundă supărarea şi-i zîmbea cu recunoştinţă.

El părea atît de nepotrivit în camera de odihnă a spitalului districtual, precum un prinţ într-o cocioabă. Camera, numită cu afecţiune Groapa, de către proprietarii ei, nu fusese zugrăvită din vremea cînd democraţii se aflau la casa Albă. Pereţii erau de un verde mucegăit. Mobila data din 1950, un vinilin portocaliu ce ardea ochii şi ţevi mari de crom care arătau de parcă ar fi provenit dintr-o fabrică dezafectată. Era un loc în care să te năpusteşti în pauzele dintre certurile cu pacienţii. Nimic nu fusese făcut pentru a încuraja pe cineva să zăbovească în timpul liber.

– Deci, ce te poate scoate din partida de golf, ca să te coboare la acest nivel de degradare? întrebă Julia în timp ce aluneca într-un scaun şi-şi sprijinea picioarele încălţate cu pantofii sport de măsuţa de cafea.

Robert se încruntă cînd privi spre canapea,

dar nu se aşeză. Julia se întreba dacă el nu era mai îngrijorat că şi-ar şifona dunga de la pantaloni sau că şi-ar păta hainele, apoi se mustră pentru că avusese astfel de gînduri răutăcioase. Acesta era bărbatul cu care se va căsători. Acesta era bărbatul pe care-l iubea.

Figura lui S.T. i se ivi în minte ca un spectru. Ceva ca o gheară îi strînse stomacul. Luă încă o înghiţitură de cafea.

– Datoria, zise Robert. Am consultat pentru Jon Jurgen o victimă arsă.

– Dumnezeule mare, puteai să minţi şi să spui că eu eram.

El îi adresă unul din zîmbetele lui perfecte.

– Te ador, frumoaso, dar mă tem că în acest caz tu eşti pe locul doi, după o carne arsă.

– Oho. Ştii sigur cum să flatezi o fată.

– Părăseşte această speluncă şi vino să lucrezi pentru mine. Am să te flatez toată ziua, în fiecare zi.

Julia îşi îngustă ochii şi şuieră printre dinţi.

– Robert, ţi-am spus, n-am nici o intenţie să părăsesc spitalul districtual ca să lucrez cu tine. Vreau să rămîn aici.

El scoase un oftat nervos şi-şi trecu degetele prin păr. Fiecare şuviţă blondă era perfect piep-tănată pe spate.

– Înţeleg că suferinţa oamenilor îţi dă o stare de excitare. Dar cel puţin n-ai putea să obţii această stare într-o vecinătate mai bună? Această parte a oraşului este atît de rea, de parcă ar

aparţine New York-ului.

Avea dreptate. În timp ce aproape toată zona Oraşelor Gemene (St. Paul şi Minneapolis) era populată cu muncitori curaţi din vest, centrul oraşului se sufoca de murdăria care părea să crească în fiecare zi ca un cancer. Spitalul districtual era confruntat cu o paradă fără sfîrşit de morfinomani, beţivi, punkişti şi victime ale unor crime violente.

– Lumea este un loc periculos, zise Julia. Gîndurile ei se îndreptau nu spre violenţa din gang care părea să înflorească constant în oraş, ci la evenimentele din acea dimineaţă din liniştitul Bloomington. În mod clar, nu era în siguranţă nici chiar în propria ei casă. Oriunde şi oricînd, viaţa ei putea fi întoarsă cu susul în jos de S.T. Dalton. El putea apărea de nicăieri să o sărute fără să judece...

Aşezîndu-şi ceaşca pe masa unde alte o duzină fuseseră abandonate, Julia se forţă să se ridice. Se uită în ochii lui Robert şi spuse:

– S-a întors.

– El? Conştientizarea faptului îi lumină frumoasa-i faţă ca soarele. Oh. Se încruntă. Înţeleg. Bine...

Julia se enervă.

– Asta-i tot ce poţi să spui? Bine?

– Ce ai vrea să spun?

– Ei bine... ceva!

Ar fi trebuit să-l cunoască mai bine şi să nu aştepte vreun fel de izbucnire din partea lui.

Robert nu avea accese de mînie. Nu avea emoţii excesive de nici un fel. Era un bărbat calm, raţional. Nimic asemănător cu S.T. Dacă situaţia s-ar fi inversat şi i-ar fi spus lui S.T. că un bărbat îi dădea tîrcoale, acesta s-ar fi enervat şi ar fi făcut gălăgie şi ar fi avut tot felul de manifestări de bărbat dur. Nu că ea dorea acest tip de reacţie. La urma urmei, era o femeie modernă, liberă.

Totuşi, o fărîmă de gelozie n-ar fi fost de lepădat.

Îi adresă lui Robert o privire disperată, sperînd să-i producă măcar o mică reacţie.

– Susţine că vrea să se căsătorească cu mine.

Sprîncenele lui roşcate se împreunară. Oricum, era ceva.

– Dar tu te vei căsători cu mine, spuse el cu un calm total. Deci, una o exclude pe cealaltă.

Julia se lovi în frunte cu podul palmei şi făcu un pas înapoi.

– Cum ai reuşit să trăieşti atît de mult şi să rămîi aşa de naiv?

– Dragă, spuse el cu răbdarea unui bărbat care discută evenimente internaţionale cu un copil, vorbim despre un bărbat matur, normal, un adult raţional...

– Nu, nu vorbim! insistă Julia, scuturîndu-şi capul cu afectare, coada de cal tremurîndu-i. Vorbim despre Storm Dalton!

Se îndreptă către fereastra care dădea în sala de aşteptare şi rămase în picioare acolo, privind fix, simţindu-se ca singura persoană dintr-un film

de groază care ştia că fermecătorul profesor era de fapt o creatură odioasă ce urmărea să sugă creierul oricui.

Într-o manifestare de extremă frustrare, Robert îşi scoase mîinile din buzunarele pantalonilor şi le ridică, cu palmele desfăcute.

– Ei bine, nu ştiu ce vrei să fac. Ar trebui să sun un judecător şi să încerc să obţin un mandat de reţinere sau altceva? Ce vrei să fac în această situaţie, Julia?

– Nu ştiu! O reacţie ar fi drăguţă. Poate o mică manifestare a grijii.

– N-ar trebui să fiu îngrijorat, afirmă el rezonabil în timp ce veni lîngă ea. Nu mai eşti îndrăgostită de el.

Era o constatare, nu o întrebare, neconţinînd nici măcar o fărîmă de incertitudine. Totul fusese tăiat şi curăţat de Robert. Acesta era unul dintre lucrurile care o atrăgeau la el – nu era complicat.

– Sigur că nu, spuse ea, încercînd pe cît posibil să sune la fel de calm şi de convingător aşa cum o făcuse el.

– Atunci nu este nici o problemă.

– Pui pariu? spuse Julia, privind prin sala de aşteptare la uşile duble de sticlă care duceau spre o pistă pentru ambulanţă.

Robert se uită peste umărul ei, iar sprîncenele i se uniră de mirare.

– Ce în lume...?

O navă de la parada acvatică de anul trecut rula prin parcare de cealaltă parte a pistei spre

urgenţă. Julia şi-o reamintea distinct, deoarece unul din oamenii care se aflau în navă o făcuse să-şi piardă cumpătul şi i se rostogolise în faţă. Ea, împreună cu un clovn de la Shriners, îi administraseră primul ajutor.

Nava era vopsită în albastru-deschis, cu scîntei argintii, materialul smălţuit licărind magic în soarele după-amiezei tîrzii. Literele atrăgătoare ale unui post de radio local de muzică country împodobeau una din laturi. Punctul central al navei era un burduf ca o enormă cizmă de cowboy, realizat din lemn, cu pinteni şi cu petice artistic aplicate, dintr-un material maron. Burduful avea pe puţin trei metri înălţime. Stînd în faţă şi legănîndu-se într-o parte, se găsea S.T. unduindu-se în mulţimea îngrămădită şi rînjind ca un pirat.

– Storm Dalton? întrebă Robert, uimit.

Julia îi adresă un zîmbet şters.

– În carne şi oase, colega.

Mulţimea se revărsă din sala de aşteptare, de parcă fuseseră vindecaţi printr-o minune. Se îngrămădeau în jurul navei ca nişte discipoli, bătînd din palme şi bucurîndu-se, strigîndu-l pe Storm pe nume. Julia nu se încumetă mai departe de uşă, fiindu-i silă să-şi facă apariţia şi să iasă în evidenţă ca motivul acestui insucces. Dar conştiinţa ei – şi teama că el ar aduce parada înăuntru – precumpăni şi merse mai departe, cu Robert tîrîndu-se după ea ca o păpuşă mirată. Bietul om. Niciodată nu-l văzuse să arate atît de uimit.

O melodie country ce-ţi înfiora inima era difuzată prin microfoanele inteligent ascunse în baloturile cu fîn, un cîntec despre a doua şansă pentru un neghiob îndrăgostit. Pilotul navei se ivi printr-o deschizătură în podea ca pilotul unui submarin şi începu să circule prin mulţime, împărţind garoafe femeilor şi batoane de zahăr copiilor şi bărbaţilor. Julia se opri la marginea mulţimii, nefiind încă sigură ce trebuia să facă.

S.T. o zări imediat. Ochii lui albaştri se lipiră de ea ca explozivele căutînd căldura şi zîmbetul i se lăţi. Coborî din burduf, apucînd o frînghie care era ancorată, aparent, în punctul cel mai înalt şi alunecă în jos pe o parte, ca Robin Hood.

Ducînd pe braţe un buchet de garoafe roz din grămada care se afla în navă, S.T. sări pe pămînt şi se postă în faţa Juliei, cu o expresie brusc serioasă, privirea lui concentrîndu-se pe faţa ei. Julia simţi toţi ochii aţintindu-se asupra ei. Murmure străbătură mulţimea.

– A făcut toate astea pentru ea.

– Este mai frumos ca Richard Gere în *Pretty Woman*.

– O fi asta una din reclamele pentru deodorante?

O echipă de televiziune o filma cu o cameră portabilă.

S.T. nu se opri pînă ce nu se află faţă-n faţă cu ea. Intensitatea expresiei lui o înspăimîntă pînă la un nivel profund instinctual. Aceasta era privirea unui bărbat formulîndu-şi o revendicare, care

părea nepăsător şi să renunţe uşor, dar sub tot acest farmec de la ţară se găsea un munte de hotărîre. Cînd Storm Dalton dorea ceva, alerga după acel ceva. Şi el o dorea pe ea.

Se opri în faţa ei, privind-o timp de o secundă infinită. Mulţimea îşi ţinea respiraţia. Cineva declanşă un aparat de fotografiat. Julia avea sentimentul că ar trebui s-o ia la fugă. Într-un fel, ştia că atunci cînd totul va fi spus şi făcut, se va uita înapoi la acest moment şi-l va considera ca pe o clipă crucială în care trebuia să lovească cu piciorul, dar n-o făcuse.

Brusc, S.T. îşi scoase pălăria, căzu în genunchi şi spuse:

– Julia, am venit să-mi declar intenţiile.

– Sper că ele includ şi existenţa unui pistol cu care să-ţi tragi singur un glonţ în cap, bombăni ea printre dinţi. M-ai scuti de atît de multe necazuri.

El continuă de parcă nu o auzise.

– Intenţionez să-ţi cîştig inima, dragostea şi mîna. Aruncă un zîmbet rapid spre mulţime şi clipi. Ei bine, pe dracu', o să iau totul de la ea.

Julia de-abia auzea aplauzele şi rîsetele. Stînjeneala ei nu fusese prea mare de la început. Între a apărea în public în şort de boxer şi situaţia de faţă, aceasta din urmă i se părea mult mai uşor de suportat.

Robert trecu în faţa ei, părînd puţin stînjenit şi-l bătu pe S.T. pe umăr.

– Scuză-mă, dar trebuie să faci într-adevăr o excepţie în acest caz.

S.T. se ridică în picioare, încruntîndu-se. Îl recunoscu pe doctorul Bob într-o clipă, după prezentarea lui Liz, proaspăt recrutatul lui spion, care i-l descrisese ca pe o păpuşă Barbie în mărime naturală, dar nu atît de animată, atunci cînd se dusese din nou la Julia acasă.

– Asta-i bună, şmechere, zise el dintr-o suflare, aplecîndu-se agresiv spre bărbatul care era rivalul său. Doamna şi cu mine avem ceva de discutat.

– Doamna hotărăşte, îi replică Robert calm.

Părul de pe ceafa lui S.T. se zbîrli. Nările îi fremătară.

– Oh, da? Ei bine, n-am văzut un inel pe degetul ei şi, dacă mă gîndesc bine la asta, a fost a mea întîi.

– Dar este a mea acum.

– Nu pentru mult timp, doctore Bob, spuse S.T., ameninţarea imprimînd tonului său un accent ascuţit. Intenţionez să o recîştig.

– Este o întrebare, Storm? strigă un reporter.

S.T. rînji ca un lup, cu privirea încruntată pe bunul doctor.

– Mai bine ai crede, prietene.

– Ce părere aveţi despre asta, domnule? întrebă reporterul, agitînd microfonul în direcţia lui Robert. Acceptaţi provocarea?

Robert îşi scutură capul, arătînd pe jumătate amuzat.

– Nu cred în astfel de lucruri.

S.T. îl privi fix, în aşteptare. Nu-i venea să creadă că bărbatul rămăsese atît de calm. Dacă

locurile s-ar fi inversat, S.T. era sigur că ar fi pocnit mutra tipului pînă acum. Se afla aici pentru a o lua pe Julia înapoi de la acest bărbat. Tipului nu-i păsa? Sau era sigur pe el însuşi şi pe relaţia lui cu Julia?

– Scuză-mă, spuse Julia sec. Nu crezi c-ar trebui să am ceva de spus în legătură cu toate astea?

Toţi ochii se îndreptară spre ea.

Julia se uită de la un bărbat la celălalt – Robert, care arăta precum conducătorul unei şedinţe parlamentare, calm şi distant, considerat perfect; iar S.T., care arăta ca un cowboy, gata de bătaie, sălbaticul jucător. Furia şi stînjeneala, frustrarea şi confuzia se înnodaseră înăuntrul ei într-un nod imens. Putea să ia braţul lui Robert şi să plece, dar nu reuşea să-şi impună să o facă. Era furioasă pe el şi nu era sigură din ce motiv. În ceea ce-l privea pe S.T., nu asta era problema; cunoştea aproape toate motivele pentru care se înfuriase pe el. Ceea ce nu putea explica era cum reuşea să se uite la el şi să-l vadă ca pe sfîşietorul de inimi care era şi totuşi să simtă... ceva. O parte din gîndul ei actual era cît de bine ar fi fost ca el să fi pleçat cu toate aceste necazuri. O situaţie veche, fără speranţă, un lucru imposibil de imaginat.

S.T. ridică o mînă înainte ca ea să poată vorbi.

– Timpul s-a terminat. Revenim la problemele noastre, zise el, întorcîndu-se spre Robert, o privire consternată reunindu-i sprîncenele. Vrei

să-mi spui că nu te vei bate pentru ea?

O altă undă de murmure speculative trecu prin mulţime.

– Nu cred în luptă, spuse Robert, cu un zîmbet binevoitor.

Furia coloră pometii înalţi ai lui S.T. Făcu un pas agresiv în direcţia doctorului.

– Vrei să-mi spui că Julia mea nu este demnă de a te lupta pentru ea?

– Nu este Julia ta.

– La naiba, bine, va fi în clipa în care voi trece peste tine.

Julia se precipită în faţă.

– S.T., nu!

Protestul ei fu retezat scurt în timp ce el îi punea în faţă un braţ cu garoafe roz. Ea înhăţă florile într-un gest reflex şi le aruncă, aşteptînd să vadă sînge. Dar ceea ce văzu era S.T., nas în nas cu Robert şi o cameră de televiziune filmîndu-i pentru un prim-plan.

– Două săptămîni, doctore Bob, zise S.T. cu o voce joasă, încărcată cu o furie masculină cu greu reprimată. Două săptămîni. Totul era corect. Cîştigătorul primeşte inima doamnei.

Se răsuci către Julia, zîmbetul propriu doar lui Storm Dalton cuprinzîndu-i faţa, la fel de strălucitor ca soarele răsărind după furtună. Julia se holba la el ca o căprioară prinsă în lumina reflectoarelor, conştientă că ceva era pe cale să se întîmple, dar incapabilă să facă vreo mişcare pentru a preveni situaţia. S.T. o înhăţă, o îmbrăţişă ca

un dansator de tango şi o sărută puternic, zdrobind garoafele dintre ei. Un murmur se ridică din mulţime.

Faţa lui radia de excitare atunci cînd îşi îndreptă statura şi se depărtă de ea. Ochii îi erau înflăcăraţi de un amuzament diabolic, gura i se arcuise într-un zîmbet hoţesc, în timp ce vorbi tărăgănat.

– Te voi cîştiga, iubito. Să înceapă întrecerile.

Capitolul 4

– Asta este îngrozitor! se văicări Julia, azvîrlind prima fasciculă a ediţiei de duminică dimineaţă din *Star Tribune* pe masa din bucătărie. Se ridică din scaunul ei pentru a măsura lăţimea micuţei bucătării, pantofii ei sport scîrţîind furioşi pe podeaua acoperită cu linoleum cenuşiu.

Ciugulind dintr-un corn, Liz îşi întinse gîtul să vadă seria de fotografii de sub titlul „Storm face ravagii în oraşele gemene." Una îl înfăţişa pe S.T. sosind la spital, în vîrful giganticului camion, una cînd săruta buzele Juliei şi alta cu o scurtă reacţie a Juliei, după ce o eliberase. Fotografiile şi articolul care le însoţea ocupau două treimi din pagină. Julia îşi ţinu privirea aţintită asupra lor în

timp ce rememora trecutul, mînia ei crescînd cu fiecare imagine.

Două treimi dintr-o pagină. Nici chiar cel mai obişnuit cititor nu putea rata asta. La prînz, majoritatea celor din zona metroului vor lua cunoştinţă de provocarea lui S.T. de a-i cîştiga inima şi putea să pună pariu că ei îi vor da ajutor. Întotdeauna S.T. fusese enorm de popular cu fanii fotbalului, chiar în timpul scurtei interdicţii de la *Viking,* cînd fusese transferat într-un post de rezervă. Întotdeauna el menţinuse o bună relaţie cu publicul, acceptînd ca numele şi faimosul său zîmbet să fie tipărite, acordînd din timpul său pentru activităţile caritabile ale comunităţii. Vestea că el s-a întors în Oraşele Gemene s-ar întinde ca focul. Vestea despre cruciada pornită pentru a-i cuceri inima ar fi cuvîntul de ordine al oraşului.

– De ce te plîngi? întrebă Liz. Fotografia ta este în ziar! Noaptea trecută, ai apărut la ştirile de la ora zece! Eşti o celebritate! Mi-ar plăcea asta.

– Lucrezi în comerţul de modă. Desigur, ţi-ar plăcea asta. Uită-te la mine, şuieră ea. Julia se aplecă peste masă şi lovi furioasă cu degetul o fotografie, astfel că imaginea tremură animată. Purtam un tricou cu un creier pe el! Şi expresia mea! Arăt ca şi cum cineva tocmai a sărit asupra mea cu o unealtă de înfierat vitele.

Liz îşi aranjă ochelarii de vedere cu strasuri, cocoţaţi pe nasul ei în timp ce scruta micuţa imagine.

– „Copleşită de gestul romantic al lui Dalton".

Aşa te descriu aici.

Julia scoase un sforăit nepotrivit unei doamne în timp ce se plimba prin cameră. Acum că se agitase toată noaptea din cauza asta, slaba văpaie a linguşirii se epuizase complet, măcinată de dubii şi suspiciuni în legătură cu motivele lui S.T. Era un bărbat care reuşise în întreceri şi în luminile rampei şi, nebunia din noaptea trecută îl încărcase cu puternice doze din amîndouă. Părerea ei despre evenimentele serii nu fusese impusă de absenţa somnului sau a telefonului care a sunat încontinuu, pînă ce ea aproape că-şi pierduse vocea spunînd „fără comentarii" presei. Ziariştii se aruncaseră asupra întîmplării cu entuziasmul hienelor în faţa unei antilope gnu prăbuşite. Într-un tîrziu, deconectase toate telefoanele din casă.

– Gest romantic, la naiba, bombăni ea. Nu este nimic altceva decît o pornire egocentrică, isprava publicitară a unui macho. Dacă-şi închipuie că am să cedez pentru astfel de prostii, ar trebui să se mai gîndească. Sînt o femeie liberă, o susţin cu tărie. Aceasta nu este comuna primitivă. Nu vreau să fiu disputată de bărbaţi şi oferită drept trofeu învingătorului.

Liz se uită la ea cu o privire plină de regret, ochelarii alunecîndu-i de pe nas.

– Îmi sună amuzant, zise ea cu un suspin visător. Doi luptători frumoşi bătîndu-se pentru mine, masivele lor piepturi transpirate umflîndu-se de efort, muşchii braţelor lor încordîndu-se în mă-

nunchiuri tensionate în timp ce ei îşi împroaşcă cuvinte grosolane...

Julia îşi îngustă ochii şi îndreptă un deget spre prietena ei.

– Ştii, reacţionezi foarte straniu de cînd te-ai decis să te măriţi. Fii atentă la tine. Drăguţă, curînd vei fi alergată în jurul covorului pe care-l aspiri, îmbrăcată ca micuţa Donna Reed, cu perle şi pantofi de balet.

– Uită asta, zise Liz, pufnind pe nas cu indignare. Reveni la realitatea imediată şi la micul ei dejun, rupînd o altă bucăţică de corn şi băgînd-o în gură. Acele rochii de damă îmi fac şoldurile să arate prea grase. Pe de altă parte, mi-am trimis semnalele numai către bărbaţi care-şi pot permite menajere.

– Spre un norocos?

Ea se strîmbă şi-şi scutură capul.

– Am mers la un bar mitzrah noaptea trecută, cu dentistul meu. Nimic chimic. Cel mai romantic lucru pe care doreşte să-l facă este să-mi înlocuiască toate plombele la jumătate de preţ.

Julia scoase un fluierat grav în timp ce-şi întindea picioarele şi începea o serie de exerciţii de gimnastică.

– La jumătate de preţ? Îmi pare că e dragoste.

Liz îi aruncă o privire vicleană şi ridică ziarul în dreptul feţei, de parcă ea poza pentru un fotograf.

– Nu e chiar inutil să fii „luată de Storm".

– Nu mă va lua nicăieri, insistă Julia, îndrep-

tîndu-şi trupul, mîinile instalîndu-i-se pe talia şortului ei de jogging, albastru-marin. Sînt perfect fericită aici unde mă aflu. Am o slujbă bună, o casă, prieteni şi pe Robert.

– Domnul Excitaţie, mormăi Liz, rotindu-şi ochii.

– Reprezintă toată excitarea pe care o doresc. N-am nevoie de acest fel de revoluţie în viaţa mea, zise Julia, arătînd ziarul. Vreau doar o plăcută existenţă normală. Nu-mi trebuie o tornadă umană răsucindu-se în viaţa mea pe o navă de paradă.

Liz studie fotografia lui S.T. pe cizma gigant, nedumerirea încruntîndu-i sprîncenele.

– Unde o fi găsit acest lucru?

– Cine ştie? oftă Julia în timp ce se îndepărta de masă, simţindu-se epuizată fizic doar la gîndul că trebuia să mai facă un pas. Întoarcerea lui S.T. îi subminase energia şi lăsase în locul ei un fantomatic sentiment al fatalismului. Tipul are prieteni peste tot. Aş zbura în Antarctica, dar probabil are un fan-club acolo. Ăia m-ar ţine ostatică pînă ce el ar putea sosi cu un atelaj tras de cîini.

– Ce ai de gînd să faci? întrebă Liz. Pare teribil de hotărît.

Se străduise puţin prea tare ca să pară nonşalantă, ca un jucător care-şi dorea o călăuză interioară cînd paria, dar efortul nu reuşi să-i modifice starea sufletească Juliei. Se încruntă în timp ce-şi întindea un picior în faţă şi-şi masa muşchiul încordat.

– În următoarele două săptămîni, îl voi îndepărta ca pe o plagă, apoi voi pleca în vacanţă cum mi-am propus. S.T. îşi va pierde eventual interesul în micul său joc şi va pleca spre păşuni mai înverzite. Sper.

Liz se ridică de la masă, strîngîndu-şi kimonoul de mătase roşie în jurul taliei în timp ce se îndrepta spre chiuvetă pentru a pune ceaşca, dar îşi reveni admirabil înainte ca Julia să o întrebe ceva. Se prăbuşi înapoi în scaunul ei şi luă din nou ziarul.

– Ei bine, cred că este romantic, zise ea, vocea răsunîndu-i ca a unei ciorcîrlii, atunci cînd scoase un ciripit de rîs nervos. Nu-l văd pe doctorul Bob făcînd vreun gest măreţ pentru a-şi dovedi dragostea pentru tine.

– N-am nevoie de gesturi măreţe, zise Julia sobră. Am nevoie de stabilitate. Mă duc să alerg.

O alergare lungă, dură, sănătoasă va îndepărta endorfinele, asta era ceea ce avea nevoie ca să-şi limpezească mintea. Alergatul fusese întotdeauna terapia ei favorită. Subconştientul ei putea sorta problemele în vreme ce conştientul se focaliza asupra priveliştii şi a procesului mecanic de a pune un picior în faţa celuilalt. Adora sentimentul propulsării corpului ei cu viteza obţinută din toate tensiunile interne şi Dumnezeu ştia, astăzi avea tensiuni interne din abundenţă.

Smuci uşa de la intrare. Parcată la curba din faţa casei se afla o replică din fibre de sticlă, înaltă de trei metri, a unui taur din rasa Hereford.

Era genul de panou de supermagazin care se punea în stradă pentru a semnala reducerea preţurilor la carne, genul de panou supradimensionat ce anunţa informaţii despre închirieri, amplasat în parcare şi având mesaje zeflemitoare de genul: „Doamne, Doamne, Edith a devenit puternică". Pe una din feţele acestui panou era scris: „Julia, nu este un taur. Te iubesc. Căsătoreşte-te cu mine."

– Doamne, murmură Liz încet din spatele ei. Nu-i drăguţ?

Vecinii se plimbau pe pajiştile lor examinînd gigantica bovină, părînd liliputani pe lîngă ea. Copiii alergau de la un capăt la altul al străzii pe bicicletele lor, scoţînd mugete de vite şi imitînd sărutări zgomotoase. Deja, doi reporteri îşi făcuseră apariţia şi erau ocupaţi cu fotografiatul panoului bovin. Brusc, camioneta neagră a lui S.T. apăru în capătul străzii, ciobănescul german sprijinindu-şi capul în afară, pe fereastra din dreapta şoferului, limba roz fluturîndu-i ca un drapel în vînt. Maşina trase în spatele taurului şi S.T. sări din ea în aplauzele şi uralele mulţimii.

S.T. se strecură printre oameni, oprindu-se ca să-şi scrie numele pe vreo cinci exemplare din *Star Tribune* şi pe o listă mototolită de la un magazin. Se întreţinu amabil cu reporterii, gura lui ca un pilot automat împrăştiind poveştile de vechi băiat bun al lui Storm Dalton, în vreme ce privirea i se fixase asupra Juliei. Ea arăta mirată de enormitatea gestului său. El nu se putea decide dacă

fusese bun sau rău. Tot ce ştia cu certitudine era că se simţea teribil de liniştit să vadă că în spatele ei stătea Liz şi nu doctorul Bob.

Nu dorea să o scape din priviri după scena din parcarea spitalului, dar nu avea încotro. Nu putea să calce pe urmele ei zi şi noapte, ca o umbră. Trebuia să se încreadă în ceea ce simţise din sărutul ei. Ea mai avea încă sentimente pentru el. Nu toate erau bune, dar existau totuşi. Dacă ar fi reuşit să le aducă la suprafaţă şi să o pună faţă-n faţă cu ele, atunci poate ar fi recîştigat-o. Era sigur ca naiba că făcuse ceea ce era cel mai bine.

Planul jocului pe care-l imaginase era strălucitor. Trebuia să o impresioneze cu gesturi măreţe, în marea lor majoritate acţiuni care nu i-ar fi lăsat Juliei nici un dubiu în legătură cu sinceritatea lui. Îşi petrecuse jumătate din noapte la telefon, trezind din somn vechi cunoştinţe ca să le recruteze pentru campania lui, sunînd vechi datornici, planificîndu-şi strategia. Restul nopţii şi-l consumase plimbîndu-se fără încetare prin camera de hotel, întrebîndu-se unde era Julia şi ce gîndea ea. Cel puţin, acum avea răspunsul la prima întrebare.

– Ultimul autograf, popor! strigă el în timp ce-şi mîzgălea numele pe manşeta rochiei albe de tercot a doamnei Perkins. Le adresă tuturor un zîmbet diabolic. Am o doamnă de cîştigat.

Doamna Perkins îl bătu pe braţ, ochii strălucindu-i ca stelele între ridurile de pe tenul ei de

optzeci de ani.

– Du-te la ea, Storm!

Traversă curtea cu mîinile întinse şi cu un zîmbet incorigibil pe faţă. Reporterii se ţineau după el ca un roi de ţînţari, dar S:T. îi ignora. Atenţia lui era captată de Julia.

– Ce pot să spun, Legs? Publicul este de partea mea. Cum îţi place taurul?

– Este potrivit, ţinînd cont de sursă, îi zise Julia sec, avînd braţele încrucişate peste tricoul gri-pal pe care scria „Universitatea din Minnesota".

Zîmbetul lui S.T. şovăi în clipa cînd urca scările.

– Nu-ţi place?

Julia avea în vîrful limbii o replică ironică, dar brusc inima nu-i mai dădu ghes să lupte. S.T. arăta ca un căţeluş care tocmai fusese pedepsit pentru că rosese o pereche de pantofi. El nu urmărise să o stînjenească. Avea doar tendinţa de a se lăsa purtat de entuziasm. Întotdeauna fusese aşa.

– Ei bine, este cam mare, spuse ea. Nu era chiar un compliment, dar era cel mai bun lucru pe care-l putu spune. Nu dorea să-l încurajeze, căci data viitoare ar fi făcut ceva chiar mai revoltător, ca de exemplu să coboare o vacă din cer, cu o paraşută.

– Cel mai mare pe care l-am putut găsi. El rînji şi veni mai aproape.

Julia rămase pe loc, chiar dacă toate terminaţiile nervoase îi intraseră în alertă, vibrînd la

apropierea lui. El se opri la cîţiva paşi de ea, aplecîndu-şi capul puţin într-o parte şi-i adresă o privire încărcată de căldură sexuală, care era curioasă, dulce, plină de umor. Combinaţia era o invitaţie intimă de a împărtăşi gluma, de a rîde împreună cu el. Se întîmpla ceva ciudat cu emoţiile ei.

– Deci, ce spui iubito? întrebă el, înălţîndu-şi sprîncenele. Gata să cedezi?

– Crezi că poţi să mă cîştigi cu o vită imensă din plastic? spuse Julia sec, curajul luptîndu-se împotriva nevoii de a zîmbi. Este o bătălie pierdută.

S.T. înaintă puţin mai aproape, sprijinindu-şi o mînă de canatul uşii.

– Nu este un taur, zise el, cu o voce răguşită şi sexy. În spatele lui se află sufletul meu.

– Ai putea să obţii o slujbă la Hallmark, îi ripostă Julia. Sentimente ca astea se găsesc pe felicitări.

– Am lucruri mai bune de făcut cu timpul meu, murmură el, aplecîndu-se mai aproape pînă ce buzele lui mai că atinseră urechea Juliei. Vino să iei micul dejun cu mine.

Fiori alergau în sus şi-n jos prin carnea Juliei, în mişcarea lor dînd naştere la atingeri uşoare. Poate că el tocmai îi sugerase să facă sex fierbinte, sălbatic, pe pajişte, iar trupul ei îi răspundea. Gîtul i se contractă, pieptul i se zbătu, genunchii îi tremurau, degetele de la picioare i se strînseră în pantofi. Vocea lui. El ar fi putut citi

Raportul Congresului cu această tonalitate a vocii iar femeile ar fi leşinat. Vocea lui Robert nu avusese niciodată acest efect asupra ei.

Un alt fel de fior trecu prin trupul Juliei ca un glonţ. Se îndepărtă, aruncîndu-i un zîmbet larg.

– Doamne păzeşte, a fost grozav, dar o s-o iau la goană.

Înainte ca S.T. să poată comenta, se năpusti înăuntru şi se îndreptă spre uşa din spate. Cuvîntul laş îi stăruia în minte în timp ce traversa curtea şi păşea pe alee, dar nu era destul pentru a o face să se reîntoarcă. La urma urmei, discreţia era cea mai bună latură a curajului. Mergea pe alee, din ce în ce mai repede. Simţea nevoia, pe cît se putea, să interpună cît mai multă distanţă între ea şi Storm Dalton. Nu-i plăceau sentimentele pe care el era în stare să i le producă cu o simplă şi inocentă invitaţie la micul dejun, răvăşindu-i simţurile pe care era mai bine să nu le aibă. Era ca o dependenţă de drog – îi făcea rău, dar tentînd-o şi seducînd-o într-un mod perfid. El era excitant şi sexy, dar motivele contra le depăşeau pe cele în favoarea lui. Era un tip imprevizibil pe care nu te puteai bizui, iar ea avusese destul parte de ambele calităţi ca să-i ajungă o viaţă.

Se apropiase de capătul blocului cînd un sunet din spate îi tulbură gîndurile. Încercă să arunce o privire peste umăr şi văzu cîinele ciobănesc german apărînd la picioarele ei, cu un imens rînjet pe faţă în clipa cînd sări la ea. Dar nu vederea cîinelui îi provocă Juliei o durere în inimă, ci

vederea lui S.T. care se ivi într-o urmărire înfierbîntată pe bicicleta verde-fluorescent a lui Andy Spader. Era prea mică pentru el. Arăta ridicol aplecat peste cadru, cu genunchii lovind ghidonul. Dar o ajunsese din urmă. Simţind adrenalina pulsîndu-i în vene, Julia o porni drept spre capătul blocului şi traversă strada. Parcul de pe cealaltă parte era împădurit şi deluros; cu siguranţă, va fi capabilă să scape de el acolo. Alese o îngustă potecă prăfuită care trecea printr-un pîlc de pini, ciobănescul german fiind lîngă gleznele ei şi scoţînd schelălăituri de bucurie în vreme ce se ţinea după ea. Imaginea lupilor hăituind un cerb pe un cîmp, se gîndi Julia. Cîinele putea să o urmărească, dar n-ar fi doborît-o la pămînt ca să o tîrască înapoi la stăpînul lui. Cel puţin, aşa credea.

Julia aruncă o altă privire rapidă peste umăr. Fusese o greşeală imensă. Ştiu asta în clipa cînd întoarse capul. În timp ce privea înapoi, făcu un pas mare, piciorul ei drept se ridică şi nu găsi... nimic.

Un ţipăt involuntar îi scăpă în timp ce se rostogolea în josul dealului într-o grămadă de braţe, picioare şi păr, trecînd peste gropi şi pietre ca o minge umană, ajungînd să se oprească întinsă pe spate. O clipă, se uită în sus la cer, privirea fixîndu-i-se încet pe un nor care părea să fie imaginea unei cizme de cowboy. Apoi, cîinele se prăbuşi peste ea, gîfîind şi lingîndu-i faţa.

– Oh! Opreşte-te! ţipă ea, ridicîndu-şi braţul

pentru a-şi feri faţa de cincizeci de kilograme de entuziasm canin exagerat.

– Bingo, înapoi! strigă S.T. din vîrful dealului.

Cîinele îşi ciuli urechile şi schelălăi, furişîndu-se cu coada între picioare. Se întinse pe pămînt şi-şi puse botul pe labe.

Julia îşi lăsă capul pe spate şi-l privi pe S.T. cum cobora pe bicicletă în josul dealului, ţinînd ghidonul într-un unghi expert pentru a reţine vehiculul să nu alunece de sub el. Unde naiba învăţase să meargă pe bicicletă? Pînă ce el nu-i răspunse, ea nu realiză că pusese întrebarea cu voce tare.

– La Big Brothers, în Kansas City, zise el absent, abandonînd bicicleta şi grăbindu-se spre ea. Fratele meu mai mic era specialist în astfel de lucruri.

Se aşeză în genunchi lîngă ea, în ochi observîndu-i-se îngrijorarea, în timp ce cu o mînă tremurătoare îi pipăia fruntea şi obrajii.

– N-ai păţit nimic, iubito? Eşti rănită? Să chem o ambulanţă?

– Sînt bine, zise Julia, scoţînd un geamăt cînd încercă să se ridice.

S.T. o obligă să stea jos punîndu-i o mînă pe umăr.

– Stai liniştită, îi ordonă el, începînd să-i inspecteze picioarele. S-ar putea să-ţi fi rupt ceva.

– Nu mi-am rupt nimic, îi replică Julia iritată, îndepărtîndu-i mîna. Sînt asistentă medicală, îţi aminteşti? Cunosc astfel de lucruri.

– Ai putea fi şocată.

Era desigur şocată, dar asta nu avea nimic de-a face cu căzătura pe care tocmai o încasase. Fusese şocată de cînd deschisese sîmbătă uşa şi-l găsise pe el stînd de partea cealaltă a pragului. Şi acum, dacă-l lăsa să o examineze mai departe, probabil că intra într-un fel de criză hormonală.

– Sînt bine, S.T., murmură ea. Nimic distrus, doar mîndria. El o ajută să se ridice, dar rămase atent să o susţină dacă dădea vreun semn că s-ar clătina. Julia se străduí să-i ignore privirea îngrijorată în timp ce-şi îndrepta statura. N-ar fi făcut-o pentru ea, ci ca să nu fie atinsă din cauza temerii lui. Îşi studie mîinile şi picioarele pline de praf şi de mici tăieturi, dar fără răni profunde. Mîine, va fi plină de zgîrieturi, dar asta nu era nimic considerînd că şi-ar fi putut rupe gîtul. Fuseseră vreo şase metri din vîrful dealului şi coborîrea era abruptă.

– Mi-ai răpit zece ani din viaţă, zise S.T. cu o urmă de frică tremurîndu-i în voce. Eşti sigură că n-ai nimic, iubito? Ai putea avea o comoţie. Se uită intens în ochii ei, urmărindu-i starea pupilelor, apoi ridică ultimele trei degete de la mîna stîngă în faţa ei. Cîte degete ţin în sus?

Julia se miră şi se pregăti să-i dea un răspuns ironic, dar cuvintele i se opriră în gît, în vreme ce privirea ei se fixase pe degetul lui mic. Inima începu să-i bubuie în piept. Îl mai avea încă. Îl mai purta încă. Inelul prieteniei lor, cu piatră ieftină, un

ciob de sticlă, dar care în mintea lor trecuse drept un diamant şi pe care el i-l dăruise în acea vară cînd se întorsese în Montana. Ea pretinsese că asta însemna că erau îndrăgostiţi, chiar dacă ea avea doar şaisprezece ani şi ştia că în toamnă el va termina colegiul.

– Îl mai ai încă, murmură ea. O undă de emoţie îi străbătu tot trupul. Acest sentimentalism era un lucru periculos. Îşi spuse că asta nu-i va suci capul, dar nu putea să o împiedice să-i afecteze inima. Cînd amintirile o copleşiră, se apropie şi-i prinse mîna, trăgîndu-i-o spre ea ca să poată vedea mai bine.

Nu era o mînă drăguţă. Degetele lui suferiseră mai multe fracturi în timpul carierei fotbalistice. Unele se îndoiseră în direcţii ce nu păreau de la natură, iar pielea din palmă era aspră şi bătătorită ca a unui cowboy. Inelul arăta exact ca ceea ce era cu adevărat şi cît plătise pentru el – 1,98 dolari. Ciobul de sticlă licărea spre ea, împrăştiind irizaţii în soarele de vară.

– Este o minune că nu ţi-a învineţit degetul, spuse ea sec, încercînd să mişcoreze impactul emoţional printr-un umor prefăcut.

S.T. se uită în ochii ei, expresia lui devenind dintr-o dată insuportabil de tandră.

– N-a făcut-o, răspunse el blînd. L-am purtat pretutindeni.

Lacrimile erau acolo înainte ca Julia să aibă o şansă de a le reţine. Străluceau în ochii ei şi-i înceţoşau vederea. Îi lăsă mîna şi-i întoarse

spatele în timp ce se străduia să se ridice în picioare.

– La naiba, terenul ăsta este tare, bodogăni ea, ocupîndu-se cu curăţirea ţărînei de pe spate şi picioare.

S.T. se ridică încet, privind-o. Dorea să o strîngă la pieptul lui şi să-i reamintească ziua în care ea îi oferise în dar inelul. Îi putea spune că-l păstrase în toţi aceşti ani, deoarece era o modalitate de a o avea aproape. Îi putea spune despre nopţile lungi cînd zăcea în patul său, privind fix tavanul, ţinînd inelul în mînă şi gîndindu-se la ea. Dar lăsă momentul să treacă; aceste amintiri ar speria-o probabil cu intensitatea lor.

– Aici, lasă-mă să te ajut, se oferi el, zîmbetul diavolesc reapărîndu-i pe faţă cînd se apropie de spatele ei.

Julia se răsuci, îndepărtîndu-se de atingere, aruncîndu-i o privire încruntată.

– Nici o şansă, Dalton.

– Dumnezeule mare, parcă-ţi plăcea să simţi mîinile mele pe...

– Poveste veche, declară ea aspru.

– Îţi plăcea să simţi mîinile mele peste tot trupul tău, accentuă el cu o voce înfierbîntată. Blînd, o întoarse cu spatele la un arţar, ochii lui albaştri dansînd buclucaşi.

– Domeniul trecutului, spuse Julia. Se lovi de copac şi se lipi de el, dorindu-şi să-l poată dematerializa ca să treacă prin el.

– Mda, sînt de domeniul trecutului, în regulă,

murmură S.T., înlănţuindu-şi mîinile de o parte şi de alta a capului ei.

Se aplecă mai aproape, cît mai aproape, pînă ce ea îi simţi inima zvîcnind prin hainele lui şi ale ei. Privirea lui i-o susţinea pe a ei cu o intensitate care era aproape hipnotică.

– O să înnebunesc dorindu-te, iubito.

Inima Juliei pulsa ca o pasăre în cuşcă.

– S.T., nu...

Protestul ei fu încă o dată sugrumat de sărutul lui. Era fierbinte şi dulce. Julia nu se putea împotrivi, aşa încît se topi în el; era prea irezistibil, prea familiar, prea bun. El o săruta prelung, ca şi cum ar fi putut sta acolo toată ziua şi să nu facă altceva decît să exploreze miriadele de nuanţe ale acestui sărut. S.T. schimba subtil unghiurile, modifica imperceptibil presiunea, mişcîndu-şi limba peste a ei în apăsări leneşe, senzuale.

Prinsă între amestecul de amintiri din mintea ei şi noua dorinţă, Juliei îi era imposibil să nu fie magnetizată. Îi era imposibil să nu răspundă. Trupurile lor se mulaseră perfect unul pe celălalt încă din ziua aceea de vară de pe malul lacului, cînd ea i se dăruise prima dată, iar el îi oferise acel fel de dragoste după care tînjise tot timpul.

Acum, el se lipea de ea, cu pieptul solid peste sînii ei, şoldurile lui întîlnindu-le pe ale ei. Statura lor era aproape la fel, aducîndu-i în contact în toate punctele cruciale. Catarama centurii lui se apăsă peste pîntecul ei, iar masculinitatea lui se apăsa în centrul feminităţii ei. Coapsele

lui se frecau de ale ei cînd căută să ajungă mai aproape.

Julia gemu reţinut. Mîinile ei îi mîngîiau muşchii tari, încordaţi, de pe spate. Din propria lor voinţă, şoldurile ei se agitară să se acomodeze cu el, să-l invite, iar el se arcui spre ea, umplîndu-i spaţiul cu mărimea şi tăria lui, făcînd-o să tînjească după ceva mai profund.

– Asta e, iubito, şopti el deasupra buzelor ei. Doreşte-mă. Doreşte-mă.

Să-l dorească. Nu făcuse nimic, dar îl dorise de cînd avea şaisprezece ani. Necazul era că, în timp ce ea îl dorise întotdeauna, el nu fusese mereu acolo. Se îndestulase cu dragostea ei şi o părăsise de fiecare dată, lăsînd-o să dorească ceva ce niciodată nu fusese pregătit să-i dea. Pretindea că acum este gata, dar vechile năravuri erau greu de schimbat, iar vechile răni greu de vindecat.

S.T. simţi schimbarea din starea Juliei. Era ca un îngheţ brusc, ucigînd căldura care fusese gata să explodeze între ei. Inima i se strînse. Mersese prea departe, încercase prea mult, prea devreme. Încercase să-şi impună să fie precaut, dar niciodată nu reuşise cine ştie ce în această direcţie. Chiar dacă fusese mai docil, era aproape imposibil pentru el să se afle la cincizeci de centimetri de Julia şi să nu o dorească. Cu un oftat obosit, puse capăt contactului înainte ca ea să-l respingă.

Rămase în picioare, cu capul plecat, cu mîinile

în şolduri, cu un picior căutînd, într-o încercare nereuşită, să îndepărteze disconfortul provocat de brusca deşteptare din blugii lui. Se uită pieziş la Julia. Se îndepărtase de copac şi privea fix în depărtare, către un mic pod, unde cupluri şi familii se plimbau alene şi aruncau floricele de porumb raţelor sălbatice. Expresia de pe faţa ei era una de îngrijorare; nu furie, ci o nuanţă nesigură de vină. Sprîncenele i se uniseră; gura ei plină de sevă îi tremura şi colţurile i se lăsaseră în jos.

– De ce ai făcut asta, S.T.? întrebă ea fără să se uite la el.

– Pentru că te iubesc, răspunse el simplu.

Ea îşi scutură capul, făcînd ca părul ei lung şi ciufulit să-i şerpuiască pe spate.

– Nu poţi doar să vii şi să pleci din viaţa mea cînd vrei şi să numeşti asta dragoste. Nu este dragoste, este comoditate. Sînt tot Julia McCarver, femeia disponibilă.

Furia încolţi brusc în inima lui S.T., căldura ei colorîndu-i trăsăturile. O apucă pe Julia de braţ şi o întoarse cu faţa la el.

– Niciodată nu a fost aşa, zise el afectat. Întotdeauna te-am iubit, dar întotdeauna am găsit un motiv să mă îndepărtez înainte de a te lovi. Eram speriat, Julia...

– Şi acum nu mai eşti speriat?

– Frica asta a dispărut, şopti el. Dar cel mai mult mă tem că te-aş putea pierde pentru totdeauna.

Julia se uită în ochii lui, o parte a ei dorind să citească adevărul acolo, o parte a ei dorind să vadă o minciună. Nu-l voia din nou în viaţa ei. Riscul era prea mare. Totuşi, exista acea parte a ei care simţise întotdeauna nevoia ca el să o dorească. Ei fuseseră suflete pereche. Asta era greu de dat la o parte.

– Ce ai de gînd să faci după ce vor trece două săptămîni? întrebă ea, scoţînd un suspin. Poate dacă-i explica destul de clar că nu va cîştiga această stupidă întrecere, el ar renunţa acum şi i-ar scuti pe amîndoi de o mulţime de necazuri.

El îi adresă o privire plină de hotărîre neabătută.

– Să te iau cu mine în Montana şi să trăim fericiţi pînă la sfîrşitul zilelor.

Julia pufni.

– Uită asta. Rămîn aici. Am o slujbă bună, o viaţă bună, un tip drăguţ...

– Îl iubeşti? S.T. o apucă din nou de braţ, întorcînd-o către el pentru a-i putea vedea faţa.

– Ce fel de întrebare este asta? spuse ea într-un rîs forţat. Mă mărit cu el.

El îşi scutură capul, privirea lui de un albastru strălucitor cercetînd-o pe a ei, să vadă vreo urmă de minciună.

– Nu asta te-am întrebat. Te-am întrebat dacă-l iubeşti. Îl iubeşti în felul în care obişnuiai să mă iubeşti pe mine?

Ea se încruntă drăgălaş.

– Robert este un bărbat foarte bun. Avem

multe interese comune...

– Îl iubeşti? repetă el, pronunţînd fiecare cuvînt cu grijă.

Pentru nimic în lume, Julia nu se putea uita în ochii lui ca să-i răspundă. Încercă, dar cuvintele nu păreau a ieşi din gura ei. Un imens ghem de teamă crescu înăuntrul ei şi i se opri în gît. Desigur că-l iubea pe Robert. Desigur că-l iubea. Atunci de ce nu o putea spune?

O urmă de zîmbet se ivi pe buzele lui S.T. ca o uşurare ce-i străbătu trupul. Ar fi murit dacă ea spunea că era îndrăgostită de doctorul Bob.

Atinse cu vîrful degetului o şuviţă ondulată ce căzuse pe obrazul Juliei şi murmură:

– Asta-i tot ce voiam să ştiu, scumpo.

O lăsă să plece şi se îndepărtă şi el. Buna dispoziţie îi reveni ca o rafală năucitoare, strălucind în ochii lui şi un imens rînjet de pisică Cheshire îi apăru pe faţă.

– Ai putea foarte bine să-ţi faci bagajele, iubito, o tachină el. Mie îmi aparţii! Pronunţă ultimele cuvinte cu o puternică voce baritonală care atrase privirile oamenilor din jur.

Julia se încruntă la el.

– Retrage-ţi cuvintele şi du-te naibii, Dalton. Nu aparţin nimănui şi nu voi fi un premiu în stupida ta încercare de bărbăţie. Dacă ai o astfel de dorinţă arzătoare de a cîştiga ceva, du-te şi cumpără un bilet la loto. Iar acum, trebuie să plec, murmură ea, privindu-şi ceasul. Am o întîlnire oficială.

– Ce coincidenţă, zise S.T. cu un zîmbet dulce.

Şi eu.

Julia îl urmări îngrijorată, frecîndu-şi absentă braţul acolo unde o strînsese.

– Nu la fundaţia Wish.

El răspunse cu o uşoară ridicare din umeri.

– Ce pot să-ţi spun? Sînt membru al comitetului naţional, ştii. Nu este un noroc că m-am întors în oraş tocmai la timp pentru campania de strîngere a fondurilor?

– Mda, murmură Julia sfîrşită. Noroc. Norocoasa de mine.

Capitolul 5

Julia îşi spuse că nu avea nici un drept să fie supărată. S.T. fusese cel care o implicase la fundaţia Wish în primele rînduri; era încă un motiv ca el să mai fie implicat. Orice altceva ar fi putut fi, însă în privinţa obligaţiilor către comunitate era statornic. Acesta fusese unul din lucrurile care-l făcuseră atît de popular cu fanii.

În timp ce alte celebrităţi din sport îşi aruncau banii pe te miri unde şi apăreau pe prima pagină a ziarelor din cauza neînţelegerilor cu autorităţile, Storm Dalton era ocupat să viziteze spitalele şi să lucreze în favoarea tinerilor oropsiţi. Devenise purtătorul naţional de cuvînt al Fundaţiei Wish, o asociaţie caritabilă care se străduia să aducă

bucuria în vieţile copiilor grav bolnavi, realizîndu-le marile visuri, ca de exemplu, excursii la Disneyworld şi întîlniri cu celebrităţi. Julia era încă sub impactul mulţimii de apariţii televizate pentru a ajuta fundaţia, cerîndu-le oamenilor să doneze în scopul acţiunilor caritabile.

Deci, nu trebuia să devină furioasă pentru că comitetul director local se gudura slugarnic în jurul lui. Nu trebuia să devină furioasă din cauză că activităţile de strîngere a fondurilor se centraseră brusc în jurul lui sau pentru că presa îl urmărise şi aici. Rezervele suplimentare ale fundaţiei ar creşte mulţumită lui, ceea ce ar fi o binecuvîntare. Dar ea era furioasă.

Simţea ceva primitiv. Acum, era vorba despre spaţiul ei şi S.T. îl invadase. Invadase fiecare părticică din viaţa ei. Şi faptul că el avea un motiv întemeiat să fie aici, nu schimba cu nimic faptul că mai avea şi un motiv ascuns – ea.

Julia se aşeză la masa oficială, răsucindu-se ca un covrig, cu mîinile încrucişate strîns pe piept, cu picioarele împreunate sub masă, lovind furioasă cu talpa un picior al mesei. În faţa ei se afla un castron neatins cu salată de pui şi lăptuci şi o şuncă ce de departe arăta stricată. De cealaltă parte a mesei, stătea Vera Creighton, o extraordinară persoană importantă care era înfometată după bărbaţi.

Era binecunoscut faptul că Vera considera grupurile de binefacere ca pe o imensă sursă virgină de bărbaţi, şi-şi căuta prada trecînd de la

unul la altul ca o leoaică în călduri. Vera nu-şi luase ochii de pe S.T. din clipa în care se aşezase la masă. Era o femeie cu o înălţime perfectă şi o constituţie suplă, îmbrăcată cu un costum roşu-aprins. Avea trăsături clasice, cu o suspectă lipsă de riduri pentru o femeie de patruzeci şi patru de ani şi un fel de a se coafa care probabil că o obliga să doarmă cu capul ridicat – un aranjament de inele blonde care erau aşezate şi răsucite într-o figură ce parcă spunea „sînt bogată ca păcatul, dar cu o inimă de ţigancă". Julia şi-l imagina pe coafor răsucind nişte cleşti, ca un horticultor.

– Doamne, nu-i aşa că arată delicios? toarse Vera. Întotdeauna am spus că aceste comitete de caritate sînt locurile unde poţi să agăţi un tip grozav. Îmi închipui că dacă ai merge la un bar să te uiţi, cu ce te-ai alege? Cu un beţiv. Dacă te duci la cluburile de sănătate, sînt fie homosexuali, fie îngrijoraţi că arăţi mai drăguţă decît arată ei. Vino la aceste dineuri oficiale şi ce vei găsi? Bărbaţi generoşi şi bogaţi, cu conştiinţe sociale. Lasă-i în seama mea!

Julia nu găsea nici un singur cuvînt de spus. S.T. stătea în capătul mesei, oferind un animat discurs improvizat auditoriului. Arăta fermecător. Îşi schimbase blugii lui obişnuiţi şi bluza de lucru cu o pereche de pantaloni bine croiţi şi cu o cămaşă fină, albastru-pal, care-i evidenţia musculatura şi făcea ca ochii să-i arate mai strălucitori ca safirele. Cureaua cu cataramă argintie pe care

o purta era totuşi în stil cowboy, ca şi cizmele, dar în loc să pară nepotrivite, ele completau doar imaginea masculinităţii sale.

– Oh! ciripi Vera în urechea Juliei, ochii rotindu-i-se cu o surpriză mimată. Am uitat. Umblă după tine, nu-i aşa dragă? Desigur, am văzut asta în ziare. Ce fotografie îngrozitoare aveai. Asta a fost într-adevăr foarte neplăcut.

Îi transmise condoleanţe de parcă cineva ar fi murit. Julia strînse din dinţi. Norocul i se întorsese brusc împotrivă ca o răzbunare. Întîi, invazia lui S.T. în viaţa ei, acum, prînzul cu Vera. Nu şi-ar fi dorit-o pe această femeie ca să-i fie cel mai înfocat duşman.

– Ei bine, el a ajuns la limită, accentuă Vera, mişcîndu-şi capul ca un alergător supărat. Ghinion.

Un zîmbet vesel apăru brusc în colţurile buzelor Juliei în clipa cînd se uită la S.T.

– Oh, Doamne sfinte, Vera, nu mă lăsa să-ţi stau în drum. Eu sînt o prietenă. Două ar fi şi mai bine.

Ochii Verei străluciră. Se încordă în scaun ca un cîine de vînătoare care dă din coadă.

– Într-adevăr? Crezi asta?

Julia chicoti în sinea ei în timp ce şi-l imagina pe S.T. atacat de Vera Devoratoarea.

– ...Şi Storm s-a oferit cu generozitate să aloce din timpul său pentru picnicul anual al fundaţiei Wish, anunţă de pe podiumul de la capătul mesei, Harvey Benton, preşedintele grupului. Toţi cei

prezenţi aplaudară cu entuziasm. Ne-am hotărît să-i desemnăm un comitet propriu care să-l ajute în coordonarea activităţilor cu copiii. Figura prelungă a lui Harvey se ridică cu un zîmbet uşor ruşinat în colţul gurii. Natural, el a solicitat-o pe Julia McCarver să-i fie asistentă.

Ochii Juliei se îngustară în direcţia lui S.T. în vreme ce restul grupului scotea sunete de aprobare amuzată.

– Şi Vera poate să ne ajute, se oferi ea amabilă, dezvelindu-şi dinţii într-o parodie de zîmbet, care fu instantaneu înregistrat pe peliculă.

Vera îşi manifestă încîntarea.

Un muşchi tresări pe obrazul lui S.T., dar zîmbetul lui nu tremură.

Sfîrşitul întrunirii se transformă în obişnuita mişcare confuză a oamenilor, în nelipsitele conversaţii în grupuleţe. Vera se îndreptă direct spre S.T., în spatele podiumului şi se agăţă de el ca o lipitoare, zîmbindu-i cu o figură ostentativă care-i spunea „ia-mă, sînt a ta" şi care coloră de stînjeneală obrajii lui S.T.

– Te ador în aceste reclame de deodorante, susură ea, surîsuri prefăcute strălucind ca aripile unui colibri. Arăţi fantastic în maiou strîns pe trup.

– Mulţumesc. S.T. îi adresă un zîmbet. Încercă să se îndepărteze un pas. Vera rămase atîrnată de braţul lui stîng ca un arac de viţă-de-vie.

– „Cînd lucrurile devin excitante – rămîi rece", şopti ea, aplecîndu-se spre el, mîngîindu-l cu o mînă de-a lungul pieptului. Ar trebui să punem

motto-ul tău la încercare, drăguţule...

S.T. sări un pas înapoi în ultima clipă, ochii lui mărindu-se la şocul că Vera tocmai îşi alesese ţinta. Privirea lui se fixă pe Julia. Ea îşi flutură degetele spre el în timp ce se îndepărta de masă.

Se desprinse din strînsoarea Verei printr-o mişcare învăţată pe terenul de fotbal, eschivîndu-se să fie lovit, evitînd lovitura şi răsucindu-se înainte, croindu-şi drum spre Julia în timp ce ea se îndrepta către uşă. Cu toate astea, Vera avea un ochi vigilent care ar fi fost mîndria unui fundaş din ligă. Îi tăie calea pe la colţul mesei, cu o căutătură sălbatică în ochi.

– Acum, nu fi timid, dragă! gînguri ea, aruncîndu-se asupra lui. Echipa de lucru este tot ca un comitet! Se agăţă din nou de braţul lui şi-l răsuci, trăgîndu-l spre partea centrală a sălii, învăluindu-l cu o privire de vino-ncoace. Hai odată, cowboy. Fii băiat bun acum şi mai tîrziu o să ne jucăm de-a caii sălbatici.

Julia se opri pentru a-i arunca lui S.T. o ultimă privire în timp ce Vera îl conducea mai departe. Situaţia lui îi dădu imboldul de a chicoti, dar imaginea lui cu o altă femeie la braţ îi produs o senzaţie neplăcută. Încercă să-şi spună că era o indigestie. Cu siguranţă nu era gelozie. N-ar fi putut fi geloasă cînd ea o împinsese pe femeie în faţă.

Simţindu-se confuză, se întoarse pentru a evada, dar Harvey Benton o prinse de cot.

– Nu aşa de repede, tînără doamnă, spuse el

cu un chicotit părintesc. Vrem să facem cîteva fotografii pentru ziar cu tine şi frumosul tău.

– Harvey, nu este frumosul meu, îl corectă Julia răbdătoare.

Harvey era director economic al unei importante fabrici de jucării cu sediul în Plymouth. Puterea şi prestigiul îi veniseră odată cu slujba, dar Julia îl bănuia că i-ar fi plăcut ideea de a fi Moş Crăciun, mai mult decît orice altceva. La şaizeci şi ceva de ani, părea oricui mai tînăr, ca un nepot preferat. Era binevoitor şi dulce şi se observa clar că depunea multă energie pentru a se juca de-a ocrotitorul drăgălaş.

– Nu trebuie să te ruşinezi pentru asta, Julia. Toţi am văzut ziarele.

– Grozav.

– Acum, să facem o fotografie drăguţă cu voi, cele două păsărele îndrăgostite, spuse el, adăugînd ţinîndu-şi respiraţia, dacă putem să scăpăm de Vera.

S.T. luă braţul Juliei cînd Harvey o aduse înapoi.

– Mulţumesc pentru că mi-ai reţinut fata, Harvey.

– Plăcerea mea, fiule! spuse Harvey cu un chicotit. Se îndepărtă de Julia, trecu în cealaltă parte a lui S.T. şi o luă pe Vera. Hai să mergem, domnişoară Creinghton. Trebuie să facem planurile pentru picnic.

Vera se încruntă la el ca un doberman pus la colţ.

– Vezi-ţi de treabă, Harvey. Am alte planuri pentru mîine.

Se uitară unul la celălalt, împungîndu-se şi împingîndu-se, în timp ce Harvey îşi luă degetele de pe braţul lui S.T., amîndoi zîmbind larg în caz că presa era cu ochii pe ei.

– Acum, Vera... au! Doamne, ce tocuri ascuţite ai!

Imediat ce braţul lui se eliberă, S.T. se retrase, luînd-o şi pe Julia din învălmăşeală, zîmbind tot timpul către camerele de luat vederi. Julia bănuia la el o privire mortală care era camuflată de un surîs.

– Nu-i nici o scofală, domnule Dalton, vorbi ea printre dinţi. Poate ai intenţionat să-ţi pui şaua pe mine, dar n-am să-mi pierd autocontrolul.

Ochii lui S.T. străluciră cu umor şi căldură. Un zîmbet prădător îi tremură în colţurile gurii, în timp ce i se făcea o altă fotografie.

– Asta sună ca o idee formidabilă, murmură. Poate ar trebui să discutăm mai tîrziu în amănunt, să spunem după o cină în particular în camera mea de hotel?

– Sigur. Julia zîmbi atît de forţat încît crezu că buzele i-au crăpat. Un alt bliţ străluci. Cînd va zbura porcul.

În stînga lor, Vera se smulse, eliberîndu-se din strînsoarea lui Harvey, în vreme ce el se străduia să o ţină la o parte. Se aplecă din nou spre S.T. şi se grăbi să-i înhaţe braţul, lipindu-se de el ca o moluscă.

– Şi o fotografie cu noi trei! ceru ea cu o privire scînteietoare spre aparate. Vom lucra foarte strîns împreună, zise ea către S.T., cuibărindu-se mai aproape în el. Cu excepţia Juliei, desigur. Este atît de ocupată cu slujba şi cu prietenul ei.

Julia ignoră lovitura, hotărîtă să plece.

– Vorbind despre muncă, acum chiar trebuie să plec. Se desprinse din strînsoarea lui S.T., traversă sala şi se îndreptă spre uşă într-un mers rapid. Se uită peste umăr să vadă dacă vreunul dintre ziarişti o urmărea, dar ei îl înconjuraseră pe S.T., precum măgarii un cîine, îmbulzindu-se să-i pună întrebări despre implicarea în fundaţia Wish.

Julia se grăbi să părăsească sala de conferinţe şi holul cu pluş ce ducea la recepţia hotelului, inima bubuindu-i la fiecare pas. Poate, doar poate, va avea un drum liber. Un portar în uniformă îi deschise uşa şi Julia ieşi afară, privirea oprindu-i-se pe automobilul ei Firebird aflat în parcare.

Bingo stătea pe scaunul şoferului.

Cîinele îşi ciuli urechile în timp ce-i urmărea apropierea. Bătu fericit din labă cînd ea se apropie de maşină, dar în clipa cînd Julia puse mîna pe mînerul portierei, el începu să latre. Ferestrele fuseseră coborîte şi lătratul răsuna ca o pedeapsă. Julia îşi retrase mîna de pe portieră. Bingo se uita la ea, cu ochi strălucitori, cu limba picurîndu-i salivă peste tot pe tapiţerie. Încă o dată, el părea fericit să o vadă, dar cînd se apropie din nou de clanţă, el sări ca o rachetă, ceea ce ar fi putut să

scurteze viaţa unui poştaş cu zece ani, dar care făcu să se întoarcă toate capetele oamenilor de la intrarea în hotel.

– Bingo, asta este maşina mea, zise Julia. Stînjeneala şi furia îi provocară o senzaţie de căldură pe faţă. Cu coada ochiului văzu un bărbat în uniformă venind spre ea. Se apropie din nou de uşă. Bingo scoase o altă canonadă de sunete asurzitoare.

– Este vreo problemă aici, doamnă? întrebă paznicul în timp ce se apropia de ea. Putea fi fratele lipsit de unor al lui Bill Cosby, mare şi înverşunat, cu o mînă strînsă pe mînerul lanternei sale, gata să o supună dacă ar fi încercat ceva nepermis.

Julia îi adresă un zîmbet şters.

– Aceasta este maşina mea, dar el nu e cîinele meu.

Bărbatul îi aruncă o privire sceptică în timp ce-şi scotea un creion din buzunar şi se pregătea să noteze.

– Spuneţi că cineva a pus un cîine de pază în maşina dumneavoastră fără să vă ceară permisiunea?

– Da.

Paznicul se uită o clipă la faţa ei, în aparenţă ca ea să cedeze şi să-şi povestească viaţa de hoaţă de automobile. Cînd Julia doar ridică din umeri, el spuse?

– Cred că mai bine am intra înăuntru, doamnă. Poliţistul poate să clarifice situaţia.

Julia îşi închise ochii şi numără pînă la zece. O să i-o plătească lui S.T. Dalton pentru asta, apoi va găsi o nouă ascunzătoare pentru cheile de rezervă. Cînd se întoarse, el se afla lîngă ea, zîmbindu-i amabil paznicului.

– Este în regulă, domnule. Este cîinele meu, spuse el sfios. Cred că preferă compania doamnelor şi deci, nu pot spune că-l condamn.

Faţa paznicului se umplu de recunoştinţă.

– Hei, tu eşti Storm Dalton! exclamă el, arătîndu-l pe S.T. cu creionul.

– În carne şi oase, colega.

– Oh, Doamne!

S.T. scutură mîna bărbatului, îi scrise un autograf pe o chitanţă de amendă şi-l trimise la treaba lui cu o faţă plină de zîmbete. Julia stătea rezemată de capota maşinii, ţinîndu-şi braţele încrucişate, aşteptînd, privind spatele lui S.T. Tipul era un pericol. Ar fi putut să le scoată din obişnuinţele lor chiar şi pe călugăriţe dacă şi-ar fi pus mintea cu ele.

– Cîinele îmi strică maşina! Ce lucru oribil, Dalton! mormăi spre el în clipa în care se răsucise cu faţa la ea.

S.T. făcu o figură miratâ în timp ce-l lăsa pe Bingo să iasă din maşină.

– Nu mai rău decît aţîţarea Verei Creighton asupra mea. Se cutremură. Cred că voi avea nevoie de pastile contra turbării.

– Totul este corect, îi replică Julia, aruncîndu-i săgeţi din priviri. Tu ai făcut regulile, cowboy.

– Este în regulă şi intenţionez să joc după ele.

Cuvintele şi privirea care le însoţi, păreau de rău augur. S.T. stătea în faţa ei, sprijinit de camionetă, vîntul răvăşindu-i părul. Avea mîinile în buzunare şi atitudinea lui părea obişnuită, dar exista o tensiune ascunsă în felul cum strîngea din maxilare şi cum ridica din umeri. Julia se uită la el întrebătoare, îngrijorată.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că poţi să cobori toate barierele în calea mea, dar ele nu vor schimba nimic, nici măcar cu o fărîmă.

Făcu un pas spre ea, se apropie şi-i prinse o şuviţă de păr, frecînd-o între degete, într-un gest care data de la începutul poveştii lor. Hotărîrea din privirea lui încălzea şi îmblînzea ceva ce se contura în inima Juliei. În multe privinţe era acelaşi vechi S.T., dar în momente ca acesta, ea simţea o diferenţă. Liniştea era cuvîntul care-i veni în minte. Acolo unde întotdeauna fusese o senzaţie de nelinişte, era acum un sentiment de tihnă care venea din adîncuri. Julia se gîndea la sursa acestei linişti, la motivul ei, dar nu-şi permise să-l întrebe.

El îi eliberă părul şi îşi deplasă mîna, degetul lui arătător sprijinindu-se sub bărbie, ridicîndu-i uşor faţa, astfel încît ea îl privi direct în ochi.

– Renunţă să te îndepărtezi de mine atît de mult, încît să nu putem avea o discuţie adevărată, zise el blînd. Cinează cu mine în seara asta. O să stăm de vorbă.

Doar pentru o secundă, Julia fu tentată. Putea

să simtă forţa, puternica vrajă a atracţiei lui şi vîrtejul vechilor amintiri. Apoi, cu coada ochiului, Julia văzu uşile din faţă ale hotelului deschizîndu-se şi o mulţime de ziarişti şi cameramani se revărsă, îndreptîndu-se direct spre ei, pantofii lovind cimentul în timp ce se deplasau în grabă. Gura ei se strîmbă într-un zîmbet slab cînd deschise uşa maşinii şi se aşeză pe locul şoferului.

– Doar eu şi douăzeci sau treizeci de apropiaţi prieteni din presă? Nu, mulţumesc. Am deja o întîlnire.

S.T. rămase pe loc, cu mîinile în şolduri şi privi automobilul cum se îndepărtează. Adresă un rînjet şi o remarcă tăioasă ziariştilor care îl înconjuraseră, dar nu auzi nici una din întrebările lor. Femeia pe care o iubea tocmai fugise din nou de el şi se îndrepta hotărîtă spre braţele unui alt bărbat. Trebuia să facă ceva în privinţa asta.

În istoria întîlnirilor, aceasta n-ar fi fost nicicum inclusă în top, se gîndea Julia în timp ce se foia pe fotoliul de la teatru. Robert sosise exact la timp ca să o ia, neacordînd vreo atenţie lui S.T. sau ziarelor. Nu-i adusese flori sau bomboane sau orice altă dovadă de iubire. Julia îşi spuse că nu se aştepta la astfel de lucruri, că, fiind o femeie fără prejudecăţi, nu avea nevoie de ele sau nu le

dorea; n-ar fi putut fi cumpărată cu cîteva bucăţi de ciocolată sau cu nişte flori exotice foarte scumpe. Totuşi, se surprinse că se simţea dezamăgită. Robert nu făcea absolut nici un efort pentru a o curta. Părea să pretindă că nu exista nici o competiţie.

Se uită la ecranul cinematografului şi oftă. Filmul era suedez, povestea dură, tragică, a vieţii unei fermiere imigrante luptîndu-se împotriva naturii şi a opresiunilor sexuale în secolul nouăsprezece, în Minnesota. Inima începu să i se înfierbînte. I se părea că se afla acolo de aproape nouă ore. Julia aruncă o privire la ceas. Trecuseră şaizeci şi şapte de minute de la prima scenă cu o femeie în chinurile facerii, în mijlocul unei sute de oameni cu rău de mare din cala murdară a unui vas de imigranţi. Se uită la Robert. Părea subjugat, mişcîndu-şi ochii de la stînga la dreapta în timp ce citea titrarea.

Julia se foi din nou, încercînd să se întindă pe furiş. Îşi lăsă atenţia să hoinărească departe de ecran, unde viteaza eroină înfometată înainta în spatele unui plug. Urmărind restul spectatorilor, observă că mai existau destule locuri pentru amatori. Era un teatru mic, cochet, din Uptown, ce aducea filme despre care nu se auzise nicăieri în afară de Cannes. Sala era mai mult de jumătate plină cu oameni bînd din sticle cu apă şi ronţăind apetisante floricele de porumb, cu ochii holbaţi la ecran.

I se părea că era singura persoană care nu

pretindea să fie antrenată în încercările întreprinzătoarei Helga. Tipul din spatele ei gîfîia la fel ca eroina. Julia îşi acoperi gura ca pentru a-şi reţine un murmur de dezgust provocat de rafalele fierbinţi de respiraţie fetidă suflate în ceafa ei şi se aplecă mult în partea dreaptă a scaunului. Poate că tipul era un fel de pervers de tip nou, ce mergea la filme străine în loc de porno.

Străduindu-se să se comporte firesc, îşi întoarse capul ca să-i arunce o privire şi simţi o limbă pe gîtul ei. O imensă limbă de cîine, încărcată de salivă. Bingo stătea în scaunul din spatele lui Robert, aplecîndu-se în faţă ca să-l miroase. Julia continuă să privească în jur, pînă se trezi faţă-n faţă cu S.T., care avea o barbă falsă şi un zîmbet imens.

– Oh, Doamne, murmură Julia. Cum ai băgat cîinele aici?

S.T. îşi puse pe nas o pereche de ochelari de soare negri şi se aplecă în faţă pe scaun.

– I-am spus fetei de la bilete că este cîine însoţitor pentru orbi. Doamne, acest film pare cu adevărat plictisitor. Te duce tot timpul la astfel de chestii.

Robert se întoarse şi-i şuieră.

– Încercăm să ne concentrăm la film.

S.T. îşi scoase ochelarii de soare şi-şi roti ochii împrejur.

– Mai bine aş privi cum creşte iarba.

Luminile din sală se aprinseră pentru o scurtă întrerupere, oferindu-le tuturor o pauză de la

suferinţele Helgăi. Julia se ridică şi se întinse, privirea fixîndu-i-se puternic pe Robert.

– Într-adevăr, nu-mi place asta, Robert. Am putea merge acasă?

El se ridică încet şi-şi aranjă cutele pantalonilor, încruntîndu-se.

– Nu-l putem lăsa să ne strice seara, Julia.

– A trebuit să parcurg ceva distanţă pentru a privi acest film îngrozitor, spuse S.T. sec, sprijinindu-şi un şold de spătarul scaunului Juliei. Bună mişcare, doctore Bob. Ai acumulat o grămadă de puncte cu ea. Toate întîlnirile pe care le-am avut la filme au fost nu acolo unde să se privească durerea şi suferinţa, ci unde să se citească în fiecare cuvînt că totul este bine.

– Femeile cu care te-ai întîlnit puteau doar să citească, spuse Robert, ridicîndu-şi o sprînceană roşcată. Aici, există şi un subînţeles.

Julia se încruntă la el.

– Hei, ce-ai vrut să spui? Şi eu m-am întîlnit cu el!

– Dar nu o mai faci.

– Asta e pe cale să se schimbe, doctore Bob, îi replică S.T. cu un zîmbet. Pierzi o groază de timp aici.

Robert îi aruncă o privire pe jumătate amuzată.

– Nu mă iau la întrecere cu tine, Dalton.

S.T. rîse.

– Şi faci foarte bine, colega.

– Julia este un adult. Poate să ia propriile-i decizii... Argumentul calm al lui Robert fu scurt

tăiat de sunetul pager-ului. Îi adresă Juliei o privire plină de scuze. Asta cred că este de la spital. Trebuie să plec. Îmi pare rău.

Julia se înclină în faţa lui.

– Este foarte bine. Mergi şi salvează o viaţă.

– Chirurg plastic? întrebă sceptic S.T., în timp ce-l privea pe doctorul Bob cum se grăbea afară din teatru. Ce va face – un nas de urgenţă?

– Face o mulţime de lucruri pentru victimele arse, îi explică Julia. Infecţiile în zonele unde pielea a fost grav afectată pot fi mortale.

S.T. se străduí cît putu mai bine să nu ofteze. Cum naiba îşi închipuia că poate să concureze cu un bărbat care salva vieţi? El fusese doar un jucător de fotbal – nu ceva important în vasta schemă a vieţii, indiferent cît de mult îl mediatizase presa. Medita la asta în timp ce-şi privea rivalul cum dispărea prin uşile batante către hol.

Nu se sărutaseră. Gîndul îl lovi ca un ciocănel care-ţi verifică reflexele. Doctorul Bob nu o sărutase pe Julia la despărţire. Ea nu se străduise să-i dea mai mult de o mîngîiere pe obraz. Pentru o pereche, chipurile logodită, asta era o hotărîtă lipsă de pasiune între ei.

Îşi rememoră sărutările pe care le împărţise cu Julia în ultima zi şi jumătate. Probabil că aveau multe probleme, dar lipsa pasiunii nu era ceva care să se interpună între ei. Deci, ce o făcea pe ea să alerge cît mai departe de el şi să se arunce în braţele unui bărbat care avea toată căldura unui manechin? O privi pe Julia, surprinzînd-o

cum se uita la el cu acea căutătură reţinută, îngrijorată şi răspunsul îi veni în minte cu toată forţa, de parcă ea i-l spusese cu voce tare. Siguranţa. Nu putea fi rănită de un bărbat pe care nu-l iubea.

– Deci, ce faci cînd el te părăseşte în felul ăsta? o întrebă S.T.

– Chem un taxi.

– Nu astă-seară, n-ai s-o faci, spuse el, calculînd dacă era oportun. Vino, hai să părăsim acest loc şi să mergem la o pizza.

Julia îl privi scandalizată.

– Nu pot să ies cu tine! Am ieşit cu Robert.

– Care pare să fie vizibil absent. Vino, insistă el cu un zîmbet convingător. Vei avea o noapte fără muncă. De ce să încerci să ajungi în Bloomington cu un taxi cînd ai putea-o petrece cu mine?

– Pentru că sînt mai în siguranţă în taxi.

– Eşti în siguranţă cu mine! îi spuse el, privind-o de parcă nu-i venea să creadă că ea nu avea încredere în el. Expresia i se transformă uşor într-unul din zîmbetele lui pline de maliţiozitate. Aşa e, doar dacă crezi că nu poţi să-ţi ţii mîinile pe lîngă corp.

Julia îl fulgeră cu o privire în clipa cînd luminile din sală începură să se micşoreze.

– Vino, spuse el, dînd din cap în direcţia culoarului. Înainte de a fi obligaţi să urmărim şi restul acestei porcării.

– Nu merg cu tine, îi răspunse ea, în timp ce-l urma în hol. Doar ies.

S.T. îşi coborî ochelarii de soare şi şi-i potrivi pe nas ca pe o caschetă de baseball. Apucă strîns lesa lui Bingo şi lăsă cîinele să-l conducă prin hol. Julia îi urmă pînă în stradă. Soarele asfinţise, dar cerul era încă luminos în vest, împînzit de umbre portocalii şi roz. Lumina scăzută, combinată cu reclamele cu neon, conferea clădirilor renovate din Uptown o strălucire blîndă, nostalgică. Noaptea era caldă şi plăcută. Pe trotuare se aflau oameni, unii se plimbau, alţii se uitau la vitrinele magazinelor. Nici unul nu-l opri pe S.T. pentru autografe. Ziariştii nu se vedeau nicăieri la orizont.

Julia mergea alături de el, cu mîinile în buzunarele pantalonilor ei kaki, largi, de stradă. Purta un tricou alb, vechi, cu un înscris decolorat pe el „Viaţa aleargă". Părul îi scăpase din cocul pe care Liz i-l aranjase la spate şi atîrna liber, vîntul serii răvăşindu-i şuviţele. Cu Robert, avea senzaţia că e prea îmbrăcată. Cu S.T. se simţea la fel de confortabil de parcă se încălţase în papuci de casă. Era greu să se îngrijoreze de aparenţe în prezenţa unui bărbat care o văzuse cu primul ei sutien.

Oricum, relaţia lor nu avusese prea mult de-a face cu privirile. Ceea ce-i unise fusese ceva ce depăşea atracţia animalică şi ritualurile obişnuite de a curta. Încolţise un sentiment de rudenie între doi copii, pe care nimeni altcineva nu-l pricepea, un sentiment de înrudire care provenea din faptul că se înţelegeau unul pe altul pînă la cel mai profund nivel elementar. Acum, cînd mergea alături de el, realiză că dacă şi-ar coborî garda, dacă ar înlătura îngrijorarea, ar putea încă să simtă acea senzaţie de înrudire cu el. Nu părea un lucru prea inteligent de făcut, luînd în considerare toate cîte se întîmplaseră.

Îl lăsară pe Bingo să stea de pază în camioneta lui S.T. şi intrară într-o nouă pizzerie din piaţa Calhoun. S.T. comandă fără să o consulte, cunoscîndu-i deja preferinţele – sos italian, ciuperci din belşug, totul acoperit cu brînză. În timp ce chelneriţa se îndepărta, S.T. se trase de barba falsă.

– Grozavă deghizare, nu?

– Arăţi ca Steven Spielberg, zise Julia cu un chicot răutăcios. Sîntem norocoşi că nu am fost asaltaţi de cinefili. De ce te-ai deghizat?

– Am lucrat sub acoperire, îi răspunse, lăsîndu-se pe spate şi mestecînd o bucăţică de pîine. Am vrut să văd ce mă aşteaptă. Ce a programat pentru următoarea voastră întîlnire, o excursie la dentist?

– De obicei, nu este aşa de rău.

S.T. îşi înclină capul într-o parte şi-şi îngustă ochii.

– Trebuie să ţi-o spun, Legs, nu te văd cu un astfel de tip. Reprezintă ce e mai rău pentru tine.

– Şi tu reprezinţi ce-i mai bun?

– De data asta, da.

Julia se uită în altă parte şi-şi scutură capul în clipa cînd chelneriţa le aduse apa minerală.

S.T. sorbi o înghiţitură din băutură şi se hotărî

să abandoneze subiectul. Nu putea să se certe cu ea pentru faptul că ea nu-l dorea.

– Deci, spuse el cu fermitate. Pentru picnic m-am gîndit să chem cîţiva din colegii mei de la *Viking* şi să-i implic în chestia asta. Sînt băieţi buni şi vor fi bucuroşi să participe. Şi am mai contactat cîţiva oameni importanţi din cele mai însemnate sectoare ale sportului. Presupun că pot să strîng o mulţime de fotbalişti şi alţii, şi... Ce? Julia se uita la el de parcă brusc fusese lovită de amnezie şi nu avea nici o idee despre cine era el. Nu-ţi plac aceste chestii?

– Nu, presupun că acestea sînt idei măreţe. Este doar... ei bine... nu ştiu cît de serios eşti în privinţa ajutorului, dincolo de faptul că vei apărea cu prietenii tăi din presă, urmîndu-te ciorchine.

S.T. se lăsă pe spate în scaun, scoţînd un rîs aspru, lipsit de umor.

– Aş fi primul care să spun că merit cîţiva pumni de la tine, dar asta n-o merit. Picnicul fundaţiei poate că mi-a oferit posibilitatea să petrec ceva timp cu tine, dar prima mea îndatorire este pentru copii.

Julia simţea pornirea de a se ascunde într-o gaură. Din nefericire, nu era nici una prin jur, aşa încît se strădui să rămînă acolo şi să îndure privirea ofensată a lui S.T. Îi rănise sentimentele şi asta o făcea să se simtă ca bătută. Una era să fie furioasă pe el în ceea ce privea relaţia lor personală şi alta să-i pună sub semnul întrebării simţul datoriei, iar asta era nepotrivit pentru S.T. care se

comporta loial în activităţile caritabile, hotărît să ofere puştilor o copilărie mai bună decît cea pe care o îndurau.

– Îmi pare rău, spuse ea, înspăimîntată de cît de mult îi dorea iertarea. Nu putea suporta ideea că el ar fi furios pe ea şi cu atît mai mult că l-ar fi rănit. Ştiu că faci o faptă măreaţă. Cred că mă simt doar puţin prea înghesuită, asta-i tot.

– Înghesuită? El mimă surpriza, ducîndu-şi o mînă la piept. De mine?

Julia surprinse strălucirea din ochii lui, dar nu-şi putu reţine zîmbetul care-i apăruse pe buze. Ăsta era S.T.: repede să se înfurie, repede să ierte, repede să tachineze.

Chelneriţa le aduse pizza şi mîncară într-o tăcere prietenoasă, de fapt, un armistiţiu nerostit. Cînd terminară, S.T. plăti nota şi ieşiră în stradă, îndreptîndu-se în direcţia camionetei lui, nici unul neavînd vreun motiv special să se grăbească.

– Deci, cum scap de Vera? întrebă el.

Fu rîndul Juliei să mimeze surpriza. Îi aruncă o privire plină de inocenţă, clipind din gene.

– De ce vrei să scapi de ea? Cred că faceţi un cuplu drăguţ.

S.T. se încruntă.

– N-ai crede lucrurile pe care ea mi le-a şoptit la ureche înainte ca Harvey să o ia de lîngă mine. Să spunem că nu doar banii reprezintă singurul lucru pe care ea ar vrea să-l vadă înflorind. Mi-a lăsat mesaje la hotel care l-au făcut pe recepţioner să roşească.

Julia chicoti.

– Ai putea să-i spui că eşti homosexual.

– Foarte drăguţ.

Se apropiară de camionetă. Julia se sprijini cu spatele de portiera din dreapta, cu mîinile în buzunare şi cu ochii negri scînteindu-i în luminile felinarelor. S.T. se înmuiase în privirea ei ca un burete, ţinînd cont de felul în care arăta ea; relaxată, fericită, drăguţă într-un fel care avea mai mult de-a face cu spiritul decît cu chipul. Un fior de dragoste îl lovi în piept ca o cizmă solidă.

– Aş putea să-i spun că sîntem logodiţi, murmură el, aplecîndu-se mai aproape.

– Nu sîntem.

El îşi înclină capul şi-i atinse urechea cu buzele.

– Am putea fi.

– S.T...., zise ea cu un geamăt.

El se îndepărtă doar cît să-i observe expresia. Din nou era tulburată, nesigură, îngrijorată.

– Cred că mai bine te duc acasă.

Julia se uită la el şi dezamăgirea din ochii lui o atinse în locul în care nu ar fi vrut să fie atinsă.

– Cred că ar fi cel mai bine, şopti ea.

Parcurseră drumul pînă în Bloomington în deplină linişte. Traficul nu era aglomerat. S.T. părea adîncit în gînduri. Deschisese radioul la un post de muzică country, care aparent salvase totul în acea seară, cu cîntecele triste şi sfîrşietoare. Melodiile ce-ţi frîngeau inima se derulau unele după altele, în vreme ce el stătea rezemat, cu mîna

dreaptă pe volan, braţul stîng odihnindu-i-se pe fereastra deschisă. Bingo se aşezase între ei, dar dorise locul de la fereastră şi nu se ruşină să-şi facă cunoscută preferinţa. Sări peste poala Juliei, împingînd-o cu cele cincizeci de kilograme ale sale, şi-şi scoase capul pe geam pentru ca vîntul să-i fluture urechile.

Julia mîngîia absentă spinarea musculoasă a cîinelui, în timp ce studia faţa stăpînului său în lumina scăzută a aparaturii de la bord. Putea să-i citească emoţiile în falca încleştată, în linia sprîncenelor. Putea să le simtă în aer. Singurătatea care-i unise la începuturi era acolo. Acum, că el abandonase bravada şi rînjetul de băiat rău, arăta într-o stare imensă de nelinişte. Julia se surprinse dorindu-şi să se îndepărteze de el. Nu dorea să-l facă să se simtă singur, nu dorea să-l rănească, dar nu-l dorea în viaţa ei, în nici un caz. El se afla la o altă încrucişare de drumuri şi asta era doar o uriaşă şansă ca să o părăsească din nou la un colţ, cînd semaforul îşi va schimba culoarea.

S.T. parcă în faţa casei ei şi opri motorul, răsucind cheia în contact, aşa că radioul îşi putu continua oftatul încărcat de emoţii sufleteşti. Cînd se întoarse către ea, zîmbetul îi reînviase. Strălucea ca o rază de lună în întunecimea bărbii sale false.

– Vezi? zise el cu un oftat. Te-am adus aici, întreagă şi nevătămată.

Julia îi adresă un zîmbet stins.

– Eşti un gentleman perfect.

– Da, ei bine, să nu mai spui cuiva. Am de menţinut o imagine, ştii.

– La mine, secretul tău este în siguranţă.

– Deci, spuse el, aplecîndu-se uşor spre ea, cu mîna dreaptă sprijinită de-a lungul spătarului scaunului. Am avut întîlnirea doctorului Bob, pot avea şi sărutul lui de la revedere?

Julia pufni.

– Nici o şansă, Dalton.

Asta era tot ce-i lipsea, o altă rafală de sărutări meşteşugite ale lui Storm Dalton. Deja se simţea de parcă se balansa pe marginea unei prăpastii foarte adînci. Nu putea să scape de sentimentul că dacă l-ar fi atins acum, pămîntul s-ar despica sub picioarele ei şi ar fi înghiţită în adîncuri.

El se aplecă puţin mai aproape, arătîndu-i cu fiecare gest că nu s-ar da în lături şi i-ar fura sărutul dacă ea îl va refuza. Ăsta era S.T. Juca după reguli care se întorceau împotriva lui.

Julia îşi apăsă spatele de portieră, cu degetele căutînd mînerul. Era copleşită încă de Bingo, care se aşezase alături de ea, capul lui masiv odihnindu-se pe labele din faţă pe fereastra deschisă.

– Hai, vino, Julia, o imploră S.T., cu o voce atît de caldă şi de blîndă. Doar un mic sărut?

În timp ce gura lui o atingea pe a ei, mai multe lucruri se petrecură simultan. Julia ridică mînerul uşii. O pisică traversă rapid pe trotuar. Bingo se repezi înainte, intenţionînd să alerge după pisică, sărind din camionetă şi dezechilibrînd-o pe Julia cînd fugi. Julia scoase un mic sunet de surpriză în

timp ce cădea pe spate, agăţîndu-se automat de S.T. şi atrăgîndu-l deasupra ei. Se treziră grămadă în bulevardul înverzit. Julia întinsă pe spate cu S.T. deasupra ei. El îşi semeţi capul şi zîmbi visător.

– Asta a fost un fel de sărut, dulceaţă, tărăgănă el cuvintele. Cred că pămîntul s-a cutremurat.

– Te cutremur eu! Julia îi dădu un brînci care nu-l urni din loc. Dă-te la o parte, tu... tu... bandit al sărutului!

El se supuse ascultător. Ridicîndu-se în picioare, crispîndu-se şi gemînd. Întinse o mînă spre Julia. Ea se uita de parcă se aştepta să vadă o jucărie răsărind din palma lui, apoi acceptă şi-l lăsă să o ridice. Bingo apăru pe nesimţite din spate, cu capul în jos, demoralizat că pierduse pisica pe care o urmărise prin boscheţii doamnei Perkins. Julia aruncă o privire spre cîine, apoi se întoarse la S.T. care-şi masa cu grijă umărul drept, faţa crispîndu-i-se în timp ce făcea mişcările.

– Cred că sînt rănit, se plînse el.

– Ei bine, nu este decît ceea ce meriţi, răbufni Julia. Să furi sărutări ca un adolescent. Putea încă să simtă urma trupului lui pe al ei.

– Totul este corect, îi reaminti S.T.

Julia strînse din dinţi şi scoase un sunet sălbatic de frustrare care smulse un scîncet îngrijorat de la Bingo.

– Întrecerea ta stupidă! explodă ea, agitîndu-şi

pumnii ca maimuţele. Doar la asta te gîndeşti – să învingi. Ei bine, nu mă vei cîştiga, cowboy. Renunţă şi plecă.

– Să renunţ? spuse S.T., arcuindu-şi o sprînceană. Expresia sa se modifică rapid, străduindu-se să pară hotărît. Îşi puse mîinile în şolduri şi-şi scutură capul. Să renunţ şi să te las să te măriţi cu un bărbat pe care nu-l iubeşti, doar pentru că el e sigur? Oh, nu, iubito. Nu pot să te las să faci asta. Nici nu se pune problema să renunţ. De fapt, de-abia am început lupta.

Capitolul 6

Luni, toate staţiile de radio din Oraşele Gemene începură „Actualităţile Storm", pariind pe S.T. şi pe eforturile lui de a cîştiga inima Juliei. Un post îi acordă un spaţiu însemnat din emisiunea de dimineaţă, într-un program cu publicul, în care ascultătorii puteau oferi sugestii, ca de exemplu cum ar trebui S.T. să abordeze problema. Cele mai grozave sugestii cîştigau premii.

Marţi, îşi începu campania şi televiziunea. În completarea seriei de reclame „Julia, fii a mea", S.T. acordă interviuri tuturor posturilor locale privind apropiatul picnic şi balul de strîngere a fondurilor pentru fundaţia Wish, asigurînd reporterii că el şi Julia vor fi prezenţi la evenimente. Oferi

bilete de bal, cu o sută cincizeci de dolari bucata, vîndute pînă la prînz.

Miercuri, apărură afişele.

Julia se trezi o celebritate de ultimă oră, recunoscută în timp ce stătea la casă într-o drogherie, cu o cutie de tampoane în mînă, asaltată, în timp ce membrii cluburilor de fani ai lui Storm Dalton îi deschideau maşina. Fusese chiar vînată la spital de reporterii care pretindeau că au de toate, de la gangrenă pînă la tifos, toţi dorind un interviu în exclusivitate.

Cu alte cuvinte, totul era epuizant. Aşa cum presupusese, oricine din oraş robotea pentru S.T. şi nu se sfiau să o facă, intrînd direct în miezul competiţiei. Primi chiar cîteva scrisori de la oameni ce o sfătuiau elocvent să se căsătorească cu el.

Julia era furioasă, dar şi fermecată de eforturile lui S.T. Micile atenţii o încîntau şi-i atingeau inima, cadourile care soseau misterios pe pragul uşii – un buchet de violete într-o vază arătînd nostim, o inimă din plastic, o pereche de cercei lungi. Micile atenţii îi aminteau de tînărul cowboy dur, cu o latură sentimentală ascunsă, de care se îndrăgostise prima dată în viaţă. Gesturile măreţe o făceau să se întrebe despre motivele lui. Îi reaminteau de atletul strălucit căruia-i plăcea să cîştige, de bărbatul căruia-i plăceau luminile reflectoarelor. Gesturile măreţe erau copleşitoare în grandoarea lor. De fiecare dată cînd se uita de-a lungul aleii şi vedea o versiune a rînjetului maliţios

al lui S.T. alături de un desen spunînd „Julia, fii a mea", îşi reamintea că era o întrecere şi că Storm Dalton îşi pusese în minte să cîştige.

Vineri, în prima săptămînă, se simţea epuizată. Julia se tîrî prin uşa din faţă, abandonîndu-şi pantofii în hol şi se prăbuşi în sufragerie, unde se lungi pe canapea cu un geamăt dramatic.

Liz stătea în scaunul ei preferat savurînd un pahar cu vin alb, sprijinindu-şi picioarele cu ciorapi fini pe măsuţa de cafea. Îşi schimbase deja hainele de la slujbă şi arăta ca un manechin dintr-un magazin de modă, cu o fustă mini de un verde fluorescent şi o tunică psihedelică. Un colier şi cercei care probabil fuseseră produşi la Tinkertoy, completau ansamblul. Îi aruncă Juliei o privire de simpatie nuanţată cu amuzament.

– Ce a mai făcut astăzi?

Julia oftă.

– A provocat o dezordine la supermagazin. Nu ştiu cum reuşeşte. Tipul pare să ştie fiecare mişcare pe care am de gînd s-o fac. M-am oprit în drum de la slujbă spre casă pentru a cumpăra tot ce mi-ai scris pe acea listă şi acolo, pe trotuar, era S.T. îmbrăcat cu un costum de pescar şi purtînd un panou pe care scria „Julia, sînt doar un biet nenorocit îndrăgostit. Căsătoreşte-te cu mine".

Liz rîse, apoi se apără de privirea întunecată ce se abătu asupra ei.

– Ei, hai, nu crezi că este ceva drăguţ? Mă întreb, cîţi bărbaţi ar vrea să facă asta?

Din cîte ştia Julia, nici unul. Cu siguranţă, nu-l văzuse pe Robert făcînd o nebunie pentru ea. El nu făcuse nimic care să iasă din obişnuit în timpul „întrecerii". Insistase să nu concureze cu S.T. Nu arătase nici un semn de suferinţă din cauza campaniei declanşate de S.T. Se comporta ca de obicei, calm şi imperturbabil, în vreme ce nervii Juliei se încordaseră.

Îşi reaminti că tot ceea ce trebuia să facă era să mai rabde încă o săptămînă. Încă o săptămînă şi putea să scape. Se va urca într-un avion şi se va îndrepta spre California, pentru două glorioase săptămîni de lenevie binemeritate. Se agăţă de ideea că va scăpa de presiune, îndreptîndu-se către o plajă liniştită. Închise ochii şi-şi imagină aceasta aşa cum o făcuse de sute de ori în ultimele două săptămîni: apa albastră, nisipul alb, fin, ea zăcînd în soare, ascultînd şoapta valurilor lovind ţărmul, deschizînd ochii şi văzîndu-l pe S.T. ...

Sări de pe canapea, cu inima bubuindu-i.

– Mă duc să mă schimb. Robert vine să mă ia la şapte.

Liz îşi roti ochii.

– Unde te duce de data asta? La un festival al căscatului? La o competiţie de privit? Tipul ar trebui să aibă propriul său program de televiziune – Stiluri de viaţă la prostănaci şi plicticoşi.

– Mă duce să cinăm la Madrid, zise Julia cu îngîmfare. Şi sincer, după toate situaţiile pe care le-am suportat din cauza lui S.T. săptămîna trecută, prostănacii şi plicticoşii îmi par grozavi.

Răsucindu-şi colierul Tinkertoy în jurul degetelor, Liz o fixă cu privirea ei de mare înţeleaptă.

– Poate că acum spui asta, dar cum ţi-ar suna să fie pentru tot restul vieţii?

Siguranţă. Răspunsul veni instantaneu, dar Julia nu pronunţă tare cuvîntul. În schimb, se întoarse şi se îndreptă spre consolarea unui duş fierbinte. În timp ce apa şiroia pe trupul ei, nu reuşea să-şi scoată din cap că S.T. îi spusese aceleaşi cuvinte în noaptea cînd se prăbuşise peste ea. El susţinuse că ea îl alesese pe Robert deoarece era un bărbat sigur. Ce era rău în asta? Oamenii îşi alegeau perechea pentru motive şi mai rele. Robert era calm, stabil. Viaţa cu el era previzibilă. Viaţa cu S.T. ar fi un carusel – înălţimi ameţitoare şi coborîri ce-ţi strîngeau stomacul, neştiind vreodată ceea ce ar putea apărea după următoarea curbă, neştiind vreodată cînd cursa se va termina.

Siguranţa îi părea grozav de bună pentru ea.

Se îmbrăcă cu acea obişnuită neglijenţă, punîndu-şi o simplă rochie neagră care-i scotea în evidenţă figura, ciorapi de mătase, pantofi cu tocul jos. Cînd apăru în sufragerie, Liz îşi scutură capul dezaprobator, dîndu-şi ochii peste cap şi se duse în dormitor pentru a aduce nişte bijuterii, completîndu-i ţinuta cu cercei de aur, o brăţară subţire la încheietură şi o lungă eşarfă de şifon negru pe care i-o răsuci o dată în jurul gîtului, lăsînd capetele să atîrne pe spate. Pronunţă sen-

tinţa „uimitor". Julia aruncă doar o privire în oglindă şi se cutremură. Îşi aplicase machiajul în lumina veiozei şi-şi lăsase părul în starea lui naturală, prea obosită ca să reuşească să-l pieptene. Îşi închipuia că arăta acceptabil şi spera doar ca el să nu ajungă în farfurie. Lui Robert îi displăceau gafele în public.

O luă la ora şapte fix, prezentîndu-se imaculat ca de obicei, cu pantaloni negri, cămaşă albă, cravată conservatoare. În confortul BMW-ului său, o conduse la un restaurant, stomacul Juliei strîngîndu-se de fiecare dată cînd treceau pe lîngă cîte un afiş roz care anunţa lumii intenţiile lui S.T. Cînd îi povesti lui Robert despre ultima ispravă a lui S.T. de la supermagazin, el doar zîmbi şi chicoti.

– Nu te afectează deloc, Robert? întrebă ea cu o voce slabă.

El o privi cu un zîmbet.

– Tipul se face singur de rîs, Julia.

Pentru că mă iubeşte. Instinctul de a-l apăra pe S.T. încolţi înlăuntrul ei ca nevoia unei tigroaice de a-şi apăra puiul. Nu zise nimic, dar se afundă în scaunul ei şi se uită la cotieră de parcă aceasta ar fi putut deţine răspunsurile la marile mistere ale vieţii.

Madrid se dezvoltase ca unul din restaurantele preferate, unde cinau tineri oameni de afaceri din zona Oraşelor Gemene. Decorul era mediteraneean – pereţi cu stuc alb, aspru, arcade maure, o mulţime de încrustaţii în lemn întunecat şi fier

forjat negru. Tema spaniolă nu se impusese şi în meniu, chiar dacă salate savuroase, pateuri, piepţi de pui preparaţi în multe feluri, legumele erau prezentate în aranjamente artistice.

Julia comandă ceva numit piept de pui din pădurile de nord, „un piept de pui sălbatic, marinat, cu garnitură din piure de spanac şi asezonat cu alune şi miez de anghinare". Se potrivea perfect cu o garnitură de mici conuri de pin şi ace întotdeauna verzi. Se trezi uitîndu-se la preparat şi întrebîndu-se de ce oamenii bătrîni din Montana aveau ceva de spus despre „puii sălbatici". Imaginea mentală a unor cowboy călărind în jurul stolurilor o făcu să lase furculiţa pe farfurie şi să-şi acopere gura pentru a-şi reţine un hohot de rîs.

Robert îşi luă privirea de la mîncarea sa şi înălţă dintr-o sprînceană. Julia îi spuse gluma, dar el nu se prinse. Zîmbi doar politicos şi aprobă din cap, retrăgîndu-se din faţa confuziei după obiceiul doctorilor.

Vocea lui S.T. fulgeră prin mintea Juliei, ca o pală de fum. „Trebuie să-ţi spun, Legs, nu te văd cu acest tip. Este tot ce e mai rău pentru tine..."

Nu era tot ce e mai rău, insistă ea. Era doar diferit. Se completau unul pe celălalt.

Un muzician ambulant începu să-şi croiască drum printre mese, degete sprintene executînd melodii pe o chitară cu douăsprezece corzi. Se afla în celălalt capăt al sălii cu spatele la ei, dar muzica totuşi ajungea pînă la masa lor. Julia se trezi ascultînd în timp ce mînca. Nu era genul de

muzică spaniolă, dramatică, aşa cum se aşteptau într-un loc numit *Madrid*, ci cîntece simple, dulci, cu un iz de folclor american în ele. O făceau să se gîndească la Montana şi la munţi, la felul cum arăta lacul sub cerul albastru. O aduceau înapoi la timpul cînd dragostea părea simplă şi S.T. cînta pentru ea în nopţile de vară pe instrumentul lui cu şase corzi.

Chitaristul îşi croi drum spre masa lor. Era îmbrăcat în aceeaşi costumaţie ca a chelnerilor – pantaloni negri, cămaşă albă, jachetă neagră. Julia nu reuşi să-i zărească faţa. Întotdeauna, acesta părea să se întoarcă în altă parte. Dar sistemul nervos îi era alertat ca un radar, simţind apropierea unui atac inamic. Începu să urmărească expresiile celorlalţi consumatori din restaurant în timp ce aceştia îl priveau, ochii lor strălucind cînd îl recunoscură, gurile lor destinzîndu-se în zîmbete de surpriză.

Juliei i se făcu pielea ca de găină de parcă tocmai intrase într-un cîmp electric de înaltă tensiune. Muzica se termină într-un ropot de aplauze entuziaste ale mulţimii. S.T. se întoarse şi-i zîmbi.

– Şi acum, dacă voi toţi îmi veţi suporta un minut vocea răguşită, mi-ar plăcea să dedic un cîntec special doamnei inimii mele, spuse el, ochii albaştri fixîndu-i-se pe faţa Juliei cu o intensitate care o făcu să-şi ţină respiraţia.

Degetele lui se mişcară singure peste strune şi începu să cînte, cu o voce răguşită, amplă şi caldă. Cîntecul era unul familiar Juliei. Melodia

fusese stocată undeva în memoria ei, pentru a nu fi uitată niciodată. S.T. scrisese cîntecul pentru ea şi o dusese în locul lor special, la lac, pentru a i-l cînta prima dată. Îşi amintea cum se simţise în timp ce stătea acolo şi-l asculta pe fostul băiat rău din Mueschoe, cîntînd pentru ea din inimă.

Era un cîntec de dragoste, sincer şi simplu. Şi, în felul magic al cîntecelor, se strecură în sufletul Juliei şi o atinse într-un loc unde nimic altceva nu o putea face. Stătea acolo şi asculta, magnetizată, emoţiile ieşind la suprafaţă ca bulele de aer care fuseseră ascunse în mijlocul unui eleşteu. Cînd termină, tăcerea din sală era absolută.

Poate că Robert fusese cel care declanşă aplauzele, dar Julia nu era sigură. Nu putea deloc să gîndească. Nu reuşea să facă altceva. Doar stătea aşa ca un zombi, privindu-l fix pe S.T., iar el era în picioare acolo, uitîndu-se în jos la ea, cu o expresie de dorinţă pură.

La un moment dat, Julia realiză că încă-l mai iubea. Era lucrul de care se temuse cel mai mult – nu că el ar fi putut să o facă să se îndrăgostească din nou de el, ci că nu încetase niciodată să-l iubească. În ciuda a tot ceea ce făcuse ca s-o rănească, ea nu încetase niciodată să-l iubească. Probabil, îl va iubi întotdeauna. Nu avea importanţă unde se ducea el, ce făcea, de cîte ori o părăsise. Întotdeauna, va exista o bună parte din ea care-i va aparţine lui pentru totdeauna.

– Acum, asta ar trebui să o cîştige de partea mea, nu-i aşa, popor? tărăgănă el cuvintele, pro-

ducînd rîsete sănătoase şi încurajări de la ceilalţi meseni.

Juli se ridică fără să spună vreun cuvînt şi plecă.

S.T. o privi cum se îndepărtează, zîmbetul lui şovăi, inima i se strînse. O avusese. Pentru o clipă, acolo, ea fusese în stăpînirea lui, iar el simţise toată teama îngheţată, dorinţa şi dragostea pe care le încercase la optsprezece ani, cînd ea fusese singura persoană din lume care-l înţelesese cu adevărat. Doar pentru o clipă, timpul şi spaţiul încetaseră să mai existe şi fuseseră doar ei doi, suflete pierdute, ca în timpurile bune. Şi acum, ea pleca.

O zări la ieşire cu lungile şuviţe care se întindeau pe materialul rochiei, pe spate şi făceau capetele eşarfei să se unduiască în urma ei ca valurile. Undeva în adîncul conştiinţei sale, auzi scîrţîitul unui scaun pe pardoseala de marmură, apoi doctorul Bob îl atinse trecînd pe lîngă el în drum spre ieşire. O doamnă mai în vîrstă ce stătea la masa din stînga lui îl atinse şi-l lovi pe picior cu pumnul.

– Du-te după ea, prostule! Am pariat pe tine!

S.T. se grăbi spre uşă, alergînd drept spre un angajat cu un căruţ de vase murdare. Porţelanurile se sparseră, tacîmurile zburară, căruţul se răsuci şi la fel şi băiatul. S.T. făcu un plonjon cît pe ce să se ciocnească cu un chelner şi cu o stewardesă. În timp ce avea loc acest incident, în parcare, BMW-ul doctorului Christianson se în-

drepta deja spre stradă.

– La naiba! Se întoarse şi lovi furios cu piciorul în roata din faţă a camionetei sale. Gestul său pocni chitara de aripă, iar instrumentul scoase un protest discordant la acest abuz. S.T. îl linişti, punîndu-şi mîna peste corzi într-o strînsoare care făcu lemnul să trosnească.

Bingo îşi scoase afară capul pe fereastra deschisă a camionetei şi schelălăi. Aruncîndu-i un oftat de om înfrînt, S.T. se rezemă cu spatele de portieră, căutînd să apuce capul cîinelui.

– Ei bine, Bingo, zise el, cu ochii încă spre strada unde BMW-ul şi Julia dispăruseră. S-ar părea că am scrîntit-o din nou.

– Ce ai vrea să fac, Julia? o întrebă Robert, exasperat, ridicîndu-şi mîinile în ceva ce pentru el era un gest de agitaţie supremă. Să sar în picioare şi să-l pocnesc în gură? Asta m-ar face să arăt la fel ca eroul, nu-i aşa? Lovind un tip care doar şi-a cîntat dragostea, pentru tine.

Julia se plimba înainte şi înapoi pe lîngă maşină, cu braţele strînse în jurul trupului. Simţea că ajunsese la limita isteriei, lacrimile curgîndu-i, panica răsucindu-i-se în piept ca un balon. Nu putea spune ce dorea de la Robert, dar orice era, ea nu ştia. El se rezemă de capota maşinii şi-şi încru-

cişă braţele pe piept, cuta dintre sprîncenele lui fiind singurul semn că totuşi, era preocupat.

– Ai putea să spui ceva, se burzului ea. Stai acolo de parcă nu te-ar interesa.

– Ce aş putea să spun? În plus, cînd puteam să spun? Te-ai ridicat şi ai fugit în clipa cînd el a terminat.

– Nu ştiu! ţipă ea, ridicîndu-şi un braţ. Părul îi intrase în ochi şi şi-l îndepărtă cu o mişcare furioasă a capului. Tot ce ştiu este că îndur această stupidă încercare de atîtea zile şi tu n-ai făcut cel mai mic gest.

Robert îi adresă o privire lungă, gravă, de obicei rezervată pentru transmiterea ştirilor proaste bolnavilor incurabili.

– Nu trebuie să mă lupt cu el, Julia, spuse el blînd. Ori mă iubeşti ori nu. Poate că ar trebui să te gîndeşti un timp la asta.

O tăcere fragilă se aşternu între ei. Un timp îndelungat, el o privi fix cu o expresie de nepătruns, apoi se întoarse să plece. Nu o sărută. Nu o atinse. Urcă în BMW, întoarse automobilul şi se îndreptă spre Minnetonka.

Julia rămase în drum, uitîndu-se la luminile de poziţie, în vreme ce o noapte liniştită se pogora în jurul ei. Era cald. Stelele străluceau ca sclipiri de argint răspîndite pe cer. Undeva în capătul străzii, puştii jucau baschet, mingea bocănind pe pămînt, atunci cînd driblau. I se părea suprareal, totul în jur era calm şi normal în timp ce prin viaţa ei vîjîia furtuna.

Viitorul ei frumos, sigur, se prăbuşea în jurul ei ca o ruină într-un cutremur de pămînt. Putea să simtă în încheieturi totul, trupul zguduindu-i-se din cauza stresului. Siguranţa pe care o aşteptase îndelung pentru toată viaţa îi scăpa din mîini.

– La naiba, S.T. Dalton, murmură ea, dîndu-şi părul pe spate cu amîndouă mîinile.

O lumină era aprinsă în sufragerie şi Gipssy Kings cîntau dintr-un radiocasetofon. Liz stătea pe podea într-o poziţie yoga, cu ochii strînşi puternic în clipa în care scoase un strigăt prelung.

– Ce faci? ţipă Julia, înfiorîndu-se de asaltul asupra urechilor.

Liz îşi încetă brusc strigătul şi se uită la ea.

– Trimit semnale noi.

– Cui? Băştinaşilor din Borneo? Îşi băgă un deget în ureche şi-l mişcă înainte şi înapoi. Probabil că se îngrămădesc pe cel mai apropiat aeroport.

Liz îi ignoră sarcasmul, privirea ei ascuţită pătrunzînd uşor dincolo de barierele Juliei.

– Dură noapte?

Julia îşi roti ochii în timp ce-şi scotea pantofii. Vibranta energie a lui Liz părea ţinută sub control, ca un jet de gaz care fusese micşorat brusc. Evident, amîndouă fuseseră lovite în jocul dragostei.

– Care este povestea ta? Credeam că ai avut o întîlnire cu un tip în curs de avansare.

Figura pe care o făcu Liz amintea de cea a cuiva care încerca pentru prima dată ulei de castor.

– Cred că am trimis semnale imperfecte. Întîi, a fost dentistul meu; apoi, Max, tipul de la Uniunea poştală, care era în tranziţie după ruptura cu cea-laltă prietenă; apoi Raymond, care s-a schimbat ca să se apuce de un fel de manifestări sexuale Zen. Acum, Eilmar.

– Ce-i rău cu el?

– În afară de numele lui, este obsedat de propria-i moarte. Cum ţi-ar plăcea un angajament cu un bărbat care vrea să vorbească la o cafea despre locurile din cimitir? Se scuturã de dezgust. Poate că rău este acest timp pe care l-am ales ca să mă mărit. Poate acesta este un semn că voi deveni călugăriţă sau altceva. Ce crezi?

– Nu mă întreba. Personal, mi-a ajuns pînă aici cu dragostea. Julia duse o mînă la gît. Mă duc la culcare. Mîine va fi cea mai lungă zi din viaţa mea.

Se îndoia că va dormi mai bine decît dormise toată săptămîna trecută, dar cel puţin, va fi singură în propria-i cameră dacă o apucă nebunia. Îşi puse o cămaşă de noapte din mătase albă şi se îndreptă spre baie, cu mintea asaltată de imaginea lui S.T. care se uita în jos la ea, ultima notă a cîntecului său rezonînd în aer ca un parfum discret de flori sălbatice. Aproape credea că el era hotărît cînd spusese că vrea să fie cu ea pentru totdeauna.

Totuşi, îl mai iubea. Această constatare nu-i aduse nici o bucurie. Toţi cei pe care îi iubise vreodată o părăsiseră – mama, tata, S.T. Îi primiseră dragostea şi dispăruseră, lăsînd-o singură

şi tristă, dorindu-şi ceva de care ar putea să se agaţe, ceva în care să creadă.

Se încrezuse în Robert, se încrezuse în el că va rămîne constant, că nu o va răni. El nu putea să o rănească pentru că nu-l iubea, realiză ea, luptîndu-se cu adevărul pe care S.T. îl văzuse de la început. Robert era un bărbat bun. Îl respecta şi-l plăcea, dar nu-l iubea. El avea dreptate – nu trebuia să se ia la întrecere cu S.T.; dacă ea îl iubea, el ar fi avut un loc sigur în inima ei.

Deci, unde se găsea? se întrebă în timp ce privea fix plafonul de deasupra patului. Din nou singură. Nu-l iubea pe bărbatul în care putea să se încreadă şi nu avea încredere în bărbatul pe care-l iubea.

Muzica apăru atît de blînd, încît Julia aproape că nu o observă. Melodia pătrundea prin fereastra deschisă, unduită de briză, dulce, cu note clare, ca un cîntec de pasăre ce venea de departe. Julia înlătură pătura de pe ea şi se îndreptă spre fereastră. S.T. stătea într-un şezlong pe terasă, cu o cizmă sprijinită de un ghiveci cu geranium. Faţa lui era parţial luminată de globul galben de la poarta doamnei Perkins. Renunţase la costumul de chelner în favoarea unor blugi vechi şi a unui tricou alb care se mula pe umerii lui masivi. Părul îi era ciufulit de parcă îşi trecuse degetele prin el de mii de ori, şuviţe negre căzîndu-i pe frunte. Cîntă ultimul acord al melodiei şi se uită în sus la ea cu o expresie gînditoare.

– Nu eram sigur că eşti aici, zise el, ridicîn-

du-se în picioare. De fapt, fusese înspăimîntat cînd ea fugise. În următoarea oră, imagini ale doctorului Bob acoperind-o cu sărutări îl ameţiră. Ar fi fost o şansă perfectă pentru bunul doctor de a cîştiga avantaj. Se întreba a cui fusese decizia ca drumurile lor să se despartă.

– Şi dacă nu eram aici, ai fi renunţat?

Se uită la ea prin întuneric, hotărîrea depăşind teama şi îngrijorarea.

– Nu.

Julia se sprijini de pervazul ferestrei şi oftă.

– Oh, S.T. ce mă fac cu tine?

El îi adresă o versiune slabă, asimetrică, a celebrului său zîmbet.

– Pentru început, ai putea să mă pofteşti înăuntru.

– Să te las în dormitorul meu? rîse Julia.

Zîmbetul îi tremură. Dorinţa crescuse în el ca o maree, doar să fie lîngă ea, doar să-i audă vocea, doar să aibă acolo, spiritul lui pereche, prietenul lui. Îi era atît de teamă că o va pierde, încît aproape se sufoca.

– Te rog, şopti el.

Pentru un timp nesfîrşit, Julia rămase tăcută. Îl studie în lumina slabă. Nu era nici o urmă a bărbatului care făcuse paradă în faţa supermagazinului, îmbrăcat în pescar, nici un semn al pungaşului enervant a cărui faţă rînjită îşi făcuse apariţia pe toate drumurile în zona metroului. Acesta era doar S.T. şi avea nevoie ca ea să spună da.

Deschise paravanul şi S.T. sări înăuntru, cu chitara într-o mînă, cu o pungă mototolită de hîrtie maro în cealaltă. Sprijini cu atenţie chitara de perete şi-i întinse Juliei punga.

Cînd luă punga în mînă, în ochii ei se citea îngrijorarea.

– Dacă înăuntru se află o cutie cu prezervative, eşti un bărbat mort.

S.T. se lipi de perete, cu mîinile în buzunare şi cu o lumină poznaşă în ochi în timp ce o privea.

– Este un cadou. Deschide-l.

Julia aprinse mica veioză, deschise punga şi o studie.

– Ei bine, nu cred că este un afiş, iar dacă este o vacă, este una mică.

– Taci din gură şi deschide odată punga, McCarver.

Îl fulgeră cu o privire încruntată, dar se supuse, aşezînd pachetul pe noptieră. În clipa cînd se uită atent în pungă, expresia ei era fără seamăn – o reacţie completă, spontană, care combina surpriza, plăcerea şi amintirea. Scoase afară punguţa de la M&M cu atîta grijă, de parcă era o piesă nepreţuită de cristal şi şi-o apropie de piept.

– Ţi-ai reamintit.

– Desigur că mi-am reamintit, murmură el. Îmi amintesc momentul cînd ţi le-am strecurat în cameră unde tu erai consemnată pentru că întîrziaserăm prea mult la serbarea populară.

– Eram atît de tristă că voi lipsi de la focurile

de artificii şi ştiam că, mai tîrziu, toţi copiii vor rîde de mine pentru că fusesem singura persoană de pe pămînt care rămăsese acasă. Se uită la punga din mîini de parcă era un fragment magic din trecutul ei. Şi tu ai ratat spectacolul şi mi-ai adus M&M pentru a mă îndulci.

– Fusese vina mea. Se îndepărtă de perete. La fel cum în seara asta a fost vina mea. Niciodată nu m-am gîndit să te supăr, Julia. Vocea lui răguşită răsună şi mai discordant cînd îşi luă privirea de pe ea. Ţineam doar să-ţi arăt cît de mult îmi pasă şi cît de mult vreau să mă implic. Nu ştiu ce altceva aş mai putea face.

Mîna Juliei tremură pe punguţa cu bomboane.

– Ştiu că îţi pasă, S.T.

– Te iubesc.

– Ştiu.

Ea se răsuci cu spatele la el şi merse către fereastră. Doamna Perkins stinsese lumina de la poartă. Gazonul era cufundat în întuneric. Putea să vadă conturul şezlongurilor, masa de picnic, pe Bingo încolăcit în mijlocul ei, aşteptîndu-şi răbdător stăpînul. Se uită în sus la stele. Cînd avea şaisprezece ani privea toate acele stele şi-şi dorea, pe cea mai strălucitoare dintre ele, ca S.T. Dalton să o iubească.

El îşi strecură braţul în jurul ei, pe la spate şi o trase aproape, frecîndu-şi obrazul de ceafa ei.

– Nu vreau să mă lupt cu tine în noaptea asta, iubito. Am obosit luptînd. Am crescut luptîndu-mă cu bătrînul. Am petrecut atîta timp luptîndu-mă cu

mine însumi. Am petrecut ultimii ani luptîndu-mă să mă agăţ de cariera mea. O să mă lupt pentru tine pînă în ziua cînd o să mor, dar seara asta vreau doar să existe. Vreau doar să te ţin în braţe.

Julia putea să-i simtă singurătatea, durerea, apropiindu-se de ea aşa cum se întîmplase întotdeauna, reapărînd în propriile ei sentimente. El era cealaltă jumătate a inimii ei. Dacă-l îndepărta, ar fi singură şi singurătatea era ultimul lucru pe care dorea să-l simtă în această seară. Existau prea multe întrebări dure care o aşteptau în liniştea nopţii, prea multă singurătate strîngîndu-se în jurul ei.

S.T. îi ştiu răspunsul în clipa cînd ea se întoarse în braţele lui şi-l privi. Nu trebuia ca ea să vorbească. Îşi spuse că dacă ar fi un bărbat nobil ar trebui să o întrebe dacă era sigură, dacă asta era ceea ce ea dorea cu adevărat. Dar el nu se simţea nobil, se simţea doritor. Nu ar fi întrebat-o despre motivele ei, nu ar fi riscat ca ea să se răzgîndească. Fusese prea mult timp fără ea, iar viitorul lor era încă nesigur.

Gura lui coborî pe a Juliei, apăsîndu-se asupra ei cu o foame şi o nevoie la care ea se alătură instantaneu. El îşi ridică mîinile tremurătoare, pentru a-i mîngîia faţa, atingînd-o cu infinită grijă, prinzîndu-i cu degetele şuviţele moi de păr de pe tîmple. Îi cuprinse faţa în mîini ca pe o floare şi se afundă adînc în ea, savurîndu-i parfumul, lăsînd ca mirosul ei să îndepărteze orice altceva din mintea lui.

Julia făcu la fel, îndepărtînd orice gînd, cu excepţia unuia – că acesta era singurul bărbat din lume pe care îl iubise vreodată cu adevărat. Avea nevoie de atingerea lui, avea nevoie de el cu o intensitate care o punea pe jar. Ar fi vrut să ia tot ce putea în această noapte şi să nu se îngrijoreze în legătură cu ziua de mîine. Se bucura de apăsarea limbii lui pe a ei, de senzaţia trupului lui tare, de forţa zdrobitoare din braţele lui cînd i se încolăciră în jurul trupului. Îşi înlănţui braţele împrejurul gîtului lui şi lăsă punga de M&M să cadă în timp ce sînii ei întîlneau zidul solid al pieptului lui.

Fiecare terminaţie nervoasă a Juliei părea că luase foc, hipersensibilă la atingerea lui S.T. Trupul îi era în armonie cu al lui, răspunzînd la acordurile proprii, fără vreun gînd conştient. Se lipi de el cînd o strînse în braţe, şoldurile se arcuiră între ale lui în timp ce S.T. o săruta pe gît.

El se lupta cu nasturii din faţă de la cămaşa ei de noapte, deschizînd trei înainte de a renunţa. Mătasea albă alunecă de pe umerii ei, ca mercurul pe piele, dezvelind în cădere sînii care erau ridicaţi şi tari. Julia gemu cînd el îi atinse blînd cu degetul un vîrf bombat, simţind o vîlvătaie de dorinţă alergînd prin trupul ei, un foc care ardea mai tare cînd capul lui se aplecă şi-i sărută sînul, ametind-o şi vlăguind-o, înfometînd-o dincolo de orice altceva cunoscuse vreodată.

Aproape înnebunită de senzaţia pielii lui pe a ei, Julia se împinse şi-i scoase tricoul din blugi,

vrînd să dea la iveală un pîntec întărit, ondulat de muşchi, un piept perfect conturat. În clipa cînd el îşi trase tricoul peste cap şi-l aruncă într-o parte, ea îşi aplecă faţa şi-i sărută cicatricea răsucită de deasupra sînului său drept. Apoi, buzele ei se mişcară rapid şi scoase un geamăt cînd limba ei se frecă de el.

S.T. îi înlănţui umerii şi o trase lîngă el, mîinile lui coborînd-i pe braţe, scoţîndu-i cămaşa de noaptea. Aceasta căzu la picioarele ei ca un bulgăre topit de zăpadă şi fu uitată cînd el o lipi de piept şi o sărută. Gemură amîndoi cînd se îmbrăţişară, carne pe carne, sîni pe piept, pîntec pe pîntec.

Catarama centurii lui era rece şi o lovea în abdomen, dar Julia o ignora, prea prinsă de alte senzaţii ca să-i pese. Pieptul lui era cald şi tare, sub mîinile ei muşchii de pe umerii lui păreau ca piatra. Bărbăţia lui o împungea, întărită în blugi, iar el se apăsă peste, trupul ei la fel de înfierbîntat şi de doritor ca al lui.

– Oh, iubito, am nevoie de tine, şopti el lîngă gura ei. Mi-ai lipsit atît de mult.

Ca pentru a-şi ilustra cuvintele, îi luă mîna dreaptă şi i-o coborî, punîndu-i degetele pe tăria din blugii lui. Julia îl strînse, adrenalina şi dorinţa pulsîndu-i şi mai aprins prin vene, cu cît măsura cu degetele fiecare porţiune a lungimii şi tăriei lui. Mintea ei se avîntă înainte reamintindu-i ceea ce fusese întotdeauna între ei, ceva fierbinte, nereţinut, un abandon total. Anticiparea declanşă un

val de amintiri care o făcură să tremure.

El o sărută din nou în timp ce o împingea cu spatele spre pat. Limba lui îi inspecta interiorul gurii iar şi iar, pînă ce amîndoi gemură după aer. Genunchii Juliei atinseră marginea patului şi ea se prăbuşi pe saltea, trăgîndu-l pe S.T. peste ea. El o apăsă puternic, cu capul pe pieptul ei, cu gura căutînd şi găsindu-i sînul în timp ce mîna aluneca în jos pe şoldurile ei, degetele prinzîndu-i-se de elasticul chiloţilor ei, pe care-i răsuci în jos. Sărută trupul ei spre pîntec, pe şold, de-a lungul unei coapse în timp ce-i scoase şi ultima îmbrăcăminte, apoi se ridică să-şi scoată cizmele.

Julia se uită atentă cum el se ridică şi-şi duse mîna la catarama centurii. Privirea lui se fixase pe a ei şi se întoarse încet cu faţa la ea în timp ce-şi desfăcea catarama şi lăsa cureaua de piele să alunece. Nici unul nu vorbea, dar comunicarea dintre ei era intensă, încărcînd aerul cu electricitate. Julia îşi luă ochii de la faţa lui, alunecînd în jos pe pieptul şi abdomenul lui pînă în locul în care se opriseră mîinile lui, în talia blugilor. S.T. îşi descheie nasturele, iar ea îşi reţinu un geamăt de parcă acţiunea ar fi mirat-o. El trase încet fermoarul, îşi lăsă blugii să cadă şi ieşi din ei, lăsîndu-i pe jos. Cînd puse mîna pe elasticul slipului, Julia îl opri.

– Lasă-mă pe mine, zise ea, ridicîndu-se.

Îşi plimbă palmele peste şoldurile lui netede, mîngîind bumbacul alb, moale al chiloţilor. Prinzîndu-şi degetele de elasticul lor, îi trase în jos,

încet, dăruindu-i privirea ei, atingerea ei. Aplecîndu-se în faţă, depuse un sărut uşor pe şoldul lui şi un altul în adîncitura dintre coapse.

S.T. gemu profund. Îşi răsuci degetele în părul ei şi o ţinu aşa pentru o clipă, închizînd ochii de extaz cînd ea îi dărui cele mai intime sărutări. Dar chiar dacă plăcerea alerga prin el, o prinse în braţe şi o ridică.

– Nu de data asta, iubito, murmură el, depunînd dulci sărutări pe obrazul ei. Te doresc prea mult.

Se lungiră amîndoi pe pat, cu picioarele înlănţuite. S.T. îşi strecură mîna între ei, degetele lui mîngîind triunghiul întunecat de păr creţ dintre coapsele Juliei. Ea se deschise pentru el, arcuindu-şi şoldurile într-o invitaţie, gemînd cînd el introduse uşor două degete adînc înăuntrul ei, ca să vadă dacă era pregătită.

– Asta este, iubito, şopti el în urechea ei. Fierbinte şi umedă. Pregătită pentru mine.

– Te rog, gemu Julia.

– Mă doreşti, Julia?

– Da.

– Spune-o, îi comandă în timp ce patima posesivă se răsucea înăuntrul lui. Uită-te la mine şi spune-o. Spune că mă doreşti.

Julia se uită la el, simţindu-se neajutorată. Îl dorea. Întotdeauna îl dorise.

– Te doresc, S.T. Iubeşte-mă.

– Oh, am s-o fac, iubito, murmură el, privirea fixîndu-i-se puternic pe a ei. O voi face.

Se uită la ea cînd o pătrunse. Ea îl primi în trupul ei, strîngîndu-se în jurul lui, scăldîndu-l cu o căldură lichidă. Era a lui, întotdeauna fusese a lui. Îşi ceru drepturile într-un ritual la fel de vechi ca timpul.

Se mişcau împreună într-un balet perfect orchestrat. Nevoi urmau altor nevoi, dorinţele împletindu-li-se pînă ce sentimentele lor părură ca unul. Şi cînd sfîrşitul veni, acesta fu o explozie copleşitoare care-i scutură pe amîndoi pînă în adîncul inimilor.

Julia se simţea plutind, dusă în voia valurilor pe o mare de senzaţii. Era liniştitor şi otrăvitor. O parte a ei dorea să se lase condusă, dar o altă parte se temea de sentimente, înspăimîntată că ar fi dusă prea departe şi n-ar mai fi în stare să se întoarcă înapoi la siguranţă şi la pămîntul solid. Dacă se lăsa să fie antrenată de seducţia acestei senzaţii ar putea să nu mai scape niciodată. Nu-şi putea permite să devină din nou prea atrasă de ţesătura senzuală a lui S.T. În noaptea aceasta, avuseseră nevoie unul de celălalt, dar nu-şi va înlănţui inima în nici o promisiune pentru mîine.

S.T. se aplecă deasupra ei, înlăturîndu-i tandru părul de pe faţă. Expresia lui era intensă, preocupată, o cută de îngrijorare arcuindu-se între

sprîncenele lui în timp ce o privea.

– Nu regreta asta, iubito, şopti el.

– Nu regret.

– Pe naiba, doar o spui. Îşi apăsă degetul arătător pe tîmpla ei. Pot să văd conturîndu-se deja vagoanele. Aducînd trupe care să te apere împotriva mea.

– Trebuie să mă protejez, S.T., zise ea sinceră. Nu regret că am făcut dragoste cu tine, dar n-o să-mi cobor garda ca să iau un alt pumn în bot.

Julia putu să vadă durerea din ochii lui cînd se îndepărtă de ea, care o afecta şi pe ea însăşi. El se străduise din greu să o convingă de sinceritatea lui, probabil nu va realiza niciodată că toate eforturile lui o speriau mai mult decît dacă i-ar fi cerut să creadă în el. Se răsuci pe o parte, trupul ei împingîndu-se automat în al lui, în timp ce el zăcea pe spate privind fix tavanul.

– Îmi pare rău, şopti ea, cuibărindu-şi capul pe umărul lui.

– Nu, să nu-ţi pară, vorbi el tărăgănat, sărutîndu-i creştetul capului. Ştiu că sînt ameţit. Deci, ce s-a întîmplat cu tine şi cu doctorul Bob? Nu pot să cred că nu este el în locul meu, cel care stă aici ţinîndu-te în braţe.

Julia tremură pe dinăuntru.

– Mai bine să nu vorbim despre Robert, dacă nu te superi.

– Să mă supăr? El scoase un sforăit neîncrezător. La naiba, poate că norocul meu s-a întors după toate astea. Începusem să mă gîndesc că

părăsisem totul în Kansas City.

– De ce ai plecat? întrebă Julia. Era atentă să îndepărteze discuţia de la relaţia ei cu Robert, o relaţie despre care nu mai era demult sigură că ştia cum să o definească, dar era şi curioasă despre ceea ce se petrecuse în viaţa lui S.T. în ultimul an. Cînd fusese la *Viking*, nu păruse nicicînd mai aproape să renunţe la cariera lui, nepăsător la criticile că braţul lui nu mai avea forţă şi că genunchii îi erau pe ducă.

– Să plec din Kansas City? Scoase un mic oftat. Nu era acasă. Tu nu erai acolo.

Răspunsul lui fu simplu şi sincer. Inima Juliei se înfierbîntă puţin, dar făcu tot posibilul să o ignore.

– Mă referem la fotbal. De ce l-ai părăsit acum? Ai avut un an bun.

Un timp nesfîrşit, el rămase tăcut. Cînd începu să vorbească, vocea lui era blîndă şi răguşită, încărcată cu o notă de maliţiozitate şi o notă de tristeţe.

– Sezonul trecut a fost un dar de la tipii importanţi din posturi cheie. Ultimii doi sau trei ani, am atîrnat de un fir de aţă, tu ştii asta. Cînd eram la *Vikes*, mă temeam că voi fi dat afară, încît de-abia mai puteam să văd bine. Asta este o parte din motivul pentru care am plecat în felul ăsta. Mi se pare ca o ruptură, ca o alunecare, o lungă scufundare adînc spre nicăieri. Nu vreau să te trag în jos după mine. Am petrecut atît de mult fiind Storm Dalton, încît nu ştiu ce va fi cînd asta se va

duce. M-am străduit să nu mai fiu băiatul neînsemnat al lui Bud Dalton, să fiu băiatul de aur, dar tot aurul a dispărut şi mă tem că atunci cînd asta se va duce, nu va mai fi nimic, doar acest neînsemnat băiat, adult şi umblînd fără rost la fel ca şi tatăl său.

– Niciodată nu ai fost ca el, protestă Julia, amintindu-şi beţiile violente, netemperate, în care crescuse S.T. Ei locuiau la o fermă la nord de cea a unchiului şi mătuşii ei. În nopţile senine, sunetul vocii furioase a lui Bud Dalton se auzea uneori în toată valea. Încă îşi mai amintea privirea încordată de dezaprobare a mătuşii Clarisse şi plescăitul limbii ei în timp ce şuvoiul notelor de furie beată le atingeau urechile. Încă o mai durea inima să se gîndească la iadul, parodia de copilărie pe care S.T. fusese forţat să o îndure.

– Bătrînul meu obişnuia să-mi repete zi şi noapte că niciodată nu voi avea vreo valoare, zise el. Faptul că mă implicasem în fotbal era un fel de întîmplare norocoasă, o imensă glumă pentru toţi acei oameni care brusc nu mai puteau fi mulţumiţi, aşa că într-o zi, linia de tragere ar fi împinsă departe şi fiecare ar putea vedea că eram exact ceea ce ei gîndiseră de la început – bun pentru nimic.

Julia se ridică într-un cot şi se uită şocată la el.

– Niciodată nu mi-ai spus că te-ai simţit astfel, zise ea, rănită că el ţinuse ceva secret de ea în vremea cînd împărţeau totul.

Zîmbetul lui era trist cînd îi prinse o şuviţă de

păr roşu din spatele urechii.

– Cum puteam să-ţi spun, iubito? Tu erai singura persoană care credea cu adevărat în mine, în S.T., nu într-un zeu răstignit. Cum puteam să-ţi spun că mă gîndeam că eram un nimic? Ce-ai fi crezut apoi?

Julia nu spuse nimic. Se întinse pe spate lîngă el şi-i puse un braţ peste piept, luptîndu-se să nu-l mai zgîndăre cu toate problemele ei. Se întoarse cu gîndul înapoi în acea primă vară, cît de dulce fusese el, dorind să-i dea ceva, dorind să îndepărteze toate prejudecăţile ei de fetişcană, despre ceea ce se ascundea în spatele acelui rînjet de băiat rău. Şi se simţise obligat să ţină secret acest aspect, tot timpul.

– Ce s-a întîmplat în Kansas City?

– Am învăţat cîteva lucruri despre mine însumi. Am aflat că exista mai mult la S.T. decît o seamă de talente fotbalistice. Am petrecut multe nopţi lungi, însingurate, gîndindu-mă la ce era cu adevărat important în viaţa mea. Cînd am avut din nou şansa să joc am dovedit că puteam să mă lupt pentru ceva şi să cîştig. Genunchii mei erau pe ducă şi braţul îşi pierduse forţa. A trebuit să fac treaba bazîndu-mă pe fler şi inteligenţă şi am reuşit. Deci, aşa a fost ultima mea apariţie în luminile rapei şi am ieşit învingător. Acum, este timpul să circul.

Îşi schimbă poziţia, rostogolind-o pe Julia pe spate şi mîngîindu-i trupul cu al lui în timp ce şi-l potrivea peste al ei, susţinîndu-şi greutatea în

coate. Ea îl privi, încercînd să perceapă schimbările din el. Exista acea familiară strălucire de maliţiozitate în ochii lui, dar exista şi o îngrijorare certă. Încă poseda aceeaşi emoţie, aceeaşi forţă a personalităţii care-l transformaseră într-o celebritate, dar exista şi un sentiment de pace, de calm, care nu fusese acolo înainte.

– Tot ceea ce doresc să fac acum este să muncesc la fermă toată ziua şi să fac dragoste cu tine toată noaptea, spuse el blînd. Şi să facem copii, adăugă cu un zîmbet născut din inimă. Vrei să ai copii cu mine, Julia?

Julia simţi în piept ceva ca o bătaie de aripi. De cîte ori de-a lungul anilor îşi imaginase un băieţel cu părul negru sugînd la sînul ei? De cîte ori îşi dorise asta din toată inima? Dar copiii aveau nevoie de taţi şi S.T. nu fusese niciodată prea mult prin preajmă ca ea să creadă că fantezia putea deveni realitate.

O considera el ca pe ceva mult mai important decît o întrecere de cîştigat? Exista şansa ca ea să fie ceva mai mult decît o oprire confortabilă la o încrucişare de drumuri din viaţa lui? I se oferea şansa de a afla?

S.T. văzu războiul dintre logică şi emoţie ce răvăşea ochii negri ai Juliei în clipa cînd ea îl privi. O parte din ea dorea să răspundă „da" la întrebarea lui. Asta era destul de bine pentru el, în această noapte.

– Ştii, mă pot gîndi la lucruri mai bune de făcut decît să vorbim, zise el, acoperindu-i buzele cu

mici sărutări zgomotoase. Să ne atingem, să ne gustăm, să ne îmbrăţişăm – şi toate sînt doar cuvinte de dragoste, spuse el, ridicîndu-şi capul atît cît să-i adreseze acel zîmbet poznaş de vino-n-coace.

Julia se lăsă antrenată de umorul lui. Cerul să o ajute, se simţea prea bine din nou cu el ca să nu se bucure de acea noapte. Îşi strînse mîinile peste muşchii tari, încordaţi, ai spatelui său şi-i adresă o privire veselă.

– Ai de gînd să parcurgi tot alfabetul, cowboy?

– Mda..., mormăi el, ciupindu-i gîtul, făcîndu-şi drum spre claviculă. Ador... bărbăţia... O sărută pe o venă pulsînd în timp ce-i îndoia genunchii şi se aşeza între ei. Contact... deliciu... emoţie... Îi prinse între dinţi lobul moale al urechii şi-i şopti următorul cuvînt într-un hohot răguşit în timp ce-şi adîncea masculinitatea în căldura feminităţii ei.

Degetele Juliei se încordară convulsiv pe muşchii fermi, tari, ai feselor lui, împingîndu-l mai adînc. Focul care mocnise, răbufni într-o clipă din interiorul ei, arzînd toate întrebările. Pentru o clipă, nu mai avea importanţă dacă avea încredere în el sau nu. Era aici cu ea, înăuntrul ei şi în noaptea aceea îl putea păstra şi nu trebuia să-l lase să plece.

Capitolul 7

Încă din zori, dimineaţa zilei în care se ţinea picnicul fundaţiei Wish se arătă senină şi caldă, Mama Natură îndurîndu-se de cei care suportaseră luni întregi şoselele îngheţate, vînturile şi temperaturile sub zero grade. Singurii nori care se zăreau aveau doar un efect artistic, fişii de un alb transparent care, prin contrast, dădeau intensitate albastrului cerului.

Picnicul anual se ţinea pe terenul parcului companiei de jucării, condusă de Harvey Benton, cu centrul în suburbia vestică din Plymouth, unul dintre acele locuri făcute special pentru a-ţi petrece zilele de vară. Exista un mic iaz, adăposturi pentru picnic, o mulţime de stejari şi arţari pentru

cei care preferau umbra. Un număr de jocuri de bîlci, inclusiv căluşei şi mici scrînciobur, fuseseră aranjate într-un luminiş. Mai exista un lung şir de barăci şi jocuri, toate conduse de voluntari ai fundaţiei Wish şi toate garantau victoria. Tarabele cu mîncare formau alt şir lung, împrăştiind în adierea de vară arome de hot dogs, vată de zahăr şi popcorn. Chiar în capătul micului bîlci fusese amenajată o grădină zoologică cu animale domestice.

În mod tradiţional, picnicul nu era considerat un eveniment pentru strîngerea de fonduri, ci o zi care să aducă bucurie. Accesul era liber pentru cei purtînd insignele albastre ale fundaţiei Wish. Terenurile erau aproape pline de copii, majoritatea în scaune cu rotile sau în cîrje. Cei mai mulţi dintre ei erau foarte mici pentru vîrsta lor, slabi şi palizi. Cîţiva purtau căşti de baseball pentru a-şi apăra capetele chelite de chimioterapie. Erau copii care aveau puţine bucurii în viaţa de zi cu zi, copii cu o existenţă ce era marcată sau urma să fie retezată de boli a căror denumire nici un copil nu ar trebui s-o ştie. Dar în această zi ei erau la fel ca oricare alţi copii la bîlci. Rîsul lor plutea în aer, acoperind zgomotul şi muzica.

Julia supraveghea scena din cortul de comandament cu un amestec de plăcere şi nelinişte. Participau mult mai mulţi oameni decît în alţi ani, oameni care nu aveau nici o legătură cu fundaţia. Staţiile locale de radio veniseră şi se instalaseră în barăci de unde emiteau în direct şi dăruiau o

grămadă de premii. Plutitorul KORN Aquatenial era un punct foarte popular, de unde se puteau procura fotografii lucioase cu cei care eşuau în parcarea spitalului. Pentru Julia era foarte clar că restul atenţiei pe care picnicul îl atrăsese era generat de un lucru: competiţia lui S.T. pentru a-i cuceri inima. Cu toate că rezultatul avea să sporească fondurile şi publicitatea fundaţiei, nu-i venea deloc uşor ca ea să fie motivul.

Noaptea petrecută în braţele lui S.T. nu făcuse decît să complice şi mai mult o situaţie deja complicată. Simţea că e scindată în interior, inima spunîndu-i să-l iubească, creierul spunîndu-i să nu aibă încredere în el, conştiinţa cicălind-o cu Robert. Nu era corect să-i cînte în strună lui Robert. Nu se putea căsători cu el pur şi simplu pentru că era o alegere sigură; n-ar fi fost cinstit pentru nici unul dintre ei. Dar nu avea de gînd s-o rupă cu el, deoarece asta ar fi lăsat-o şi mai vulnerabilă în faţa atacului lui S.T.

Oricît ar fi încercat, nu putea înlătura temerea că S.T. îşi reînnoise interesul în ceea ce o privea, în mare măsură datorită competiţiei dintre el şi Robert şi provocării de a cuceri o doamnă care se împotriveşte. S.T. avea victoria în sînge. Se agăţase de cariera fotbalistică pînă cînd ieşise învingător şi apoi apăruse la uşa ei... Şi chiar dacă ar fi putut să treacă peste asta, ideea că el vrea să o ducă înapoi în Montana, îi făcea stomacul să i se strîngă. Acum el era obosit, avea nevoie de odihnă şi de o schimbare în scenariu,

dar ce se va întîmpla cînd va obosi de atîta pace şi linişte? Trăise mult timp şi se îmbogăţise în lumina reflectoarelor. Ar fi putut ea să-l oprească pentru totdeauna în mijlocul unei pustietăţi? Şi dacă răspunsul ar fi fost nu? Ea unde ar fi ajuns?

Un val al vechilor temeri şi al sentimentelor de abandonare se răsucea încă în sufletul ei ca aerul rece şi stătut dintr-o pivniţă şi trupul îi tremura în semn de răspuns. Nu pentru că se gîndea să se mărite cu el, se grăbi ea să se asigure. Îşi făcuse o viaţă frumoasă în Oraşele Gemene. S.T. nu putea să apară dintr-o dată şi s-o tîrască într-o căsătorie şi în Montana.

– Julia, nu pot să cred că m-ai înscris voluntar pentru asta.

Vocea bărbătească, dură, ridicată, era a lui Robert, dar cînd Julia se întoarse, se văzu faţă în faţă cu un clovn furios din varietatea Bozo – machiaj alb, nas roşu, un zîmbet pictat elaborat care i se pleoştise. Două spirale conice de păr portocaliu fluorescent i se ridicau în creştet, semănînd cu coarnele unei bestii mitice. Ţinuta era completată de un costum vărgat în roşu şi alb, cu un guler şi manşete încreţite şi cu o preche de pantofi roşii enormi, care-l sileau să ţină picioarele depărtate ca o raţă.

Julia nu-şi putu stăpîni hohotul de rîs. Înfăţişarea lui Robert, funcţionarul solemn în costum de clovn era prea mult. Încruntarea lui Robert spori. Căpătase un tic la ochiul drept, care-i mişca în sus şi în jos sprînceana stufoasă, vopsită

în portocaliu, dînd impresia unei omizi păroase, vii, lipită de faţa lui.

– Nu e absolut deloc amuzant, izbucni, bătînd din pantoful de clovn, în ceea ce pentru el era o dovadă a furiei sale nestăpînite. Nu pot fi clovn. Nu mi-a plăcut niciodată Emmett Kelly. Nu mi-a plăcut niciodată Ronald McDonald. Nu mi-a plăcut niciodată nici măcar Harpo Max şi el nu avea acest machiaj ridicol.

Julia îşi spori rîsetele. Se ridică ţinîndu-se de stomac, cu ochii lăcrimînd, cu buzele tremurînd.

– Îmi pare rău, Robert, reuşi ea să îngîne printre hohote. Sigur că nu-i amuzant. Îşi ţinu respiraţia pînă ce faţa i se înroşi, în timp ce încerca în zadar să se stăpînească. În cele din urmă aerul explodă printre buzele ei ca o pernă de aer.

– Asta ai vrut, Julia? întrebă Robert cu o voce joasă şi sacadată. Să mă fac de rîs în public?

– Nu, protestă ea, liniştindu-se. Nu te-am desemnat să fii clovn. Te-am desemnat pentru punctul de prim-ajutor.

– Ei bine, ştii ceva? întrebă el sarcastic. Cineva a avut strălucita sugestie ca toată lumea de la punctul de prim-ajutor să se deghizeze în costume.

– Cine? Cînd? Nu ştiu nimic despre asta!

– 'neaţa, Legs! S.T. se îndreptă către ei avînd pe faţa uscăţivă unul din aerele de pisica prinsă la oala cu smîntînă. Era în blugii lui obişnuiţi, cu o centură ornată cu o cataramă de argint, dar renunţase la cizmele sale în favoarea unor pantofi

sport de calitate şi la cămaşa sa western, în favoarea unui tricou albastru azuriu al fundaţiei Wish, care-i făcea ochii mai albaştri decît cerul şi umerii mai laţi decît cei ai lui Hoover Dam. Salut doctore Bob, îngînă el sec. Frumos costum, îţi vine ca turnat.

– Tu, fumegă Robert, fixîndu-l pe S.T. cu o privire. Tu eşti răspunzător pentru asta, nu-i aşa?

– Ei, nu-mi place să-mi arog toate meritele, spuse S.T. dînd modest din umeri. Dar m-am gîndit că ar fi încîntător pentru copii să vadă doctorii într-o lumină mult mai plăcută, pentru o schimbare. Rînjetul de bandit îi apăru din nou pe faţă. Faptul că ştiam că eşti pe lista voluntarilor, n-a făcut decît să adauge frişca pe tort.

Julia nu ştia dacă să-l certe pe S.T. sau să-l laude. Ideea era genială. Aceşti copii văzuseră mult prea mulţi oameni în halate de laborator, în ţinuta verde de chirurgie şi în halate albe de infirmiere. Să-i vadă pe doctori şi asistente costumaţi, ar fi fost o schimbare binevenită pentru ei. Ea se întoarse spre Robert cu o înfăţişare de apărare.

– Este o idee bună, spuse. Relaxează-te, Robert. Lumea nu te recunoaşte.

– Bună dimineaţa, Storm, Julia, doctor Bob! strigă Liz în timp ce se apropia de ei, cu braţele încărcate de costume, fiinţa ei mititică fiind aproape invizibilă în spatele muntelui de haine colorate. Arcui o sprînceană cînd inspectă ţinuta lui Robert, un colţ al gurii ei rujate ridicîndu-se într-un zîmbet timid. Doctore Bob, asta este o nouă înfăţişare

pentru tine. Mi te-am imaginat în costumul lui Robin Hood. Acei pantaloni verzi şi strîmţi... Ea îşi micşoră ochii şi-şi făcu gura pungă. Foarte sexy.

Roşeaţa lui Robert se văzu prin machiaj. El îi aruncă Juliei o privire semnificativă, la care ea răspunse cu o scuză mai mult plictisită ca să fie un zîmbet. S.T. se apropie şi o luă de braţ.

– Vino dragă, avem treburi de făcut. Nu putem să pierdem toată dimineaţa maimuţărindu-ne.

Răspunse cu un rînjet viclean la încruntarea lui Robert, îşi linse vîrful arătătorului şi desemnă, ca pentru el, un punct în aer.

Liz luă consolator braţul lui Robert.

– Vino cu mine, mă voi ocupa eu de tuşul tău. Julia o privi cum se îndepărta cu Robert în direcţia opusă. Aceasta ar putea fi o ocazie bună pentru tine să-ţi explorezi eul tău interior, spuse Liz. Ştii, interpretarea rolului şi toate celelalte. Am citit acest articol în...

– Tipul are nevoie de un transplant de simţ al umorului, comentă S.T. pe cînd o conducea pe Julia pe lîngă şirul de jocuri de bîlci.

– E puţin cam rigid.

– Puţin? Am întîlnit odată un indian care vindea ţigări şi care avea mai multă personalitate.

– Robert e un om foarte drăguţ, protestă Julia, apărîndu-şi instinctiv logodnicul.

S.T. se blestemă pe sub mustaţă cînd văzu linia încăpăţînată a bărbiei ei. O duse de pe cărare în spatele unui stejar mare pentru a avea puţină intimitate. O privi cu regret.

– Îmi pare rău. Nu trebuia să-i fac asta. Doar că sînt gelos, o ştii. Nu pot suporta ideea că un alt bărbat te-ar ţine în braţe.

Julia simţi cum îi creşte temperatura cînd îl privi. Părea sincer pocăit, cu o înfăţişare care ar fi putut cuceri nenumărate inimi de femei: ochii albaştri, privind-o printre genele dese, părul negru, răvăşit pe frunte într-o dezordine băieţească.

– Nu el m-a ţinut în braţe noaptea trecută, nu-i aşa? răspunse ea.

Un zîmbet dulce şi leneş se furişă pe faţa lui, iar el se aplecă mai aproape:

– Nu, doamnă, nu el.

Pe cînd îşi îndrepta buzele către ale ei, un fotograf se ivi de după copacul următor şi le făcu o fotografie, S.T. îl gratulă cu un zîmbet binevoitor şi-i făcu din mînă, apoi o luă iarăşi de braţ pe Julia şi o conduse mai departe. Ea îl privi cu o expresie îngrijorată.

– Ţine de teritoriu, spuse el delicat şi-şi alunecă braţul în jurul taliei ei în timp ce mergeau.

– Teritoriul lui Storm Dalton, lămuri ea lucrurile. Cît de mult îi vor lipsi toate acestea cînd luminile bliţ-urilor se vor îndrepta în altă parte?

Toate întrebările şi presimţirile rele în legătură cu situaţia ei şi a lui S.T. se risipiră cînd ajunseră în luminişul de la capătul şirului de jocuri. Un teren de fotbal fusese marcat pe iarbă cu cretă albă. Terenul era plin de bărbaţi înalţi, îmbrăcaţi în mov cu alb, fiecare înconjurat de o liotă de copii. Cîţiva dădeau indicaţii, alţii puneau cu grijă

mingile spongioase în braţele slăbuţe. Un uriaş blond, deosebit, era întins pe pămînt, la nici un metru distanţă, fiind placat de patru băieţi. În aer pluteau rîsete, împreună cu strigăte de „bună treabă" şi „dă-i drumul".

Julia se întoarse către S.T. cu o privire atît de surprinsă şi de fericită, încît el îşi simţi inima luînd-o razna.

– I-am adus pe toţi care erau în oraş în timpul verii. Ţi-am spus că sînt băieţi buni. Au fost bucuroşi să vină.

Julia se uită înapoi pe teren la toate feţişoarele strălucitoare ce priveau în sus la eroii lor şi ochii i se umplură de lacrimi. Mulţi dintre aceşti copii nu vor avea niciodată ocazia să joace fotbal în şcoală, ca să nu mai vorbim de liga naţională, dar să-i întîlnească pe aceşti oameni pe care-i văzuseră la televizor şi la care visau, părea să le înlocuiască visurile pierdute.

– Eşti un om minunat, spuse ea impulsiv, aruncîndu-şi braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare puternică.

– Ei da, acum e ceva mai bine decît ceea ce mi-ai spus săptămîna trecută, zîmbi S.T. şi-i şterse o lacrimă din colţul ochiului, în timp ce o jumătate de duzină de copii veneau spre ei strigîndu-i numele. Păstrează acest gînd, iubito, spuse sărutînd-o repede pe vîrful nasului. Mă cheamă datoria.

Julia îl privi cum se îndepărtează, direcţionînd grămada de admiratori către un colţ liber al te-

renului miniatural de fotbal. Acesta era S.T. pe care ea îl iubea, bărbatul care ar fi alergat jumătate de zi în genunchi într-un meci, doar pentru a-i mulţumi pe aceşti copii. I-ar fi lăsat să-l urmărească, să-l doboare, să se urce pe el, mişcîndu-se cu graţia sprintenă şi cu fineţea unui dansator, iar a doua zi dimineaţa ar fi mormăit şi s-ar fi mişcat cu viteza unui om de două ori mai în vîrstă. Ştia; îi privise ritualul de dimineaţă de trosnire zgomotoasă a încheieturilor.

– Atrăgătoare ţintă, murmură Vera Creighton conspirativ, cînd ajunse lîngă Julia. Ochii îi erau lipiţi de spatele lui S.T. Julia aproape se aştepta ca femeia să înceapă să saliveze şi simţi cum un sentiment profund de gelozie îi aleargă prin vene. De data asta nici nu se osteni să-l nege. Poate că-l inspitise cu această femeie acum o săptămînă, dar dacă Vera făcea o singură mişcare spre el astăzi se va afla în marele pericol de a-şi pierde cîteva şuviţe din pletele ei blonde.

Vera făcu o figură dramatică:

– E aşa o bomboană. Eşti o fată norocoasă, Julia. Dădu din mînă cînd Julia îşi ridică sprîncenele. O, Storm mi-a spus despre asta, dragă. Cum i-ai furat inima. E grozav de dulce. Dragă, ar trebui să faci într-adevăr efortul să te îmbraci pentru el.

Julia se uită în jos la tenişii ei uzaţi, la şortul kaki larg şi tricoul fundaţiei Wish. Aşa se îmbrăca întotdeauna. Crezuse că va fi în pas cu moda legîndu-şi părul la spate cu o eşarfă care se

asorta cu tricoul. Pe de altă parte, Vera arăta ca la o paradă a modei la *Saks*, într-o rochie de plajă de un albastru viu, cu accesorii albe, inclusiv o pălărie de paie cu boruri mari.

– Te dai uşor bătută, Vera, spuse Julia, cu suspiciune.

– Ei bine, cine sînt eu să stau în calea unei iubiri adevărate? Şi apoi, adăugă Vera cu un chicotit din gîtlej, Storm mi l-a prezentat pe Lars. O, Lars, dragule!

La auzul numelui său, uriaşul bărbat blond se ridică în picioare, cu ochii zburdînd împrejurul său şi se mişcă agale către ele, cu ochii săi de un albastru arctic sfredelind-o pe Vera, în timp ce un zîmbet răsări pe faţa lui împietrită. Vera ţipă de plăcere.

– Veniţi acum, copii, spuse ea, cu ochii la bărbat. Haideţi să vedem fotografiile cu marele şi frumosul star al fotbalului.

Julia îi privi îndepărtîndu-se şi chicoti. Las' pe S.T. El n-ar fi vrut ca Vera să-i poarte pică, aşa că aranjase ceva pentru ea. Şi dacă privirile înfierbîntate pe care i le arunca Lars Verei erau un semn, atunci S.T. îl făcuse şi pe uriaşul său prieten un om foarte fericit.

Julia îşi petrecu toată dimineaţa coordonînd activităţile de pe terenul de fotbal. Ziariştii bîntuiau

în jurul jucătorilor ca muştele, iar cei mai mulţi dintre ei îl urmăreau pe S.T. El le tolera prezenţa, dar le era foarte clar faptul că prima lui obligaţie majoră era să-şi petreacă timpul cu copiii, ceea ce-i mai aduse cîteva puncte în inima Juliei. Ea a fost nevoită să facă faţă porţiei de ziarişti, care voiau să-i smulgă un cuvînt despre învingătorul competiţiei. Nu făcu decît să zîmbească şi să răspundă clasicul „fără comentarii".

– Şi cînd ai de gînd să comentezi? întrebă Liz după-amiază, într-o pauză de limonadă la umbra unui arţar mare, pe malul iazului.

– Fără comentarii, răspunse Julia cu un zîmbet forţat. Se aştepta ca prietena ei să rîdă batjocoritor, dar ea n-o făcu. Liz privi în altă parte, făcîndu-şi de lucru cu cureluşa de piele de la sanda.

– Îl iubeşti pe S.T. Cred că el este bărbatul vieţii tale.

– Aş vrea să fie aşa simplu. Totul se petrece atît de repede. Credeam că între noi totul s-a terminat definitiv. Acum... Privi la rămurica pe care o aruncă în iaz, iar o raţă sălbatică veni s-o inspecteze. E atît de riscant. Mă simt ca şi cum aş fi dusă de mînă pe o frînghie la înălţime şi dedesubt n-ar fi plasă.

– Plasa ta de siguranţă nu e doctorul Bob?

Imaginea de mare înţelepciune mai căpătă o faţetă pe care Julia nu o mai văzuse pînă atunci, dar înainte să apuce s-o comenteze, aceasta se şterse de pe faţa Lizei, care-şi roti ochii.

– Ştii, dragostea ar trebui să fie mai uşoară. Chestia asta era grozavă cînd oamenii aveau timp liber. Zilele astea de-abia am găsit timp să-mi schimb chiloţii. Cum să mă descurc cu o poveste de dragoste învechită, cu semnale şi reacţii chimice şi tot soiul de lucruri de genul ăsta? Oricum, n-am fost niciodată bună la chimie, mărturisi ea, ţuguindu-şi buza de jos. În liceu am dat foc laboratorului şi nu mi-au încheiat media. Aş vrea să mă întorc la Deceniul Eu-lui. Era mai uşor.

Tocmai cînd Julia se pregătea să-i răspundă, fură întrerupte de un alt reporter, care o informă că S.T. stabilise data nunţii pentru toamnă.

Julia simţi cum i se aprind pe loc obrajii. Ticălosul ăsta. O făcuse din nou. Exact cînd credea că poate să aibă încredere în el, el trebuia să plece şi să-şi dea drumul la gura lui mare. Se ridică încet în picioare.

– Ei, chiar aşa, chiar aşa? Şi pe unde e domnul Dalton?

– La locul de la bazin, zise omul.

Un zîmbet supărat îi ridică Juliei colţurile gurii.

– Ce bine.

Porni către bazin cu un mers hotărît, cu reporterii mişunînd după ea ca şobolanii după cîntăreţul din flaut, mulţimea tot mărindu-se, pe măsura ce mirosul unei posibile poveşti le ajungea la nas. Arealul cu jocuri părea puţin pustiu, dar se aglomeră de îndată ce se răspîndi zvonul unei posibile confruntări în cuplul cel mai fierbinte din Oraşele Gemene. Julia auzea mulţimea adu-

nîndu-se în spatele ei cînd se opri la frînghia din faţa bazinului.

S.T. stătea pe bară de deasupra bazinului cu apă, îmbrăcat cu aproape nimic mai mult decît rînjetul său. Optase pentru un slip albastru, care lăsa foarte puţin imaginaţiei, cu excepţia fanteziilor erotice.

– Salut, iubito!

– Nici un „Salut iubito", S.T. Dalton, răbufni Julia, punînd mîna pe trei mingi luate de la îngrijitor. Ea aruncă una dintre mingi la ţintă şi rată, mingea lovind prelata cu un zgomot înăbuşit. Cum îndrăzneşti să spui că o să mă mărit cu tine la toamnă?

Altă minge rată ţinta, dar lovi mai aproape ca cealaltă.

S.T. rămase cu gura căscată.

– Nu am spus nimic!

– Oh, grozav! Exact asta le-ai spus!

S.T. se propti în scaun şi se uită la ea.

– N-am spus nimănui nimic!

– Da, bine, la fel cum nu tu ai pornit competiţia asta prostească, asta pentru început. Julia mai luă un set de mingi de la îngrijitor, fără a-i privi. Ştii cine o să cîştige runda asta, cowboy? Eu.

S.T. o privea cu un amestec de furie şi admiraţie. Julia ieşindu-şi din fire era o imagine demnă de reţinut. Ochii ei negri străluceau ca onixul şlefuit. Culoarea îi accentuă linia pomeţilor şi roşul gurii ei decadente. Se dădu înapoi ca într-un film de prima clasă şi aruncă încă o minge, care ri-

coşă de ţintă. Mulţimea ovaţionă.

– Ei bine, tot eu voi cîştiga în final, iubito, o tachină el, lăsîndu-şi temperamentul să-i controleze limba. Dacă ea avea de gînd să-l pună la încercare, să-l declare vinovat şi să-l condamne, îşi închipuia că era şi vinovat de ceva. N-am menţionat o dată, dar din moment ce te-ai încins aşa de tare, vrei să ne căsătorim înainte de venirea toamnei?

– Vreau să te văd pe tine căzînd, răbufni ea în timp ce îngrijitorul, binevoitor, îi înmînă o altă minge. Îneacă-te, şobolanule!

Mingea zbură, clopoţelul sună, S.T. inspiră şi se scufundă. Ieşi la suprafaţă scuturîndu-şi capul, stropind cu apă în toate direcţiile. Mulţimea deveni zgomotoasă. El îşi săltă trupul smulgînd un cor de ţipete de la femeile din public, apoi se ridică din nou pe bară şi-i adresă Juliei un rînjet furios.

– A fost o întîmplare fericită sau Gemenele ar trebui să-ţi recunoască meritele, iubito?

Altă minge zbură, clopoţelul sună, S.T. se scufundă.

– Ce spuneţi de norocul ăsta, oameni buni? spuse el cînd se săltă din nou pe bară. Îşi dădu părul pe spate cu amîndouă mîinile. Nu numai că o să am o doamnă frumoasă, ci şi un ochitor de primă clasă!

Clopoţelul sună din nou.

Julia îl mai scufundă de două ori. Braţul o lua înaintea minţii. Cînd, în cele din urmă se înde-

părtă, nici măcar reporterii nu îndrăzniră să o urmeze. Ea continua să meargă liniştit, în ritm de plimbare, nedorind să-şi mai sacrifice din mîndrie fugind. Lacrimi de furie îi inundară ochii, dar refuza să le lase să cadă. Naiba să-l ia! De ce trebuia ca el s-o facă să pară caraghioasă? Şi de ce continua ea să muşte din momeală? Ar fi trebuit să-l ia ca exemplu pe Robert şi să răspundă la toată acea provocare prin a nu răspunde deloc. Dar se părea că nu e în stare să-şi controleze emoţiile atunci cînd e implicat S.T. Erau prea la suprafaţă, iar dragostea le făcuse prea volatile.

Paşii îi erau şovăitori, ca şi cînd gîndirea ar fi prins-o cu mîna în sac şi fizic şi psihic. Nu putea să-şi ţină în frîu reacţiile faţă de S.T., bune sau rele, pentru că-l iubea. Robert nu răspunsese deloc la provocare pînă cînd poznele lui S.T. îl afectaseră direct. Făcuse astfel pentru că avea încredere în dragostea ei sau fiindcă n-o iubea?

Se gîndi la toate întîmplările de săptămîna trecută şi la cea dinainte, trecînd în revistă întreaga sa relaţie cu Robert. Se simţeau bine împreună, se plăceau, aveau cîteva interese comune. Nu se aprinseseră niciodată pînă la înfierbîntarea cu care făceau dragoste ea şi S.T., dar Julia se învinuia pe ea şi stafia lui S.T. pentru aceasta. Nu se gîndise niciodată că Robert se implicase în acea relaţie în aceleaşi circumstanţe ca şi ea; ei văzuseră căsătoria ca pe ceva sigur şi convenabil, că el se putea s-o fi plăcut suficient, dar nu

s-o iubească, că el se gîndea că pierderea competiţiei era o modalitate elegantă de a se retrage.

– O, Doamne, şopti ea, sprijinindu-se de un copac cînd simţi că activitatea ei mentală se dă bătută. Acum chiar că merg fără plasă.

S.T. o găsi în grădina zoologică cu animale domestice. Animalele erau mai libere după năvala de mai înainte a vizitatorilor, mulţimea de oameni repliindu-se pe terenul cu jocuri. Zona era relativ liniştită şi lipsită de reporteri. O strîngere de mînă prietenească dată reporterilor şi S.T. reuşi să se descotorosească de cei care voiau să-l urmeze. Mulţi dintre ei urmăreau să dea lovitura pe un drum lăturalnic. Erau momente cînd amestecul lor în viaţa lui particulară nu-l deranja, dar acesta nu era unul dintre ele. Avea nevoie să se vadă cu Julia între patru ochi şi să lămurească o chestiune sau două.

Ea privea grijulie şi îndeaproape o fetiţă blondă cu ochi albaştri într-un costum de cowboy. Fetiţa părea de cinci ani, era slabă şi palidă, cu privirea aproape translucidă din cauza bolii. Cearcăne de un vineţiu-închis îi înconjurau ochii. Era ocupată să hrănească prin gard, cu o mînă de fîn, un ponei scoţian. Julia stătea puţin mai departe de gard, observînd fetiţa cu un aer visător,

ce dispăru în clipa în care deveni conştientă că S.T. era prin preajmă. Privirea pe care i-o aruncă ar fi putut topi oţelul şi îngheţa focurile iadului.

– Ai un braţ al dracului de bun, ţi-o spun eu, mormăi el sprijinindu-se de marginea de sus a îngrăditurii provizorii. Nu-ţi pot spune prea multe ca judecător al caracterului, dar lor nu prea le pasă zilele acestea de ceea ce se petrece în parcul de distracţii, aşa că presupun că acolo eşti în siguranţă.

– Rîde ciob de oală spartă, spuse ea sarcastic.

– Nu am spus nici unui reporter nimic despre vreo nuntă în toamnă, sau despre orice altă nuntă, dacă asta are vreo importanţă.

Julia îl privi dintr-o parte. Se îmbrăcase în blugi şi într-un tricou nou. Pantofii fuseseră înlocuiţi cu vechile lui cizme lustruite. Părul îi era încă ud după scufundările pe care le făcuse datorită ei şi el îl dăduse peste cap, într-un fel care-i conferea un aspect dur şi sălbatic, înfăţişare accentuată şi de oţelul din priviri. Era supărat pe ea.

– Nu eu le-am vorbit despre asta, izbucni ea. Deci cine a rămas? Liz?

– Încearcă şi cu ajutorul prietenesc pe care l-ai primit la bazin.

– Cine?

– Bozo Bob. Doctorul Clovn al Nordului, zise el sarcastic. Doamne păzeşte, nici măcar n-ai observat că el te aproviziona cu mingi ca şi cum aceasta ar fi fost ultima zi?

– Nu, răspunse cu vocea scăzută Julia. Fusese atît de orbită de furie, încît nu dăduse nici o atenţie oamenilor din jurul ei. Atenţia i se concentrase pe S.T., bărbatul pe care-l iubea şi pe care – în acelaşi timp – voia să-l strîngă de gît.

– Nu? Ei bine, aş spune că în final a dat şi el cîteva lovituri. Îşi schimbă poziţia, se întoarse cu faţa către ea, cu o mînă pe gard şi cu alta sprijinindu-se într-un şold. Ar fi bun ca sport doar că doare al dracului de tare ca tu să mă acuzi de ceva ce n-am făcut.

Julia se uită la micuţă, apoi întoarse privirea către S.T.

– Îmi pare rău, dar cînd reporterul acela mi-a spus că ai fixat data, pur şi simplu am văzut roşu. Luînd în consideraţie celelalte lucruri pe care le-ai făcut în cursul săptămînii, cu siguranţă că acesta nu părea departe de domeniul posibilului. Se pare că de fiecare dată cînd încep să te cred de-a binelea, tu îmi ridici un obstacol de netrecut. De fiecare dată cînd deschid o uşă mă crispez, aşteptînd să văd un animal uriaş de fermă, din plastic, sau pe tine într-o togă...

– Nu-ţi plac gesturile mele măreţe? spuse S.T., înmărmurit că putuse fi atît de departe de ţintă. Voiam să-ţi arăt cît de mult ţin la tine. Credeam că dacă o fac într-un mod măreţ tu ţi-ai fi dat seama că eram sincer.

– Ştiu că ori de cîte ori doi sau mai mulţi reporteri se adună în jurul tău, primul lucru de care vorbeşti este competiţia aceea prosteasca.

El se apropie cu un pas, cu ochii fixaţi în ai ei, vocea fiindu-i puţin răguşită.

– În ceea ce mă priveşte, concursul s-a încheiat. Nu m-ai fi primit aseară în patul tău dacă nu mă iubeai, Julia. Ştiu asta mai bine ca tine.

– Dacă mă ştii atît de bine, cum reuşeşti să mă înfurii atît de tare?

– Nu te-ai înfuria atît de tare dacă nu te-ai strădui să te împotriveşti faptului că mă iubeşti. El ridică o mînă şi îi mîngîie obrazul fin şi delicat cu degetele sale noduroase. Nu-i aşa, Julia?

Ea nu mai apucă să răspundă, căci poneiul se îndepărta, iar fetiţa privi către Julia cu ochii mari şi trişti.

– Mi s-a terminat iarba, Julia, spuse ea.

– E în ordine, scumpo. Îţi mai aduc.

– Ei, pe cine avem noi aici? întrebă S.T. aplecîndu-se în faţa copilului.

– E prietena mea, Angie, răspunse Julia cu vocea complet schimbată, îngenunchind lîngă fetiţă. Zîmbi cu o dragoste şi o bunătate care-i atinseră inima lui S.T. şi stîrni în el dorinţa să o vadă împreună cu copilul lor. Angie stă cu mine cît timp mama ei se odihneşte puţin în cortul de prim-ajutor. Mama ei va avea un copil peste cîteva săptămîni.

– Uau, spuse S.T., sunînd suficient de impresionat. Bună, Angie, numele meu este S.T., dar toţi prietenii îmi spun Storm, aşa că ar fi mai bine să-mi spui şi tu Storm, adăugă el făcîndu-i cu ochiul.

Angie îi privi critic ţinuta, privirea inspectîndu-i cizmele, centura şi catarama:

– Eşti un cowboy adevărat?

– Sigur că sînt. Ştiu să călăresc, să arunc lasoul şi să mă lupt cu taurii fioroşi, cît timp nu sînt prea fioroşi. El săltă fetiţa şi o aşeză pe umerii săi, ţinînd-o cu grijă de picioruşele slabe, deasupra cizmelor ei de cowboy. Hai să-ţi povestesc cum o dată a trebuit să prind un taur şi să-l leg cu o frînghie făcută din şerpi cu clopoţei legaţi cap la cap...

Julia îl privi pe S.T. cum o poartă călare pe fetiţă prin grădina zoologică, făcînd-o să rîdă cu poveştile sale. El o supraveghe apoi la o partidă de călărie pe un ponei, într-o arenă închisă, în care cinci căluţi tropăiau în cerc. Cînd partida de călărie era pe sfîrşite şi mama lui Angie veni să o recupereze pe micuţă, furia Juliei se transformase în cenuşă. Cînd îl privise pe S.T. cu copilul fusese suficient să-i şteargă orice urmă de mînie care-i mai rămăsese. El fusese atent şi drăguţ şi-şi făcuse o rezervă pentru zîmbetele şi chicotele lui Angie, care în general nu prea avea de ce să rîdă sau să chicotească.

Ar fi fost un tată minunat.

Vrei să ai copii cu mine, Julia?

În timp ce Angie şi mama ei se îndreptară spre jocuri, S.T. cuprinse cu braţul umerii Juliei şi se îndepărtară. Ea îl lăsă să-şi potrivească pasul şi să aleagă direcţia. Se îndepărtară de zgomot şi oameni, spre o zonă în care majoritatea celor

care veniseră să ajute îşi parcaseră maşinile.

– Ce copil dulce, spuse S.T. Ce are?

– Leucemie, răspunse Julia încet, cu inima strîngîndu-i-se numai la gîndul acesta. Nu reacţionează la tratament.

S.T. se cutremură.

– O, Doamne. Şi-mi tot spunea că s-ar putea să primească un ponei cînd va împlini şapte ani.

Julia dădu din cap în vreme ce ochii i se umplură de lacrimi. Era prea obosită ca să le oprească. Dormise puţin şi avusese parte numai de emoţii, fără a mai menţiona şi inima ei tandră, îi era imposibil să-şi păstreze detaşarea profesională. Fără un miracol, Angie Stepthens nu va ajunge la cea de-a şaptea aniversare, iar faptul că nimic nu ar putea împiedica să se piardă o viaţă tînără deveni dintr-o dată greu de suportat. Se simţi vinovată şi egoistă că lăsase propriile probleme să o copleşească. Ceea ce avea ea de înfruntat era nimic pe lîngă situaţia căreia familia Stephens trebuia să-i facă faţă. Picioarele i se opriră şi-şi ridică mîinile pentru a-şi acoperi faţa cînd durerea o invadă.

– Ei, murmură S.T. întorcîndu-se spre ea. Vino aici, iubito. Poţi plînge pe cămaşa aceasta. E aproape curată.

Cuvintele fură ca un trăgaci care eliberă valul emoţiilor. Julia se sprijini de silueta solidă a lui S.T. şi începu să plîngă în hohote pentru tot ceea ce simţea, inundîndu-i umărul tricoului, agăţîn-

du-se de tăria lui stabilă.

– Ş-ştiu că nu trebuie să m-mă implic afectiv, dar nu mă pot stăpîni. E atît de dulce ş-şi e atît d-de mică...

– Ştiu, iubito şi eu simt la fel, şopti el atingîndu-i tîmpla cu buzele. Doare prea tare să te gîndeşti că nu au nici o şansă.

Vocea îi deveni răguşită, apoi tăcu, iar Julia îi surprinse în ochi strălucirea unei lacrimi. Îşi strînsese gura într-o linie subţire şi scotocea în buzunarul de la pantaloni după o batistă curată cu care îşi şterse grijuliu lacrimile de pe obraji. Inima Juliei se umplu de dragoste pentru el.

– Eşti cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată, şopti ea.

Colţurile gurii lui se ridicară într-un zîmbet trist.

– Aş dori să fiu puţin mai mult de atît.

– Ştii că eşti. Ştii că te iubesc. Se aşteptase să se simtă mai bine spunîndu-i asta, dar în schimb simţi o apăsare în piept. Mîna lui S.T. era încă pe obrazul ei, iar el stătea acolo şi o privea, cu un aer răbdător şi în aşteptare.

– Mi-e frică, S.T., reuşi ea să îngîne.

S.T. o cuprinse cu braţele şi o strînse tare, lipind-o de el.

– Ştiu, iubito. Ştiu că ţi-e frică să ai încredere în mine. Tot ceea ce pot să fac e să-ţi spun că te iubesc şi să cer ca timpul să fie suficient pentru ca să ţi-o dovedesc.

Timpul. Julia nu voia să se gîndească la timp. Nu voia să se gîndească deloc. Îşi întoarse capul

şi îi acoperi gura lui S.T. cu un sărut tremurat şi insistent. El o acceptă rapid, lăsîndu-şi limba să o caute pe a ei, frămîntîndu-i ceafa cu degetele. Mîinile lui coborîră încet pe spate către şoldurile ei şi o trase hotărît spre umflătura evidentă a masculinităţii lui întărite.

Julia îşi ridică încet capul, cu pleoapele întredeschise de fiorul dorinţei subite. Buzele ei, moi şi înroşite de sărutare erau uşor deschise în timp ce încerca să-şi recapete răsuflarea. Reuşise să-şi piardă eşarfa şi părul îi cădea pe spate ca o perdea groasă, părînd de un roşu mai aprins în lumina apusului. Ea nu răspunse. Nu era nevoie de cuvinte. Sentimentele vibrau în aerul ce-i înconjura.

S.T. îşi introduse mîna într-un buzunar de la blugi şi scoase la iveală o legătură cu chei. Fără un cuvînt, luă mîna Juliei şi o conduse către intrarea principală a unei mari rulote. Bingo îşi ridică încet capul şi lătră uşor, apoi se întoarse la postul său de sub camion pentru a-şi continua somnul.

– Am împrumutat-o de la un prieten, mormăi S.T. în timp ce descuia uşa. Intră şi o trase pe Julia după el. Credeam că e un loc bun să-ţi schimbi hainele şi în care să te furişezi pentru puţină intimitate... spuse el, lăsînd cheile pe o măsuţă şi întorcîndu-se către ea... printre altele.

Aerul său era ostentativ de sexual, ostentativ de înfometat, focul privirilor sale pătrunzînd-o pe Julia pînă în inimă. Ea vru să comenteze ceva

despre originalitatea lui, dar un discurs părea să-i depăşească posibilităţile de moment. Stăteau într-un mic intrînd în spatele rulotei, între uşa de la baie în dreapta şi un bufet în stînga. Julia avu o senzaţie trecătoare de dezordine şi comoditate în spaţiul din faţă, dar atenţia îi era concentrată pe S.T.

Ca un mascul prădător, el veni spre ea, cu privirea fixată într-a ei, cu intenţiile clare. Pasiunea pe care o adunase ca norii de furtună în jurul său vibra în aerul dimprejurul lor. Se uniră ca tunetul şi fulgerul, înfierbîntaţi, nestăpîniţi. Se sărutară lacom, cu aviditate, ca şi cum ar fi încercat să-şi astîmpere unul altuia nevoile. Julia simţi cum S.T. îi ridică tricoul cu mîini neîndemînatice şi-i desface sutienul. Ea bîjbîi după tricoul lui de-abia întrerupîndu-şi sărutul lung pentru a-l scoate peste cap. Pantalonii ei scurţi căzură pe podea. Catarama lui ţăcăni şi fermoarul pîrîi. În timp ce gura lui se uni cu a ei din nou, S.T. îşi lăsă mîinile să alunece în jurul şoldurilor Juliei, degetele mîngîind şi strîngînd alternativ carnea moale a feselor ei. Ea se strecură între ele şi încerca să-l ghideze cu mîna apropiindu-se de căldura catifelată a masculinităţii lui. Tînjea după el, avea nevoie de căldura lui torridă în adîncul ei. Avea nevoie de el înăuntrul ei, în jurul ei, să o atingă şi să o sărute, pentru a confirma viaţa şi prietenia, dragostea lor, dăruindu-i ceva tangibil care să-i îndepărteze teama măcar pentru o vreme.

Îşi încolăci picioarele lungi în jurul şoldurilor lui

cînd el o ridică şi-i primi împingerea cu un ţipăt uşor, îngînat de vocea lui masculină şi răguşită. Se mişcară concomitent, se contopiră, fiecare căutînd şi găsind extazul care risipi întunericul cu strălucirea sa. Julia îşi trecu braţele în jurul umerilor lui S.T. şi îl îmbrăţişă, savurînd senzaţia tăriei lui masculine, vibrînd adînc în ea. S.T. o strînse lîngă el, gemînd uşor la senzaţia vibrantă a trupului ei feminin unduindu-se uşor în jurul lui în ultimii fiori ai orgasmului. Erau amîndoi înfierbîntaţi, transpiraţi, căutînd să-şi recapete răsuflarea în timp ce realitatea se făcea din nou simţită în sunetele îndepărtate ale bîlciului, care pătrundeau prin ferestrele deschise.

S.T. zîmbi uşor, înlăturînd cîteva şuviţe ude de transpiraţie de pe faţa Juliei.

– Asta stîrneşte amintiri, nu-i aşa?

– Da, răspunse Julia, aducîndu-şi aminte cum făceau dragoste tinereşte pe paiele proaspete dintr-o boxă goală din grajdurile de la Lawson County.

– Crezi că Harvey se va supăra dacă voi întîrzia puţin la întoarcere?

– Mă îndoiesc, chicoti S.T. răutăcios, ciupind-o de gît. Este rulota lui. Deveni serios cînd o privi în ochi. Ar putea acesta să fie un semn că-mi mai acorzi o şansă?

Julia îşi simţi inima frîntă cînd se uită la el. Îl iubise dintotdeauna. Era singurul om de pe pămînt care avea puterea să-i facă viaţa rai sau iad. Ar fi fost mai în siguranţă dacă l-ar fi respins, dar

subiectul era încă în discuţie. Inima ei se hotărîse să facă primul pas pe frînghia suspendată.

– Îţi acord o şansă, S.T., murmură ea. Te rog, de data asta să n-o risipeşti.

– Nu o voi face, iubito, promise el încet, cu ochii în ochii ei. Ridică o mînă şi trase un X peste pieptul ei. Pe inima ei.

Capitolul 8

Julia privi rochia întinsă pe pat şi-şi muşcă buza de jos. Liz o îndemnase la aşa ceva. Nu era deloc stilul ei – prea sofisticat – dar nu era permis să mergi la balurile de binefacere în blugi tăiaţi şi tricouri cu desene stilizate ale organelor corpului. Era minunată, fără îndoială – o rochie simplă din mătase neagră, pe corp, pînă la genunchi, şi cu o fişie de satin negru, lucios, de jur împrejurul umerilor, coborînd adînc în decolteu. Întrebarea era: Avea oare o lenjerie potrivită pentru a o purta pe dedesubt?

Strîngîndu-şi cordonul rochiei, se duse spre şifonier pentru a începe căutarea. Avusese intenţia să meargă în timpul săptămînii să cumpere

ceva sexy, de mătase, dar nu putuse să găsească nici un moment liber. Între muncă şi S.T. nu avusese timp decît pentru nelinişti – întîi cum să-i spună lui Robert că totul se sfîrşise între ei, apoi ce va face acum, cînd Robert dispăruse din viaţa ei.

Pînă la urmă s-a dovedit că despărţirea de Robert n-a fost deloc aşa de grea. De fapt, în mod remarcabil, a fost dureros de uşor să stea şi să discute faptul că relaţia în care urmau să se implice pentru tot restul vieţii se terminase. Julia era chiar puţin înspăimîntată la gîndul că fiecare dintre ei dorise să încheie o căsătorie bazată pe ceva ce nu era cu adevărat dragoste. Dar se cutremura şi mai mult cînd se gîndea la dragostea ei pentru S.T. şi la angajamentul uriaş pe care el i-l cerea.

Îi cerea să se încreadă în el, în vreme ce drumul trecutului lor era marcat adînc de relaţiile anterioare. Îi cerea să renunţe la viaţa ei sigură şi liniştită, pe cont propriu, să-şi părăsească prietenii şi să-l urmeze într-un loc pe care-l asocia mai degrabă unei tinereţi îngrozitoare. Îi cerea să-i dăruiască inima ei, întreagă şi vindecată, riscînd să i-o frîngă din nou şi, cerul s-o apere, nu era sigură că ar fi putut să suporte.

S.T. îşi petrecuse săptămîna făcîndu-i curte în cele mai drăguţe feluri şi recurgînd la gesturi care – credea el – i-ar fi cucerit inima. O dusese la plimbare cu o canoe sub clar de lună şi la picnic la Long Lake, se plimbaseră prin pădure, îşi

petrecuseră timpul uitîndu-se la stele, în vreme ce în aer se propagau liniştite sunetele pick-up-ului. Totul fusese fermecător, în special orele lungi şi nesfîrşite de dragoste. Nici un bărbat nu fusese în stare să o facă să se simtă atît de feminină, atît de fragilă şi fericită în pat cum o făcuse S.T. Se potriveau perfect. Julia ar fi trebuit să se simtă în al nouălea cer cînd, în final, el a cerut-o de soţie, dar în schimb, ea a fost speriată.

De fiecare dacă cînd S.T. aducea vorba de mutatul în Montana, la ferma lui, Julia simţea în stomac un nod pe care nici Boy Scout nu l-ar fi putut tăia. El fusese răbdător cu ea, dar Julia ştia că această ezitare îl rănea. El se maturizase şi arăta minunat pe dinafară, dar înăuntrul său avea încă inima tandră a băiatului pe care ea îl cunoscuse în Muleshoe.

Mîinile Juliei se opriră brusc, adîncite în lenjerie, atunci cînd vîrfurile degetelor dăduseră peste ceva în fundul sertarului. Biletul ei de avion pentru California. Îl scoase afară extrăgîndu-l dintre chiloţi şi sutiene şi se uită fix şi îndelung la el. Avionul decola duminică la prînz. Mîine. La prînz. Nu vorbise despre excursie toată săptămîna, nici măcar nu-i menţionase în treacăt lui S.T. despre ea. Dar nu renunţase la vacanţa de la spital şi nici la zbor din cauza aceasta. Evitase în mod constant să se gîndească la acest lucru. Acum două săptămîni ardea de nerăbdare, numărînd minutele pînă la plecare. Iar acum...

– Mulţumescu-ţi, Doamne, că nu te-ai îmbră-

cat!

Liz năvăli în cameră, o pată intensă de culoare, cu cizme aurii şi o tunică din plăcuţe colorate. Braţele îi erau încărcate cu sacoşe de cumpărături, pe care le aruncă pe pat.

– Nu poţi purta rochia aceea peste nici una din piesele de lenjerie pe care le ai.

– De ce? întrebă Julia, împingînd biletul de avion înapoi în sertar. Va stîrni vreo reacţie chimică?

– Pentru că eu nu te voi lăsa să ieşi din casă, de aceea, spuse Liz, răspîndind conţinutul unei sacoşe pe pat. Dacă ai avea un accident şi ai fi dusă la spital şi oamenii aceia ar vedea că porţi lenjerie de bumbac?

Julie îi aruncă o privire scurtă.

– Da, ar fi într-adevăr groaznic. Probabil că aş muri de jenă, dacă nu din cauza rănilor.

Liz dădu din cap şi plescăi din limbă în timp ce umbla în grămada de lenjerie nouă, continuînd ca şi cum Julia nu ar fi spus nimic.

– Atunci cineva te-ar recunoaşte şi ar spune: „Hei, asta nu-i Julia McCarver, cea care se întîlneşte cu Storm Dalton? Şi nu colega ei de cameră e cea care conduce Glamourama?" Şi atunci cariera mea ar fi terminată.

Julia flutură o pereche de chiloţi stil franţuzesc, din dantelă şi îşi înălţă o sprînceană:

– Şi dacă am un accident în timp ce sînt îmbrăcată cu asta, lumea va crede cu uşurinţă că, de fapt, noaptea o fac pe prostituata. Înţeleg.

Asta-i o mare îmbunătăţire.

– Oamenii vor crede că eşti îndrăgostită de un cowboy faimos şi sexy. Şi dacă vor citi etichetele, vor şti unde îşi fac cumpărăturile femeile care se întîlnesc cu cowboy faimoşi şi sexy.

Ea dădu din umeri şi făcu o grimasă.

– Şi apoi vînzările mele vor creşte mulţumită noilor clienţi şi toată lumea va avea lenjerie frumoasă şi va trăi fericită pînă la adînci bătrîneţi.

– Ştii, Liz, chiar ar trebui să candidezi la preşedinţie, spuse Julia sec, în timp ce legăna o jartieră în vîrful degetelor. Ai putea avea o platformă electorală bazată pe îmbrăcăminte.

Liz îşi ridică nasul în vînt şi pufni delicat.

– N-ai decît să rîzi dacă pofteşti, dar ştiu un anume cowboy care îmi va acorda cu siguranţă votul după ce te va vedea la noapte.

Ea se uită la ceasul de scafandru de pe încheietura mîinii şi mormăi ceva în spaniolă în timp ce aduna restul sacoşelor şi se grăbi spre uşă.

– Trebuie să-mi fac duşul rapid. Să nu îndrăzneşti să pleci înainte să te văd, ca să fiu sigură că nu porţi tenişi sau cercei gen cap de cîine.

– Da, mamă, chicoti Julia. Ce s-ar face ea fără Liz? se întrebă în timp ce se întoarse spre oglindă, ţinînd în dreptul sînilor un sutien negru fără bretele. Pe buze îi înflori un zîmbet, iar ochii i se dilatară.

Va fi în Montana fără nici un prieten şi lenjerie

de bumbac, cu un bărbat pe care-l iubea prea mult pentru a-i fi bine.

Hotelul în care se ţinea balul fundaţiei Wish era nou şi fastuos, mărturie a prosperităţii crescînde şi a sofisticării adoptate în Oraşele Gemene. Sala de bal avea pereţii îmbrăcaţi în mătase albă, cu ape, şi candelabre uriaşe de cristal care luceau ca diamantele pe tavanul înalt. Pilonii şi lambriurile erau din lemn de cireş, avînd o patină care strălucea ca satinul în lumina blîndă. O sută de mese rotunde fuseseră aliniate şi fiecare avea în centru un vas cu flori proaspete. Ringul de dans lucea ca apa în lumina lunii.

Era un peisaj impresionant, populat de o mulţime şi mai impresionantă. Oameni importanţi, politicieni, celebrităţi, precum şi voluntari care-şi oferiseră cauzei timpul şi talentele. Julia nu văzuse niciodată atîtea smochinguri la un loc. Şi printre elegantele costume alb-negre străluceau pete de culoare – pasteluri dulci – şi tone de bijuterii.

Julia avea sentimentul că era o Cenuşăreasă puţin supradimensională, nu chiar comodă în rochia ei şic şi cu tocuri înalte. Era mai înaltă decît celelalte femei şi decît mulţi dintre bărbaţi şi se simţea destul de dezbrăcată în rochia ei fără

umeri. Liz făcuse o adevărată vrăjitorie cu părul ei sălbatic, împletindu-l într-un stil artistic, misterios asigurat de un număr infim de ace de păr. Greutatea coafurii şi teama că acele ar putea cădea o făceau să-şi ţină gîtul ţeapăn.

S.T. se conformase ţinutei obligatorii, dar haina sa avea o subtilă croială western, ce-i sublinia umerii largi. Pantalonii standard din piele fuseseră abandonaţi în favoarea unor cizme negre, iar locul curelei fusese luat de o centură de piele neagră, cu o cataramă strălucitoare şi de bun-gust. Arăta răpitor şi sexy şi Julia îşi dădea seama, fără a fi deloc stînjenită, că i se făcea pielea găină doar strîngîndu-l de mînă.

– ...Şi Julia, dragă, arăţi minunat, spuse Harvey Benton, răsplătind-o cu un zîmbet binevoitor în timp ce-şi muta centrul atenţiei de la S.T. Ţi-am mulţumit oare că l-ai adus pe Storm în mijlocul nostru în timp util? Nici nu-ţi poţi imagina ce fonduri suplimentare am strîns datorită vouă.

Julia încercă să-şi înghită nodul care i se ridicase în gît şi înţepenise acolo şi schiţă un zîmbet de mulţumire către Harvey. El era bine intenţionat. Nu ştia dacă vederea ziariştilor care mişunau prin mulţime sau numărul persoanelor o agasau. Aparent, nici S.T. nu ştia. El îşi lăsă braţul în jos, în jurul taliei ei şi zîmbi unui fotograf care-i orbi cu bliţul său.

– Atacă în forţă astă-seară, murmură ea în timp ce S.T. o conducea spre ringul de dans.

– Pur şi simplu ignoră-i, iubito, spuse el, prin-

zînd-o în braţe, în timp ce trupul i se mlădia în ritmul muzicii.

– E destul de greu să ignori un bilion de waţi care te orbesc din cinci în cinci minute.

– Hm, eu cred că m-am cam obişnuit cu asta.

Julia nu răspunse, dar mîna ei o strînse pe a lui şi ea se trase puţin mai aproape de el, iar o voce lăuntrică, cinică, îi şoptea să stea lîngă el cît timp mai poate face asta.

– Mă simt ca şi cum toată lumea s-ar uita la noi, spuse ea, aruncînd o privire oamenilor care se îngrămădiseră la marginea ringului. Zeci de ochi le urmăreau mişcările. Îi trezeau amintiri despre faptul că era cea mai înaltă fată din şcoală, simţindu-se la fel de ostentativă ca un uriaş la o serbare a piticilor. Cele două săptămîni ale provocării lui S.T. se sfîrşeau în seara aceasta şi toată lumea care-şi putuse permite un bilet sau făcuse rost de o invitaţie de presă venise acolo ca să vadă deznodămîntul.

– Tu eşti motivul, ştii asta, murmură S.T., atingîndu-i cu buzele urechea în timp ce se retrăgeau strategic departe de ochii mulţimii. Ei nu-ţi pot rezista. Sînt ca un roi de fluturi atraşi de o lumină strălucitoare.

O sărută pe tîmplă, şi-şi lăsă mîna dreaptă să alunece pe rotunjimile feminine ale mijlocului şi şoldurilor ei şi se uită la ea cu o privire intensă şi intimă.

– Ador felul în care arăţi în această rochie. Ca o stea de cinema. Ca o prinţesă.

Vocea sa răguşită coborî pînă la şoaptă în timp ce vîrful nasului său se frecă de al ei.

– Pun pariu că-mi va plăcea felul în care arăţi şi fără rochia asta.

El se lăsă pe spate şi chicoti răguşit cînd Julia se înroşi pînă în vîrful urechilor. Întotdeauna îl surprindea cît era Julia de inconştientă de frumuseţea ei, sau cît de nesigură era de atracţia pe care o exercita. Iat-o în braţele lui, îndeajuns de minunată pentru a-i face pe cei mai mulţi dintre bărbaţi să-i cadă la picioare şi ea roşea pentru că el îi făcuse un compliment.

În multe privinţe rămăsese fetiţa nesigură pe care tatăl ei o părăsise. De fiecare dată cînd el zărea în ochii ei negri şi mari o sclipire ce amintea de acea fetiţă, dragostea ce o nutrea pentru ea se transforma într-o fîntînă, inundîndu-i inima şi răspîndindu-i-se în trup în vîrtejuri tumultuoase. Ar fi vrut să fugă cu ea de pe ringul de dans, de pe planetă, dacă ar fi fost cu putinţă, s-o aibă în întregime numai pentru el, dar îşi controla această nevoie aşa cum controlase toate ieşirile din sala de bal. Voia ca Julia să plece cu el, să se încredinţeze lui, dar trebuia ca această decizie să-i aparţină el însăşi. N-o putea obliga să-l iubească suficient de mult pentru a se încrede în el.

Se uită cînd ea aruncă o privire îngrijorată la fotografii zgomotoşi şi se întrebă cît timp va trece pînă ce ea va crede iar în el, deplin, fără a căuta ulterior motive ale acţiunilor lui, fără a-şi păstra la adăpost o parte din inima ei.

Săptămîna care trecuse fusese atît de minunată, timpul pe care-l petrecuseră împreună fusese deosebit, sexul fantastic, dar toate fuseseră uşor umbrite de ezitarea Juliei. Ea încercase să ascundă lucrul acesta, dar el simţise atît de acut, ca şi cum ar fi fost propriul său sentiment. Prea erau pe aceeaşi lungime de undă ca să nu se întîmple aşa.

El o trase puţin mai aproape cînd ritmul muzicii se mai domoli, iar sunetele unui blues cîntat la saxofon se răspîndiseră prin aer ca un fum. O întoarse cu dexteritate şi evită fotograful cu o mişcare uşoară, care-i aduse în centrul mulţimii de dansatori.

– Liz a venit singură? întrebă el. Ai tot timpul S.T. Nu te grăbi.

– Mmm. A hotărît să urmeze indicaţiile dintr-o carte a Verei Creighton şi să pună mîna pe bărbatul vieţii sale. Personal cred că exagerează cu obsesia ei pentru măritiş.

– Cu tipul de la Administraţia Financiară cu BMW n-a ţinut?

– Nu. S-a dovedit că pînă la urmă nu voia decît să-i vîndă nişte acţiuni. Ea crede că semnalele ei au slăbit.

– Doamne păzeşte, nu ştiu, spuse S.T. în timp ce privi la spionul său ce dansa cu doctorul Bob. Mi se pare că se descurcă destul de bine.

– Liz şi Robert! rîse Julia, atrăgînd privirile şi zîmbetele dansatorilor de lîngă ei. Nu prea cred.

– De ce nu?

– Ei bine, pentru că, spuse ea repede, ca şi cum răspunsul nu era prea evident spre a fi exprimat în cuvinte, ea crede că el e plictisitor, iar el o consideră scorţoasă. Sînt la fel de nepotriviţi ca focul şi gheaţa.

S.T. aprobă scuturînd capul.

– Totuşi, s-au petrecut lucruri ciudate.

Vera Creighton şi Lars se apropiară dansînd, privindu-se în ochi cu atîta stăruinţă de parcă ar fi fost participanţi la un maraton al privirilor. Vera era strălucitoare într-o rochie lungă pînă la glezne, cu un şliţ care dezvăluia aproape totul, în afară de data ei de naştere. Haina de pe Lars, de un violet-viking, aproape că plesnea la cusături. El nu purta cămaşă, ci o vestă de lame auriu şi un papion asortat care atîrna pînă aproape de pectoralii lui păroşi.

Privirea Juliei se plimba de la unul din cuplurile nepotrivite la celălalt. Lars şi Vera? Liz şi Robert? Oare ar fi posibil...? Nu...

– Nu i-a spus nimeni lui Lars că aici e ţinută obligatorie?

– Vrei cumva să o faci tu? întrebă S.T., arcuindu-şi o sprînceană în timp ce privirea sa trecu peste coama blondă a omului.

– Nu prea cred.

Julia privi uimită cum cuplul se îndepărta.

– Aş spune că sînt o dovadă elocventă a faptului că dragostea învinge totul – inclusiv prostul gust.

– Şi greşelile trecute? murmură S.T.

Întregul său umor tachinant i se şterse dintr-o dată de pe figură. Julia îl privi în ochi şi simţi nevoia, regretul şi dragostea lui pentru ea. Îşi ridică mîinile de pe umerii lui şi-i plimbă uşurel vîrfurile degetelor pe obraji.

– Te iubesc.

– Dar încă nu ai încredere în mine.

– Ai spus că-mi vei lăsa timp, spuse Julia încordîndu-se în braţele lui.

– Asta înseamnă că pot avea tot timpul de care am nevoie pînă cînd se termină competiţia?

Faţa lui S.T. se întunecă. Privi în altă parte, strîngîndu-şi fălcile în încercarea de a se stăpîni. Cînd se întoarse spre ea îi vorbi printre dinţi:

– La naiba, Julia, ţi-am spus, în ceea ce mă priveşte competiţia s-a terminat.

– Şi acum aştepţi să te declar public învingător, nu-i aşa?

Alt bliţ le luci în faţă şi un mic reportofon îşi făcu loc între ei.

– Ei, Storm, ăşta-i dansul victoriei? Vocea reporterului venea de undeva din spatele luminii orbitoare.

Julia scoase un suspin şi încercă în zadar să se smulgă din îmbrăţişarea lui. S.T. o ţinea hotărît. El adresă un zîmbet studiat fotografului, dar murmură printre dinţi un cuvînt cumplit, simţind cum Julia devine şi mai rigidă în braţele sale.

Încrederea pe care se zbătuse toată săptămîna să i-o cucerească, se risipea acum rapid în lumina bliţurilor. Putea să vadă pe faţa Juliei cum

creşteau stînjeneala şi îngrijorarea pe măsură ce reporterii se apropiau de ei. Se blestema pentru ideea cu competiţia. Atunci i se păruse o lovitură genială, dar dacă cineva mai încearcă să-l încununeze astă-seară cu laurii victoriei, avea să piardă totul, inclusiv pe ea.

– Regret, băieţi, un cowboy nu se laudă cu sărutările sale, răspunse el. O cascadă de întrebări se abătu asupra lor în timp ce Storm o conducea pe Julia spre spatele ringului.

– Ne întîlnim de partea cealaltă a uşii de ieşire, în cinci minute, îi murmură el în ureche, privirea lui direcţionînd-o spre cel mai îndepărtat colţ al sălii de bal.

Julia îl privi stupefiată.

– Ce? Nu! Nu merg nicăieri cu tine.

Ochii lui S.T. căpătară culoarea oţelului şi el se înclină mai aproape de ea.

– Ne întîlnim de partea cealaltă a uşii aceleia sau te pun pe umăr şi te scot de aici în faţa lui Dumnezeu şi a tuturor oamenilor.

Julia ştiu că nu e o simplă ameninţare. N-avea nici o îndoială că ar fi făcut întocmai cum spusese. Imagini cu pozele ei în această postură, pe prima pagină a ziarului de duminică dimineaţă *Star Tribune* i se perindară prin minte, făcînd-o să se simtă năucită. Îi aruncă o privire nimicitoare, încrucişîndu-şi braţele peste sîni şi strîngîndu-şi gura într-o linie lungă şi subţire.

S.T. îi zîmbi şmechereşte, dîndu-i un bobîrnac peste vîrful nasului.

– M-am gîndit că vei fi de acord cu punctul meu de vedere.

Privirea lui se opri plină de înţelesuri în decolteul ei şi vocea îi scăzu pînă ajunse un murmur răguşit:

– Rezervă această postură pentru mai tîrziu. Abia aştept să te văd fără rochie. O la la!

Julia îşi pierdu răsuflarea uitîndu-se în propriul decolteu, cu sînii ameninţînd să se reverse peste bordura de satin. Îşi lăsă braţele în jos şi-şi strînse pumnul, intenţionînd să-i ardă bărbatului una zdravănă. Chicotind ca un maniac, S.T. se feri de ea şi începu să se mişte prin mulţime ca şi cum ar avea intenţia să ajungă la bar, pentru a aduce nişte răcoritoare.

– Oooh, omul ăsta! izbucni cu ciudă Julia. Un ac de păr i se desprinse din coafură şi cîrlionţii roşii mătăsoşi îi alunecară pe ceafă.

– Mă aşteptam la asta, spuse Liz. Fierbea de mînie şi luase o poziţie hotărîtă lîngă Julia, cu mîinile în şoldurile pe care rochia i le punea în evidenţă, cu ochii negri strălucind ameninţător, bătînd cu un pantof roşu un staccato nervos pe podeaua lustruită. Bărbaţii. Sînt imposibili! Izbucni ea, accentul fiindu-i subliniat de furia ei crescîndă.

Julia îi urmări privirea ce străbătea camera pînă acolo unde era Robert, foarte prins în conversaţia cu agentul lui de bursă.

– Vorbim despre Robert? întrebă ea cu neîncredere. Se petrece ceva între voi?

Liz rîse forţat şi puţin isteric.

– Bineînţeles că nu! Cum ar fi posibil ca el să fie bărbatul vieţii mele? Ar fi mai emoţionant să priveşti un meci de golf la televizor decît să-ţi petreci timpul cu el. Mai curînd aş privi cum doarme lumea. El aduce noi înţelesuri cuvîntului plictisitor.

Robert se întoarse şi veni spre ele, cu un aer hotărît care-i împreună sprîncenele şi-i lăsă în jos colţurile gurii. Dădu din cap către Julia, fără a-şi desprinde ochii de pe Liz, care întorsese capul să privească în altă parte, gratulîndu-l cu imaginea ei de mare plictiseală.

– Cred că-mi mai datorezi un dans, spuse el. Vocea lui era calmă, dar avea inflexiuni tensionate.

– Serios? Am pierdut şirul. Poate ar trebui să dansezi cu agentul tău de bursă.

– Agentul meu de bursă e bărbat.

Liz îşi ridică graţios un umăr, în semn de totală indiferenţă, în timp ce orchestra începuse o melodie sud-americană. Ea se întoarse cu spatele. Robert întinse braţul, o înşfăcă de mijloc şi o trase înapoi. Liz ţipă uşurel de surprindere cînd se trezi la pieptul lui. Privirile li se uniră şi se înfierbîntară vizibil, pînă la o temperatură ce ar fi putut topi materialele sintetice.

– Ai dansat vreodată lambada? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

Julia îi privi cu un amuzament uimit cum se avîntau pe ringul de dans. Liz şi Robert?

Un bliţ fulgerînd în apropiere o trezi din visare

şi aruncă o privire ceasului auriu de scafandru pe care Liz i-l împrumutase. Cele cinci minute se sfîrşiseră. Cum un alt reporter se îndrepta spre ea şi încerca să-i aţină calea, ea se îndepărtă, făcîndu-şi loc prin mulţime şi încercînd să-şi ţină capul deasupra celorlalţi. Cînd ajunse la ieşire avea o durere în ceafă şi mai pierduse două ace de păr.

Împinse uşa şi intră într-o cămăruţă de serviciu de pe casa scărilor, scăpîndu-i un strigăt uşor de surpriză cînd S.T. o îmbrăţişă şi o lipi cu spatele de uşă. Buzele îi şuierară cînd umerii dezgoliţi veniră în contact cu oţelul rece al uşii, acţiune pe care S.T. o luă drept invitaţie. O sărută pasionat, flămînd, corpul lui solid lipindu-se de al ei. Cînd îşi ridică într-un tîrziu capul, ea nu putu decît să-l privească năucită. Îşi trecu dosul palmei pe deasupra buzelor şi spuse zîmbind:

– Toată seara am aşteptat să fac asta.

– Ei bine, nu mă lăsa să te opresc, spuse Julia obosită.

Ochii lui S.T. se întunecară căpătînd nuanţa albastrului nopţii. Vocea lui era ca o atingere catifelată.

– Vrei să mă opreşti, Julia?

Ea avea impresia că el se referise la ceva mult mai concret decît un sărut, dar încă nu era pregătită să răspundă la această întrebare. Pe faţa lui trecu o sclipire a durerii cînd ea nu răspunse, dar dispăru atît de repede, încît ea aproape că-şi dori să-şi fi închipuit.

– Vino, spuse el luînd-o de mînă şi trăgînd-o

spre scări.

– Dar balul?

– Legs, răspunse el, adresîndu-i un zîmbet care-i dădu fiori în perspectivă. Vom avea propriul nostru bal. În particular.

Julia îşi spuse că ar trebui să-l refuze, dar era un fel de iritare undeva în adîncul ei, care o determină să n-o facă. Adevărul e că dorea să fie singură cu el. Cînd era singură se putea preface că nu mai erau nici un fel de probleme. Cît erau împreună ea nu se gîndise nici o clipă la acea competiţie, ştiind că dragostea lui S.T. era în centrul atenţiei.

Puţin mai tîrziu, după ce au urcat cîteva etaje pe scara de serviciu şi s-au strecurat într-un lift supraaglomerat, au ajuns la uşa unui apartament de la ultimul etaj. S.T. scoase o cheie din buzunarul de la pantaloni şi i-o plimbă prin faţa ochilor cu un aer periculos şi atotştiutor, ca un magician făcînd să apară monede în aerul pur. Deschise uşa şi o invită înăuntru cu o reverenţă adîncă.

Bingo îi întîmpină cu un lătrat uşor, dar nu se deranjă să se dea jos de pe canapeaua albă din sufragerie, Julia îl ignoră scoţîndu-şi pantofii şi se răsuci pentru a privi camera. Decorul era o combinaţie de verde-închis şi nuanţe de bej, accentuat cu nuanţe subtile de mov şi roşu de Burgundia. Era un amestec de tradiţie şi modernism, cald, cu mobilă întunecată de cireş şi cu un covor pufos şi mîngîietor ca zăpada proaspătă. Aranjamentul floral de pe masă arăta ca şi cum o

întreagă grădină s-ar fi jertfit pentru onoare.

– Încă un loc în care să evadezi pentru puţină intimitate? murmură ea sec.

– Îmi place să fiu pregătit pentru orice, spuse S.T. desfăcîndu-şi papionul şi deschizîndu-şi nasturii de sus de la cămaşă.

– Îmi place stilul tău, cowboy.

Julia traversă covorul cu paşi uşori pentru a ajunge la un glasvand care se deschidea într-un balconaş. Împinse uşa şi ieşi în aerul cald al nopţii. Luminile oraşului se întindeau jos, dedesubtul lor, dîndu-le sentimentul că, într-un fel, se ridicaseră deasupra stelelor. Sunetele traficului ajungeau pînă la ei ca o muzică îndepărtată.

– Nu părea să-ţi pese prea mult de stilul meu acolo, jos, spuse S.T. înaintînd spre balustradă.

– Ştii că nu-mi place să atrag atenţia presei. Mă enervează toţi ochii aceia care ne urmăresc fiecare mişcare...

– Întrebîndu-te dacă vreau să te impresionez pe tine sau pe ei?

Ea nu-i răspunse, dar rămase mult timp cu privirea aţintită asupra unghiilor, pe care Liz i le vopsise în roşu. Îi păreau atît de străine, ca şi cum cineva îi lipise petale roşii de trandafir la capătul degetelor. Cu colţul ochiului îl văzu pe S.T. cu un aer încordat şi cu privirea aţintită asupra ei.

– Chiar crezi că sînt aşa superficial?

– Nu cred că eşti superficial. Ea îl privi cu un zîmbet forţat şi ezitant. Cred că eşti cabotin.

S.T. rîse uşor, iar colţurile ochilor i se încreţiseră.

– Bine, ai tras drept la ţintă, iubito. Cred că întotdeauna am fost un cabotin cu presa. Mi s-a părut cel mai înţelept mod de a proceda. Dar acum sîntem singuri. Şi nu e nimeni pe care să-l impresionez în afară de tine, draga mea. Veni în spatele ei, iar cu braţele îi cuprinse mijlocul. Îşi lăsă bărbia pe umărul ei dezgolit. Mi-am risipit cea mai mare parte din viaţă încercînd să atrag atenţia oricui m-ar fi privit, dar acum s-a terminat. Tot ceea ce vreau eşti tu.

– Aş vrea să fie adevărat, S.T., spuse Julia cu o voce dulce şi în şoaptă. Îşi înclină capul în partea cealaltă, pentru a-i lăsa buzele să-i sărute gîtul. El profită de ocazie, pentru a se juca în şuviţele de păr care-i scăpaseră din coafura elegantă şi-i acoperi cu sărutări tandre pielea ca de fildeş.

– E adevărat, şopti el şi fiecare cuvînt era însoţit de o sărutare, o răsuflare fierbinte care părea să alunece spre decolteul ei. Tot ceea ce vreau eşti tu, ferma, pace şi linişte...

– Dar pentru cît timp? întrebă ea, dînd în sfîrşit glas temerii sale.

– Pentru totdeauna.

O întoarse către el şi-i privi faţa în lumina palidă. Arăta tandră şi vulnerabilă, ca o fetiţă ce a fost surprinsă în timp ce se juca de-a femeia în lucrurile mamei. Coafura sofisticată îi era acum în dezordine. Ea privi în sus, spre el, cu ochii ca

nişte abisuri şi cu buzele uşor întredeschise.

– Te îndoieşti de mine, iubito? întrebă el blînd, în timp ce ochii săi se îngustară, încercînd să-i descifreze teama şi sentimentele interioare. Sau de tine însăţi? Ţi-e teamă că tu nu vei fi de-ajuns ca să mă ţii acolo, la fermă? Ăsta este adevărul, nu-i aşa?

Ochii Juliei se măriră. Încerca să nege, dar nu-şi găsea cuvintele. Răsuflarea i se oprise în gît, acum că şi celelalte temeri fuseseră date deoparte şi văzu adevărul care se ascundea adînc în spatele acestora. Avea motive să se îndoiască de S.T., dar dincolo de această neîncredere era îndoiala că nu va face faţă peste ani: nu era suficient de drăguţă, sau suficient de deşteaptă, sau suficient de excitantă, că dragostea ei nu va avea suficientă importanţă pentru el şi că o va părăsi din nou.

– Nu sînt tatăl tău, murmură S.T. Şi nu mai sînt de mult un copil înspăimîntat de un angajament. Sînt bărbat, Julia, şi am obosit să mă tot joc. Te iubesc şi te doresc. În seara aceasta. În fiecare seară. Pentru totdeauna. Amin.

Cu certitudine, arăta ca un bărbat care vorbeşte serios. În lumina aceea părea mai bătrîn, iar liniile feţei îi erau trasate mai accentuat.

– Arată-mi, şopti ea. Inima îi bătea cînd se înclina către el, cu mîinile lipsite de vlagă, aşezate pe reverele hainei lui. Arată-mi, S.T.

– Va fi plăcerea mea, doamnă, răspunse el cu un zîmbet uşor şi cu o licărire în ochi.

Julia se aştepta ca el să o sărute, să o ia în braţe şi să o ducă în dormitor. În schimb, S.T. o luă de mînă şi o trase după el. Bingo îi urmă în dormitor, cu o privire plină de speranţă, dar fu trimis înapoi în camera de zi. Julia privi cum cîinele uriaş se retrage.

– Bietul Bingo. Nu dorea decît să fie cu noi.

– Las' să-şi găsească şi el o prietenă, spuse S.T., închizînd uşa dormitorului. Şi apoi, cred că ceea ce vrea are mai puţin de-a face cu noi şi mai mult cu mîncarea.

– Mîncarea?

El îi cuprinse umerii, o întoarse şi Julia scoase o exclamaţie de surprindere şi totodată de plăcere. Camera era la fel de frumos aranjată ca şi cealaltă. Avea un pat uriaş, acoperit cu o cuvertură verde-închis. Lampadarele erau aşezate de o parte şi de alta a patului luminînd intim şi cald camera. Alt glasvand se deschidea în alt balconaş, care oferea însă o privelişte cu totul diferită a oraşului. Pe balcon era o măsuţă rotundă, cu o faţă de masă albă, cu tacîmuri de argint şi cu porţelanuri. Lumînările aşteptau să fie aprinse, iar alături era o măsuţă cu rotile, cu vase pentru desert, acoperite cu capace de sticlă.

– Cîinele ăsta e un diavol al plăcintei cu brînză, spuse S.T. în timp ce aprindea un chibrit şi îl îndrepta spre fitilul alb al lumînărilor.

– S.T., şopti Julia, fermecată de strălucirea cristalurilor, ai făcut toate astea pentru mine?

El o luă în braţe, corpul său unduindu-se în

ritmul muzicii romantice ce se auzea în surdină de pe raftul de jos al măsuţei.

– Tot ceea ce fac, fac pentru tine, iubito.

Ea îşi lăsă capul pe umărul lui şi dansă cu el în tăcere, în timp ce clipea ca să îndepărteze lacrimile care apăreau cîte puţin la colţurile ochilor.

El era atît de bun. Ar fi putut să-i ceară luna de pe cer, iar el ar fi alergat să găsească un prieten cu o nava spaţială pentru a i-o putea aduce.

– Erai grozav de sigur că o să mă aduci aici sus, cowboy, nu-i aşa? spuse ea, iar luminiţele provocatoare îi jucau în ochi cînd îşi ridică privirea.

– Ăsta-s eu, mustăci el.

Julia oftă.

– Nu le-aş fi atins nici măcar cu un deget.

– Încearcă, iubito, să nu guşti şi toate planurile pentru această noapte se vor nărui.

Ea se desprinse din braţele lui şi dansă singură, chicotind:

– Eşti imposibil!

– Nu, nu sînt imposibil, tărăgănă el cuvintele, urmînd-o împrejurul mesei, cu o sclipire diavolească în ochi. Dur, poate, hotărît în mod clar. Vrei să vezi?

Julia se feri îndărătul măsuţei, prefăcîndu-se indiferentă.

– Nu, nu vreau să văd, spuse ea cu afectare, proptind un deget pe capacul de pe prăjitura cu morcovi. Vreau să mănînc!

– Oh, îmi place mai mult ca niciodată ce aud.

– Prăjitură cu morcov, spuse ea. Plăcintă cu brînză. Tort de ciocolată. Ridică dintr-o sprînceană: Numai deserturi?

S.T. îşi înclină capul şi-şi deschise larg braţele.

– Ştii motto-ul meu: Viaţa e prea scurtă. Mănîncă mai întîi desertul. Vino aici, mica mea felie de prăjitură.

Julia începu să chicotească atunci cînd el se întinse spre ea şi o ridică în braţe. Împotrivirile îi erau în cel mai bun caz un efort irosit, părînd mai degrabă că vrea să se lipească de el decît să-i scape. Gura lui o găsi pe a ei, iar degetele lui îi răsfirară părul. Ultimele ace căzură şi claia de păr a Juliei i se revărsă pe spate ca o cascadă.

Încet, S.T. îşi îndoi un genunchi pentru a-l aşeza pe marginea unui scaun, buzele lui mişcîndu-se seducător în jos pe gîtul Juliei, către curba umerilor şi spre locul unde începeau sînii. Juliei i se tăie răsuflarea cînd el îi desfăcu rochia. Fusese prea pătrunsă de ceea ce făcea gura lui ca să-şi dea seama că mîinile îi erau ocupate cu fermoarul ei.

Îşi strînse braţele pe lîngă corp pentru a opri rochia să cadă, ridicîndu-şi involuntar sînii, spre delectarea lui S.T. El gemu şi murmură cuvinte fierbinţi şi pasionante de apreciere la adresa trupului ei şi a lenjeriei pe care o purta. El privea pierdut şi fascinant cum sfîrcurile sînilor ei deveneau nişte perle trezite la viaţă, apoi se înclină înainte şi lovi uşor cu limba peste bucăţica ce împungea mătasea neagră a sutienului.

Julia gemu şi-şi ridică braţele, rătăcindu-şi degetele prin părul lui. Un fior o străbătu din cap pînă-n picioare cînd gura lui S.T. se apropie încă o dată de ea şi o atinse cu limba, apoi se retrase şi răsuflă uşor deasupra materialului umezit.

– S.T., te rog, îngînă ea, ridicîndu-se pentru a înlătura cupa de mătase dintre ei. Te rog.

S.T. îi luă cu delicateţe în mînă sînul, plimbîndu-şi încet degetul mare înainte şi înapoi peste sfîrcul de un mov întunecat. El privi în sus, spre faţa ei, cu buzele întredeschise, cu ochii arzînd de dorinţă. Ea îl dorea. În toţi aceşti ani lucrul acesta nu se schimbase. Ea îl dorea, îl cerea cu tot trupul ei. El speră ca ea să înţeleagă că-l dorea şi cu inima şi cu sufletul, pentru că dacă n-ar fi fost aşa, viaţa lui n-ar fi făcut doi bani. Dragostea lui aproape că atingea disperarea. Ea era parte din el, cea mai bună parte a sa. Ar fi făcut orice să-i dovedească asta, dar în mod ironic, tot ceea ce făcuse pînă atunci fusese în defavoarea sa. Nimicurile nu reuşiseră să o convingă, iar gesturile măreţe nici atît. Singura dată cînd simţea că-i aparţine în întregime era atunci cînd făceau dragoste.

– Vino, iubito, murmură el, ridicîndu-se. Să mergem înăuntru. Avem nevoie de un pat pentru ceea ce am eu în minte.

Capitolul 9

Julia se trezi cînd prima rază trandafirie a zorilor atinse glasvandul. S.T. era mort pentru lumea aceasta, întins pe burtă şi ocupînd trei sferturi din pat. Faţa îi era întoarsă către ea, cu o cută între sprîncene, ca şi cum s-ar fi concentrat foarte tare în somn. Părul lui negru era drăgălaş ciufulit, iar cuvertura verde-închis îi alunecase uşor pe şolduri, lăsîndu-i spatele musculos descoperit pînă la fese. Julia îl studie cîteva minute, întrebîndu-se cum ar fi să se trezească lîngă el în următoarele decenii.

La gîndul acesta, stomacul i se strînse, dar fiorii erau de speranţă şi aşteptare în loc de

teamă. Într-un moment din acea lungă noapte de dragoste, luase decizia să se încreadă în el. S.T. folosise un argument foarte convingător, îşi aminti ea, iar buzele i se destinseră într-un zîmbet secret de femeie, în timp ce trupul zvîcni şi se înfierbîntă în toate punctele tandre pe care el le sărutase şi le mîngîiase. Degetele i se încleştară pe marginea cearceafului şi realiză că într-o mînă avea un fragment de şiret negru. Cordonul de la jartiere. Acesta şi ciorapii fuseseră înlăturate ultimele, S.T. împlinind previziunea lui Liz. El îi apreciase cu adevărat gustul în materie de lenjerie şi nu se sfiise chiar deloc să i-o spună.

Amintirile i se succedară în minte ca secvenţele dintr-un film. Mîinile mari ale lui S.T. strîngîndu-i şoldurile în vreme ce ea, încă în ciorapi cu jartiere, îl strîngea între coapse. Gura lui căuta prin perdeaua părului să-i găsească sfîrcul. Spatele îi era arcuit, coapsele ei le strîngeau pe ale lui, iar capul îi era dat pe spate. Înfierbîntaţi, excitaţi, neinhibaţi, aşa cum fuseseră de la început. Trupurile mişcîndu-se într-o sincronizare sinuoasă. Inimi bătînd la unison. Sfîrşitul veni pentru amîndoi într-o nesfîrşită explozie de sentimente. S.T. înlănţuind-o cu braţele într-o îmbrăţişare zdrobitoare, în timp ce o rostogolea, şoptindu-i iarăşi şi iarăşi că o iubeşte, că are nevoie de ea.

Noaptea se scursese într-o beatitudine fără sfîrşit. La un moment dat, aduseseră măsuţa înăuntru şi devoraseră deserturile, hrănindu-se unul pe altul cu bucăţi de prăjitură, rîzînd şi chicotind şi

schimbînd sărutări printre înghiţituri. Nevoia de hrană făcu repede loc altor nevoi, aerul devenind încărcat de electricitate, dorinţei stîrnite de degetele ce atingeau buzele şi jocul de-a prinselea al privirilor. Julia se înroşi amintindu-şi de abandonul lor total. S.T. găsise pentru glazură noi utilizări, la care un cofetar nici nu visase.

Acum, mormăia în somn şi-şi schimba poziţia, rechiziţionînd încă o porţiune din saltea. Julia se gîndi să-l trezească sărutîndu-l, dar renunţă repede la idee. Oricît ar fi fost de atrăgător, de data asta însă avea nevoie să fie singură cu gîndurile ei. Se afla pe punctul de a lua o decizie de viitor. Avea nevoie să treacă peste ea, să o mai lase să se mai gîndească.

Urma să se căsătorească cu S.T. Dalton.

Se strecură din pat înainte ca S.T. s-o împingă jos şi se îmbrăcă în cămaşa lui de la costum, pe care el o abandonase pe podea. Trase toate draperiile peste glasvand şi ieşi în vîrful picioarelor în cealaltă cameră, cu o farfurie cu plăcintă de brînză pentru Bingo. Uriaşul cîine zăcea pe spate pe sofa, cu labele din faţă încrucişate peste piept, iar cu cele din spate larg desfăcute. Limba îi atîrna afară din gură, într-o parte. Sforăia. Julia dădu din cap şi luă telefonul pentru a chema room-service-ul.

După un duş lung şi fierbinte se îmbrăcă din nou în cămaşa cu plastron a lui S.T. şi merse la uşă, ştergîndu-se cu prosopul pe cap, să vadă dacă sosise cafeaua. O aştepta o măsuţă cu o

carafă de cafea şi una cu suc de portocale, un platou de porţelan cu fructe aşezate artistic şi un coş înţesat cu brioşe. Ziarul de duminică dimineaţă, *Star Tribune*, era împăturit cu grijă şi aşezat în faţa platoului. Într-o vază de cristal erau boboci de trandafir şi floarea-miresei.

– Stilată combinaţie, murmură ea, împingînd măsuţa cu rotile înăuntru.

Mireasma brioşelor calde îl trezi pe Bingo, care se rostogoli de pe sofa şi se apropie agale, adulmecînd. Julia îi aruncă o brioşă mare, în timp ce despăturea ziarul ca să citească titlurile.

Storm renunţă la competiţie – oare şi la contractul de televiziune?

Simţi cum inima i se opreşte cînd citi titlurile îngroşate. Dedesubt, pe jumătate de pagină, era o fotografie color a ei şi a lui S.T., zîmbindu-şi în timp ce dansau. Articolul continua în josul paginii, subtitlul fiind:

Dalton prinde în mreje o doamnă şi se învîrte de două milioane.

Genunchii i se înmuiară şi se lăsă să alunece într-un fotoliu, strîngînd ziarul atît de tare, încît încheieturile degetelor i se albiseră.

Cu siguranţă că soarta i-a surîs zilele acestea fostului fundaş Storm Dalton. La balul de aseară de la fundaţia Wish, a fost mai mult decît evident că a cucerit inima asistentei Julia McCarver, după două săptămîni de curte intensă, care i-a implicat pe toţi cei din domeniul metroului. Mai

puţin mediatizate au fost însă negocierile dintre NBC şi impresarul lui Dalton, Davis Williams. Noaptea trecută o sursă din televiziune a declarat că lui Dalton i s-a oferit suma de aproape două milioane de dolari pentru a comenta meciurile de fotbal ale ligii naţionale. Nici Dalton şi nici impresarul lui nu au putut fi contactaţi pentru comentarii.

Restul articolului se pierdu în ceaţă, în vreme ce ochii Juliei înotau în lacrimi. El nu-i spusese nici un cuvînt. Nici măcar nu menţionase.

...Tot ceea ce vreau eşti tu şi ferma şi pace şi linişte...

Două milioane de dolari. Reţeaua de televiziune. S.T. căruia îi plăcea să fie în centrul atenţiei, care admitea să joace teatru în faţa presei, care avea întotdeauna pregătit un rînjet sau un comentariu ironic. Postul i s-ar potrivi perfect, se gîndi Julia, în timp ce toate emoţiile o părăsiră. El arăta bine, era popular, spiritual în maniera ironică a sudiştilor, lucruri care plac enorm publicului. Acum înţelegea totul. Acum făcea deja reclame, apoi vor urma meciurile, apoi spoturile pentru Bob Hope şi apariţiile în spectacole ca *Spectacolul de astă-seară* şi *Poştaşul.* Va fi şi mai celebru decît atunci cînd a fost fundaşul glorios.

Iar ea unde va fi? Într-o fermă lîngă Muleshoe, Montana, aşteptînd ca el să vină acasă.

Capacitatea Juliei de a gîndi calm şi raţional fu repede întunecată de vechile temeri. Răsăreau

din subconştientul ei fragmente de amintiri ale singurătăţii, inadaptării şi abandonării. Sentimentele o asaltau, bombardînd-o din toate părţile. Cum ar fi fost posibil ca ea să-i reţină atenţia lui S.T. în ciuda a două milioane de dolari şi a şansei de a deveni din nou vedetă? Dragostea ei nu fusese îndeajuns ca să-l reţină în trecut şi concurenţa nu fusese atît de mare. O părăsise de fiecare dată – pentru şansa de a juca în echipa colegiului, pentru şansa de a juca fotbal profesionist, pentru şansa de a-şi face o carieră.

Aruncă ziarul deoparte, gonindu-l pe Bingo din vîrful sofalei. Ignoră privirea îndurerată a cîinelui şi-şi lipi palmele de faţă, încercînd zadarnic să oprească şuvoiul de lacrimi. Ce ar trebui să facă acum? S.T. pretinsese că o iubeşte, că are nevoie de ea. Îi ceruse să creadă în el, dar ascunsese acea veste, păstrînd crema pentru el. De ce?

Răspunsurile i se învălmăşeau în minte ca veveriţele fugărindu-se în sus şi-n jos pe trunchiul unui arbore. Se gîndi să-l confrunte pe S.T. cu ziarul şi să-i ceară o explicaţie, dar renunţă repede la idee. În starea în care era, probabil că el ar fi fost capabil s-o facă să înghită o poveste gogonată şi s-o convingă să rămînă cu el. Nu pentru că ea ar fi prea credulă, ci fiindcă îşi dorea prea mult ca povestea să fie adevărată. Voia ca el s-o iubească, să aibă nevoie de ea, să dorească să-şi petreacă alături de ea, nu contează unde, restul zilelor. Îşi dorea aproape dureros de mult

lucrul acesta.

Doamne, cît de mare era disperarea ei, încît să o facă să iubească în continuare un bărbat care-i frînsese inima de nenumărate ori, încît să accepte să se mărite cu un om pe care nu-l iubea doar pentru a nu fi rănită din nou, încît să se întoarcă iar la S.T. Dalton, doar ca el să-şi bată joc de ea?

Se ridică în picioare şi se privi în oglinda din perete. Părul îi era o încîlcitură de şuviţe ude. Trupul i se pierdea în cămaşa lui S.T., care o făcea să pară băieţoasă, cu pieptul plat şi slabă. Ochii şi gura îi dominau faţa, la fel ca picturile ieftine cu copii trişti, care atîrnau în holul mătuşii Clarice.

Cine era persoana subţire care o privea? Era oare încă, aşa cum spunea S.T., fetiţa al cărei tată o părăsise sau era femeia independentă care-şi construise o viaţă frumoasă şi sigură pentru ea însăşi? Era încă umbra bolnavă de dragoste a lui S.T. sau... ce?

Oricare ar fi fost răspunsul, nu era o chestie pe care s-o afle stînd în mijlocul camerei de hotel a lui Storm Dalton.

În timp ce-şi făcea bagajele, casa era goală şi tăcută. Nici nu se gîndi unde ar putea fi Liz într-o

duminică dimineaţă însorită şi liniştită. Mulţumi bucuroasă stelelor ei norocoasse că acolo nu era nimeni care s-o ia la întrebări sau să încerce să o facă să se răzgîndească. Se gîndea doar la California şi la fugă. Avea nevoie să plece, avea nevoie de timp pentru a se gîndi, fără ca influenţa nefastă a lui S.T. s-o influenţeze. Avea biletul, timpul, motivul, mijlocul şi ocazia de a pleca. Peste o oră va zbura spre Coasta de vest. Către sfîrşitul zilei va sta pe o plajă, analizînd rostul vieţii ei. Poate, dacă va fi foarte, foarte norocoasă, va putea fi capabilă să realizeze cine era ea şi ce avea de gînd să facă în următoarele două săptămîni cu propria sa persoană.

Nu acorda nici o atenţie lucrurilor pe care le împacheta, aruncînd în geantă o duzină de ciorapi, dar nici o pereche de şosete, o umbrelă de plajă, dar uită costumul de baie, o rochie de lînă, sandale, două pulovere pentru schi şi trei uniforme vechi de asistentă, pe care nici nu le îmbrăcase în cinci ani. Tot ceea ce conta era să-şi facă bagajul. Aşa procedează oamenii care pleacă în vacanţă.

Îşi extrase biletul de avion din sertarul cu lenjerie şi-l îndesă în poşetă, apoi se privi în oglindă, ca şi cum imaginea reflectată i-ar fi putut spune dacă uitase sau nu ceva important. Se îmbrăcase cu o pereche de blugi tăiaţi şi cu un tricou ce înfăţişa nişte pisici făcînd o operaţie de neurochirurgie. Părul i se uscase în taxiul cu geamurile deschise, care gonise cu o sută zece kilometri la

oră de la hotel pînă acasă. Acum avea în jurul capului o coamă roşcovană. Culese o pereche de chiloţi albi din sertar, îi ciopîrţi cu forfecuţa de unghii şi folosi nailonul astfel obţinut pentru a-şi lega părul la spate într-o coamă de cal.

Aproape că o ştersese englezeşte. Aproape. Cu valiza într-o mînă, deschise brusc uşa de la intrare şi se năpusti afară, ciocnindu-se de Liz. Avîntul ei, la care se adăugă şi greutatea valizei, o trimise pe mărunţica ei colegă de cameră cîţiva paşi înapoi, ajungînd de pe scări pe gazon.

– Unde pleci?

– Unde ai fost?

Întrebarea Juliei o făcu pe Liz să roşească. Purta încă rochia roşie de seară trecută, care acum arăta mult prea rău ca să mai poată fi îmbrăcată vreodată. Corsajul îi era pătat cu vin şi o fişie de material îi atîrna mototolită de umăr. Pantofii cu tocuri înalte i se bălăngăneau în mînă. Ciorapii îi lipseau cu desăvîrşire. Părul îi era groaznic de ciufulit şi o licărire febrilă îi sticlea în ochii negri.

– Am fost aaa... pe-afară, spuse ea, evitînd privirea Juliei. Pe-afară, să iau nişte fursecuri.

Cînd dădu cu ochii de punguţa cu dulciuri din mîna dreaptă, părea atît de surprinsă, ca şi cum n-ar mai fi văzut-o pînă atunci. Repetă apoi cu convingere. Fursecuri.

– Nu eşti puţin cam prea îmbrăcată pentru patiserie?

– Rochia asta face toţi banii. Îşi aţinti privirea

pe valiza Juliei şi-şi arcui o sprînceană. Un zîmbet cald îi ridică colţurile gurii. Înţeleg că Storm te-a convins. Ştiam eu că el e bărbatul vieţii tale.

Julia pufni. Era exact conversaţia pe care voia s-o evite.

– M-a convins că e un cabotin. San Diego e scopul vieţii mele. Plec în vacanţă.

Liz făcu ochii mari. Zîmbetul i se preschimbă într-un gest de dezamăgire.

– Dar ce s-a întîmplat? Aseară cînd aţi dispărut amîndoi, am crezut că totul este în ordine – aşa am crezut...

– De aseară a trecut mult timp. Lucrurile se pot schimba pe negîndite.

– Povesteşte-mi ce s-a întîmplat, mormăi Liz aproape pentru sine.

– Aş dori, dar nu mai am timp, răspunse Julia. Taxiul a sosit. Aruncă o privire pe prima pagină din *Trib*. Spune totul. Înşfăcă hotărîtă mînerul valizei şi porni către taxiul galben care o aştepta la colţ. Dacă sună S.T. spune-i că de data asta l-am părăsit eu, înainte să o facă el.

– Dar, Julia...!

Julia îndesă valiza pe locul din spate al maşinii şi apoi urcă şi ea. Taxiul se puse în mişcare mai înainte ca Liz să păşească pe trotuar.

Mormăind în spaniolă, Liz privi cum acesta dispărea după colţ, apoi se întoarse şi se grăbi spre casă. Extrase ziarul dintr-un arbust, aruncă o privire la titluri şi protestă în surdină. Uneori nici nu merita să fii un spion în numele dragostei. Cu

acest gînd dominîndu-i mintea intra în casă pentru a da un telefon.

S.T. cobora pe coridoarele lungi ale aeroportului Minneapolis, cu tocurile cizmelor tropăind pe ciment, cu privirea încruntată şi îndreptată în faţă. Depăşi mai multe persoane care-l recunoscuseră, dar nu avea dispoziţia de a da autografe şi mesajul era clar transmis de un bărbat cu o misiune de îndeplinit. Mulţimea îi făcea loc. Acei fani care nu plecau cu avionul îl urmară, cu ochii mari şi curioşi.

Îi displăcuse profund să se trezească singur. După noaptea pe care o petrecuse cu Julia, fusese sigur că lucrurile au intrat pe făgaşul cel bun. Dragostea oglindită în ochii ei fusese absolută, pură, puternică, fără nici o rezervă. Înainte de a se adînci în somn, o ţinuse în braţe şi se simţise deplin şi întregit, aşa cum nu se mai simţise niciodată, ca şi cum ultima bucăţică din jocul de puzzle alunecase la locul ei, umplînd golul în marele tablou al vieţii lui. Să se trezească fără ea în braţe sau măcar în pat, fusese o surpriză neplăcută. Să descopere că ea nu era nici în apartament, îl speriase de-a binelea.

Stomacul i se strînse cînd se gîndi cum se învîrtea prin cameră, privirea căzîndu-i întîmplător

pe titlurile din ziar. Cumplit ghinion. Era furios pentru că acele negocieri ajunseseră în presă, dar asta nu era nimic pe lîngă furia pe care o simţea gîndindu-se că Julia nici măcar nu se ostenise să-l confrunte cu ziarul. Aruncase o privire, concluzionase ce era mai rău şi fugise.

Ei bine, dacă ea credea că se poate descotorosi de el, să plece în California, trebuia să se mai gîndească. O implorase, o convinsese blînd şi o rugase cu frumosul să aibă încredere în el. Acum era momentul măsurilor drastice. Venise timpul acţiunii.

O văzu stînd la rînd, aşteptînd să se îmbarce pentru zbor. Ochii ei se măriră cînd îl zări sărind peste balustradele din zona de aşteptare. Se întoarse ca să-l înfrunte, înarmată cu geanta de umăr, pe care o ţinea în faţă ca un scut. Oamenii de la rînd o priviră cu suspiciune şi făcură gol în jurul ei, în timp ce-şi consultau biletele, sperînd în mod evident că nu aveau locurile lîngă această femeie nebună.

– Stai acolo, ordonă ea. Vorbesc serios, S.T. Atinge-mă numai şi voi ţipa.

– Rămîne de văzut.

Luară poziţia de atac, ca doi luptători, fiecare măsurînd distanţa dintre ei, făcîndu-şi calcule, planificîndu-şi strategia. S.T. stătea în ofensivă, iar Julia ieşise din rînd. Îşi aţintise ochii asupra lui în timp ce se dădea înapoi şovăind. O mare mulţime se adunase să-i privească. S.T. îi auzea rîzînd, dar îi ignora, întreaga-i atenţie fiind concentrată

asupra femeii din faţa lui, femeia lui, jumătatea lui de suflet, care era pe punctul de a ieşi din viaţa lui.

– Vii cu mine, Legs, declară el cu o voce ce nu admitea nici o împotrivire.

Julia îl privi mînioasă.

– Mai întîi va trebui să mă prinzi şi să mă legi de mîini şi de picioare.

– Nu mă ispiti, iubito, o avertiză el, înaintînd spre stînga şi silind-o să meargă către un şir de scaune îmbrăcate în vinilin, fixate de ciment. S-ar putea s-o iau de bună.

– Da, ai putea, rîse ea batjocoritor. Unde ţi-e echipa de filmare, Dalton? Ei pot filma asta ca s-o trimită la televiziune. Ţi-ar plăcea grozav această publicitate, nu-i aşa? Poate că-ţi vor da propria ta emisiune. Luată de Storm, povestea unui ticălos insuportabil, cu două feţe, şi a femeii idioate care s-a îndrăgostit de el.

– Ei, ţi-ai şi imaginat totul, nu-i aşa? izbucni el, temperatura crescîndu-i asemeni mercurului din termometru. Mi-ai şi planificat întregul viitor, nu-i aşa? Nu contează dacă consideri fiecare cuvînt de dragoste şi fiecare promisiune a mea o minciună...

– Nici tu n-ai mai vrea să ştii nimic, de nici un angajament. „Tot ceea ce vreau eşti tu, şi ferma şi pace şi linişte...", cită ea cu un ton ironic, ce-l făcu pe S.T. să scrîşnească din dinţi. E cea mai mare festă...

– E adevărul, la naiba! tună el. Şi dacă n-ai să

stai aici să mă asculţi, atunci, pe Dumnezeu că te duc undeva unde n-o să mai ai de ales.

Făcu un pas agresiv spre ea. Julia se retrase, picioarele ei lovindu-se la spate de nişte scaune. Ea scînci cînd îşi pierdu echilibrul, bătînd aerul cu braţele desfăcute. S.T. o îndoi cu capul în jos, proptind-o cu mijlocul de umărul lui, cu picioarele în aer, ridicînd-o asemeni unui pompier, fapt care nu avu darul să sporească demnitatea ei.

Julia ţipă, agitîndu-şi mîinile şi picioarele. Îl pocni în cap cu poşeta, strivindu-i pălăria. Greutatea şi agitaţia ei îl făcură să meargă înapoi în jurul picioarelor ei lungi pentru a o împiedica să-l lovească pînă-i scotea sufletul.

– O, Doamne, cred că sînt prea bătrîn pentru asta, mormăi el, în timp ce o înălţă şi o repuse la loc pe umăr cu o smucitură.

Mulţimea scoase un strigăt, rîzînd şi răcnind şi bătînd din palme, strigînd încurajări şi sugestii. Oamenii se opriseră din îmbarcare pentru a urmări scandalul şi erau pînă la ultimul de partea lui S.T. Un cor de „Storm! Storm! Storm!" începu să se audă în jurul lor.

– Asta-i dezgustător, spuse Julia, încercînd să-şi recapete răsuflarea. Ce s-a întîmplat cu drepturile femeilor?

– Au fost anulate de legile naturii, iubito, vorbi tărăgănat S.T., salutînd mulţimea cu o fluturare de mînă şi un rînjet. Nu poţi să te lupţi cu o furtună.

– Da? Ei bine, vom vedea ce spun despre asta legile bărbaţilor. Aşteaptă pînă ajung aici oamenii

de pază.

S.T. izbucni în rîs.

– Cine crezi că este la originea acestor urale, iubito?

Se întoarse pentru ca ea să-i poată vedea pe cei doi paznici în uniformă care stăteau în faţa mulţimii, aplaudînd şi fluierînd. Unul îşi ridică pumnul în aer şi ţipă:

– Gata de drum, Storm!

– Grozav, se burzului Julia. Acum corupi şi poliţia. Crezi că-ţi merge cu oricine, nu-i aşa?

– A, n-am idee despre asta, iubito, spuse el pe cînd ieşea în coridor. Dar plec cu tine şi asta e tot ce contează.

– Şi unde crezi că mă vei duce?

– Montana.

– O, nu. Nu se poate să fi uitat, spuse ea, zbuciumîndu-se frenetic, iar genunchiul drept lovindu-l în diafragmă, făcîndu-l să icnească. M-am săturat ca tu să crezi că poţi să mă arunci pe umăr ca pe un sac de cartofi şi să mă cari.

– Fără supărare, iubito, dar cîntăreşti ceva mai mult decît orice sac de cartofi pe care l-am cărat vreodată, răspunse el printre dinţii strînşi, ridicînd-o din nou şi potrivind-o pe umăr cu o mişcare care-i smulse un geamăt.

– Da, mulţumesc. Ai un fel special de a trata femeile, Dalton, mîrîi ea. Oamenii din Neanderthal ar putea lua lecţii de la tine.

– Parcă nu asta spuneai noaptea trecută, iubito.

– Noaptea trecută am fost temporar nebună.

– Nebună după mine.

– Nebună din cauza ta, ar fi mai corect.

Trecură de controlorii de bilete şi traversară sala de aşteptare, făcîndu-şi loc prin aglomeraţie către şirul de uşi mari din sticlă care dădeau spre ieşire. Cîţiva le făcură fotografii. Nimeni nu încercă să-l oprească. El îşi parcase camioneta într-o zonă interzisă, dar nimeni nu încercase să i-o mute de acolo. Bingo era în cabină, aplecat peste portiera din dreapta, cu capul scos pe fereastră, aşteptînd răbdător.

S.T. ocoli către locul şoferului, deschise portiera şi o îndesă pe Julia înăuntru. Aceasta se gîndi să se lupte din nou, să-l lovească în cap şi să fugă apoi cu camioneta lui, dar nu avea nici o îndoială că va fi oprită de o grămadă de fani. Aceştia s-ar fi năpustit în stradă formînd o baricadă umană şi acela ar fi fost sfîrşitul evadării ei. Cu o privire sălbatică, îşi săltă picioarele şi ocupă o poziţie strategică între răpitor şi cîine. Bingo o privi cu o mare dezamăgire în timp ce S.T. demară cu camioneta în jos, pe strada şerpuită ce începea de la ieşirea principală a clădirii.

– N-ar fi trebuit să fugi, Julia, spuse S.T., cu ochii la trafic în timp ce intrau pe autostradă şi prindeau viteză.

Julia îi privi profilul, durerea intensificîndu-i-se din nou în piept.

– N-ar fi trebuit să mă minţi.

– Nu te-am minţit niciodată.

– Foarte bine, dar sînt al naibii de sigură că nu mi-ai spus adevărul.

– Ba da. Ţi-am spus că te doresc pe tine şi ferma. Asta-i tot! Ăsta-i adevărul. Nu mă interesează postul de televiziune.

– Nu te interesează să cîştigi două milioane de dolari? întrebă ea neîncrezătoare.

El răsuflă zgomotos cînd ajunse în spatele unui autobuz din oraş, pe care scria cu un roz ţipător: „Julia, fii a mea".

– Ei bine, Legs, acum am atît de mulţi bani că nu ştiu ce să fac cu ei. N-am nevoie să-mi caut o slujbă.

– Nu, răspunse Julia închizînd ochii cînd S.T. zîmbi de plăcere la vedea înscrisului. Slujba te caută pe tine. O faimă imensă şi fanii fotbalului fără ca pentru aceasta să fii nevoit să învingi în fiecare săptămînă. Călătorii, prezentări...

– Am călătorit mai mult decît suficient. Vreau un cămin, o familie. Îşi întoarse capul şi o privi intens şi fioros cu ochii săi albaştri arzînd ca două torţe. Pe tine te vreau.

Julia se încruntă, ignorînd răspunsul instinctiv al trupului ei la privirea lui devoratoare şi exclamă:

– Pentru cît timp? Cît va dura pînă vei începe să simţi lipsa luminilor rampei, a fanilor, a agitaţiei? Cît timp îţi voi reţine eu interesul în ciuda tuturor acestor lucruri, S.T.?

– Pentru totdeauna. La naiba, Julia, credeam că am lămurit asta aseară.

– Aşa credeam şi eu, spuse ea trist, gîndindu-se cît de fericită fusese să stea în braţele lui, crezînd că-i va dărui inima din nou şi nu va mai fi frîntă pentru a patra oară. Dar apoi am citit ziarul.

– De ce n-ai venit cu el la mine? o întrebă pe cînd ieşeau de pe autostradă.

– De ce nu mi-ai spus despre ofertă de la început? pară ea.

– Pentru că ştiam că tu vei pune capăt relaţiei. Nu vedeam de ce să mai trecem prin toate astea din moment ce nu intenţionam să accept postul.

– Oh, strălucitor de logic! răspunse Julia cu un surîs sarcastic. Şi despre ce altceva nu te-ai mai ostenit să-mi spui? Nu cumva ţi s-a propus să candidezi la preşedinţie? Nu cumva ai primit titlul de Mister Nud al Universului? Ai de gînd să-mi spui acum sau trebuie să aştept să citesc despre asta pe prima pagină a unui ziar, în timp ce stau la coadă la magazin?

S.T. şuieră printre dinţi şi nu răspunse. Nu părea chiar momentul oportun să menţioneze noua ofertă pentru o campanie publicitară. Probabil că va încerca să-i zdrobească ţeasta cu sacul acela de cărămizi pe care el îl numea poşetă. Şi apoi, acest episod din viaţa lui se sfîrşise. Ce importanţă avea cîte oferte primea? Oricum n-avea să accepte nici una.

– Voiam să ai încredere în mine, spuse el în timp ce încetini camioneta şi intra pe un drumeag care ducea la un şir lung de construcţii maronii.

Julia era prea buimăcită de spusele lui pentru a băga în seamă împrejurimile.

– Voiai să am încredere în tine, de aceea m-ai minţit?

– Nu te-am minţit.

– Atunci ai păcătuit prin omisiune. Acelaşi lucru. Ea dădu din cap. Dumnezeule, eşti uimitor! Crezi că poţi să te năpusteşti pur şi simplu înapoi în viaţa mea şi să conduci lucrurile aşa cum vrei tu, să deformezi adevărul cum îţi convine, să-mi manipulezi prietenii şi să mă tîrăşti ca pe o păpuşă stricată.

Termină ceea ce avea de spus cînd camioneta se opri şi privi pentru prima dată în jur, cu sprîncenele încruntate în timp ce era condusă către pista pustie. Pe clădirea cea mai apropiată era o giruietă de un portocaliu ţipător, indicînd nordul, semănînd cu un uriaş prezervativ fluorescent pe cerul albastru. Julia simţi cum stomacul începe să i se strîngă încet.

– Unde sîntem?

– Pe un aeroport.

– Îmi plăcea mai mult celălalt. Acolo aveam şi bagajele.

S.T. zîmbi şiret.

– Nu o să ai nevoie de bagaje acolo unde vom merge. Îşi ridică sprîncenele cu o nevinovăţie prefăcută. Ai încredere în tine.

Capitolul 10

– Nu pot să cred că-mi faci asta, spuse Julia cu vocea aproape sufocată de indignare, în timp ce S.T. o ţintuia de scaun, legîndu-i strîns centura de siguranţă. Se uită în sus, la el, cu ochii măriţi. Mă răpeşti. Mă răpeşti şi mă duci în Montana.

– Cam asta ar fi pe scurt, iubito, răspunse el calm, imperturbabil, ca şi cum ar fi făcut astfel de lucruri în fiecare zi. Aplecîndu-se pentru a nu se lovi la cap, îşi făcu loc printre locurile din faţă ale avionului cu un singur motor şi merse în spate să se ocupe de Bingo. Cîinele fusese exilat într-un coş mare şi rotund, fixat sigur în podea, în spatele celui de-al doilea rînd pe scaune, o poziţie pe care Bingo o considera mult sub demnitatea lui.

Julia se uită cum ciobănescul german îl gratulă pe S.T. cu o privire nimicitoare, apoi se întoarse şi rămase cu spatele la stăpînul său.

– Ei bine, mormăi S.T., îţi va trece. Fac asta pentru propriul tău bine.

– Vorbeşti cu mine sau cu cîinele? întrebă sec Julia.

– Cred că vorbesc cu amîndoi.

– Nu prea văd cum faptul că mă tîrăşti în Montana îmi va fi benefic în vreun fel.

S.T. rînji.

– Sigur că-ţi va fi.

Se strecură din nou printre scaune dîndu-i Juliei ocazia să privească îndeaproape mişcarea. Ea îşi muşcă buza şi încercă să ignore felul în care blugii decoloraţi se mulau pe umflătura masculinităţii lui, încercă să ignore fiorul fierbinte al propriilor ei hormoni, care o străbătu subit. El se lăsă să alunece în scaun şi o privi.

– Nu crezi că tot ceea ce vreau eşti tu şi ferma. Îţi voi arăta că m-am schimbat. Ochii săi se încreţiră la colţuri şi se încruntă poznaş. Presupun că atunci cînd vom avea cinci sau şase copii mă vei crede.

Alt val de căldură o izbi pe Julia, în vreme ce un baraj de imagini mentale o asalta – S.T. făcînd dragoste cu ea, pîntecul rotunjindu-i-se cu copilul lor, un copil brunet hrănindu-se la sînul ei. Erau închipuiri de care abuzase în ultima vreme. Închipuiri care muriseră repede cînd văzuse ziarul. Acum renăşteau din cenuşă, deşi mintea ei logică

încerca să le interzică.

S.T. se aplecă mai aproape. Răsuflă fierbinte şi abundent în obrazul ei.

– Şi eu văd asta, Julia, murmură ea. Îi luă în căuşul palmei stîngi sînul, cu degetul mare mîngîindu-i sfîrcul prin tricou, ca pentru a-i atrage atenţia o clipă. Ea se înfiora, detestîndu-se pentru cum reacţionase, din moment ce hotărîse că nu poate avea încredere în el. O vom face, iubito, şopti el, atingîndu-i cu buzele colţul gurii. Tot ceea ce trebuie să faci e să crezi.

– Şi dacă îmi lovesc de trei ori călcîiele, mă trezesc înapoi în Kansas? reuşi ea să îngîne, fără ca sarcasmul să reuşească să acopere tremurul vocii ei, în timp ce emoţiile se învălmăşeau în sufletul ei.

El se retrase încet, iar expresia feţei lui era un amestec de meditaţie şi durere pe care le ascunse repede sub o pereche de ochelari de soare de aviator.

– Nu, dar ai să te trezeşti în Montana, Dorothy, aşa că ar fi mai indicat să te sprijini şi să te bucuri de călătorie.

Julia se îndoi că măcar o parte din această călătorie ar bucura-o. Mai întîi era hotărîtă să se simtă nefericită. Inima îi fusese frîntă, visurile spulberate şi ticălosul care făcuse toate acestea o răpea! Avea tot dreptul să fie furioasă. În al doilea rînd, nu era deloc doritoare să zboare în orice altceva care nu avea dotările complete ale echipamentului de zbor. Crescînd în vastele întinderi

ale fermei din Montana, mersese cu multe avioane de mărimea acestuia sau mai mici, dar nu putuse niciodată să-şi înfrîngă sentimentul că era aruncată în spaţiu ca o minge de ping-pong. Nu avea nici un motiv să creadcă că de astă dată va fi altfel. De fapt, cu S.T. la comenzi va fi probabil chiar mai rău. Îşi înăbuşi un geamăt cînd şi-l imagină rînjind ca un maniac şi rostogolind avionul într-o serie de looping-uri.

Imaginea aceasta se şterse cînd îl văzu punîndu-şi casca şi potrivind întrerupătoarele şi ecranul de pe tabloul de bord. Concentrarea lui era absolută. Înfăţişarea de cowboy glumeţ fu înlăturată, dezvăluind bărbatul hotărît. Ea căută cîteva semne rămase din băiatul pe care îl ştia, din tînărul care o părăsise, dar nu reuşi să le găsească. Inima îi zvîcni privindu-i linia hotărîtă a bărbiei nerase, ridurile vagi din jurul ochilor şi ale gurii, cuta adîncă de pe frunte, în timp ce el studia aparatele şi vorbea într-un limbaj codificat cu turnul de control. Acesta era un bărbat de care trebuia să ţii seama.

Îşi aminti că amîndoi erau acum maturi. Totuşi, trecutul lui plana încă în jurul lor ca o umbră, unindu-i, despărţindu-i, manipulîndu-i ca pe nişte marionete. Sau numai ea era cea manipulată? Oare lăsa trecutul s-o stăpînească, să-i întunece judecata? Ar fi vrut să răspundă nu, dar cînd motorul porni şi avionul începu deplasarea zgomotoasă pe pistă, îşi dădu seama că nu putea.

Peste cîteva minute erau în aer, pămîntul rămînînd în urma lor, în timp ce avionul urca zgomotos spre cer. Julia inspira adînc şi încerca să-şi stăpînească acrobaţiile stomacului, gîndindu-se la altceva; începu să privească accesoriile bogate ale interiorului avionului. Nu era unul din avioanele închiriate la sfîrşit de săptămînă de şcolile de zbor. Scaunele erau îmbrăcate în piele fină de culoare gri; bordul şi uşile păreau a fi din lemn de tek.

– Al cui e avionul? întrebă ea, ridicînd vocea pentru a acoperi zgomotul motorului.

– Al unui prieten, spuse S.T. Îi zîmbi în stilul său de pisică Cheshire. Drăguţ din partea lui să mi-l împrumute cu un preaviz aşa de scurt, nu?

– A, da, răspunse sec Julia, blestemîndu-l pe bărbat şi pe numeroşii lui prieteni. E un adevărat prinţ.

Zburară către vest şi apoi spre nord, lăsînd repede în urma lor întinderea strălucitoare a metropolei şi trecură peste potecile fermelor şi panglicilor şoselelor. În cele din urmă, S.T. îşi dădu jos căştile care îi rămaseră în jurul gîtului ca un guler.

– Ţi-e bine, iubito? întrebă el, încercînd cu mîna dreaptă să ajungă şi să mîngîie umărul Juliei. Muşchii îi erau întăriţi de încordare. Culoarea îi dispăruse din obraji din momentul în care decolaseră. Un sentiment de vinovăţie începu să zgîndăre conştiinţa lui S.T. Ştia că ei nu-i plăcea să zboare. Ştia că ei nu-i plăcea să fie bruscată. Dar, la naiba, nu găsise nici un alt mijloc de a-şi

trasmite mesajul.

Ea îi aruncase o privire îmbufnată.

– Da, mă simt măreţ. Ador să fiu răpită şi să fiu aruncată într-un vagon supradimensionat, cu aripi.

– Ar ajuta la ceva dacă ţi-aş spune că te iubesc? întrebă el încet.

– M-ar ajuta dacă m-ai duce acasă.

– Chiar asta fac.

– Ştii că urăsc Montana, spuse ea arţăgoasă.

– Urăşti traiul cu unchiul şi mătuşa ta, clarifică S.T. lucrurile. Urăşti să fii spectator. Urăşti faptul că tatăl tău era în cealaltă parte a lumii. N-ai urît niciodată Montana. Îmi amintesc felul în care priveai munţii, felul în care stăteai întinsă în braţele mele ascultînd vîntul prin iarbă, felul în care ochii tăi se înseninau cînd priveam elanii care veneau să se adape. Aceasta e Montana: cerul, munţii, viaţa sălbatică. N-ai urît niciodată asta.

– Le-am urît cînd ai plecat, admise Julia cu o voce scăzută. Îşi amintea mult prea bine cum fusese după ce el plecase la colegiu. Fusese chiar mai rău decît sentimentul anterior de abandonare, deoarece toate lucrurile în care găsise consolare erau pline de amintiri cu S.T., iar S.T. nu mai era acolo să le împărtăşească împreună.

– De data asta nu voi mai pleca, draga mea, promise el.

– Era cît pe ce să te cred noaptea trecută. Acum...

– Acum eşti gata să crezi ceea ce ziarul nici

măcar nu poate confirma, spuse el înfierbîntat. Sprîncenele lui se uniră într-o căutătură fioroasă. De ce faci asta, Julia? De ce vrei să crezi doar ce e mai rău despre mine? Şi nu-mi mai spune prostia aceea despre trecutul meu. Ştii al dracului de bine că nu mai sînt acelaşi bărbat care a fugit de tine cîndva.

Ea se uită la el, fără a-i putea zări ochii, dincolo de lentilele oglindă ale ochelarilor lui de soare, dar sentimentul că privirile lui erau la fel de pătrunzătoare fu acelaşi. Bărbia îi era parcă tăiată în granit. Intensitatea privirii lui era aproape înspăimîntătoare.

– Mă iubeşti, declară el cu o voce răguşită aplecîndu-se peste spaţiul îngust dintre ei. Spune-o. Îşi strecură degetele în părul ei şi-i mîngîie ceafa. Spune-o, Julia.

– Te... te iubesc, îngînă ea blestemîndu-se, în timp ce lacrimi de frustrare, teamă şi slăbiciune îi răsăriră în ochi asemeni picăturilor de rouă.

Masca împietrită a lui S.T. căzu şi el o strînse cu o mînă care nu era deloc uşoară.

– Îmi pare rău, iubito, şopti el răguşit. O sărută pe obraz. Un fior îi străbătu corpul. Îmi pare rău că te-am speriat. Doresc atît de mult ca noi să ne clădim împreună viitorul. Doresc atît de mult ca tu să crezi în mine... în noi.

Julia îl privi cum stătea rezemat, cu ochelarii de soare ridicaţi pe creştetul capului, ciupindu-şi uşor cu degetul mare şi cu arătătorul marginea nasului. Arăta obosit şi stresat. În mod evident nu

avusese timp să se bărbierească înainte de a veni după ea. După cum îi stătea părul, pesemne că nu se ostenise să-şi treacă decît degetele prin el. Cămaşa pe care o purta era una din vechile lui favorite, puţin şifonată de o îmbrăcare anterioară. Arăta vulnerabil şi Julia nu-şi putu împiedica inima să dorească să ajungă pînă la el.

– Aş vrea să cred şi asta, S.T., spuse ea. Dar dacă o fac îmi va aluneca iar totul de sub picioare... nu cred că voi putea supravieţui. Ea privi pe fereastră spre pustietatea cerului, frecîndu-şi mîinile pentru a-şi potoli fiorul ce-i străbătu subit braţele goale. Îmi ceri să părăsesc totul: prieteni, o slujbă care-mi place, casa pe care mi-am făcut-o pentru mine însămi...

– Cuibul tău sigur, răspunse el. Coconul pe care ţi l-ai făcut pentru a te feri să mai fii rănită.

– Şi ce e rău în asta? Luînd în considerare faptele aş fi fost de-a dreptul proastă să nu mă protejez, nu-i aşa? Doamne fereşte, mă faci să arăt ca un infirm sentimental.

– N-am spus asta. Dar trebuie să doreşti să rişti ceva pentru dragoste. Altfel cum să ştii dacă e adevărata dragoste? Dacă ai lăsat toate drumurile primejdioase în spate, dacă nu e nici un risc, eşti sigură că nu vei fi rănită. Ce fel de dragoste este asta?

Dragoste sigură, se gîndi Julia. De care cei mai mulţi oameni ar fi bucuroşi să aibă parte.

– Gîndeşte-te. Dacă vei dori să mă iei de mînă şi să mergem mîine împreună de nebuni, fără un

cuib sigur, fără alte legături cu lumea şi am reuşi să facem lucrul acesta, atunci am şti că ceea ce avem noi în comun e puternic şi special. Este diferenţa dintre a trăi şi a exista doar, Julia. Poţi căuta inelul de argint sau poţi să te mulţumeşti cu un pumn de iarbă. Aş vrea ca noi să găsim inelul împreună.

– L-am mai găsit o dată şi apoi mi-a scăpat printre degete.

El o privi din nou hotărît, cu ochii micşoraţi, cu gura strînsă.

– Te iubesc, Julia. Aş face orice ca să-ţi dovedesc asta, aş risca tot ce am. Totul. Ce vrei să fac? Să-ţi scriu pe cer? Să mă duc să-ţi aduc luna? Ţi-aş dărui-o pe un platou de argint dacă aş şti că te-ar ajuta să mă crezi cînd îţi spun că tot ceea ce vreau eşti tu şi viaţa pe care o putem trăi împreună.

Momentul rămase suspendat acolo, aşteptînd ca ea să spună ceva. Dar apoi trecu şi fereastra acestei şanse se închise pe nesimţite. S.T. se întoarse, punîndu-şi înapoi ochelarii de soare şi căştile pe urechi. Julia se foi stînjenită pe scaunul ei, cumplit de conştientă de prezenţa bărbatului de lîngă ea. El păru dintr-o dată ocupat cu citirea datelor de pe ecran şi cu manevrări, vorbind cu o persoană nevăzută într-un limbaj care Juliei îi suna la fel de străin ca cel de pe Marte.

El ar fi făcut orice pentru ea. Ar fi cumpărat panouri. Ar fi făcut reclame. S-ar fi transformat într-un caraghios. Ar fi fost foarte sincer. Ar fi

adus o vacă uriaşă de plastic în curtea ei. Ar fi răpit-o. Dar cînd ar fi sosit momentul deciziei, n-ar mai fi avut nici o importanţă ceea ce dorea el să facă. N-ar mai fi contat pînă unde voia el să meargă. Cînd ar fi sosit momentul deciziei, totul ţinea de ea. Şi-ar fi putut tăia craca de sub picioare ca să-i dea o şansă dragostei lui sau s-ar fi putut agăţa de ceva sigur.

Privirea lui preocupată se îndreptă către fereastră. Era un drum lung pînă la pămînt, în sens propriu şi la figurat şi nu exista nimic care să poată opri această cădere.

Aterizară după-amiază tîrziu, pe o pistă nepavată. Julia n-avea idee unde erau, dar nu era partea din Montana unde crescuseră. Ţinutul era întins, fără copaci, cu acri întregi acoperiţi cu grîne aurii ce se legănau în bătaia vîntului. Peisajul era întrerupt doar de un hangar pentru avioane, decolorat, vechi de jumătate de secol sau mai bine şi o casă veche, albă şi dezolantă, care părea acolo de şi mai mult timp.

– Locul aparţine unor prieteni ai mei, spuse S.T. scoţîndu-şi căştile şi desfăcîndu-şi centura de siguranţă. Le-am spus că vom rămîne peste noapte aici şi vom pleca mîine la fermă.

Julia nu comentă. Şi oricum, S.T. nici nu aş-

tepta un comentariu. Îşi făcu loc către spatele avionului şi-l eliberă pe Bingo din coş. Julia privi pe fereastră cum cîinele fugea în sus şi în jos pe pistă, întinzîndu-şi labele mari, cu urechile lipite de cap, cu limba ieşindu-i din gură, extaziat că este liber.

O femeiuşcă blondă ieşi din hangar, îmbrăcată cu nişte blugi largi şi un tricou de culoarea omletei. Îşi umbri ochii cu o mînă şi flutură în semn de salut o cîrpă roşie, cu un zîmbet strălucitor care-i lumină trăsăturile. Bingo o luă drept către ea, aproape dărîmînd-o cu entuziasmul lui. Un bărbat îndesat, cu o claie de păr castaniu, ieşi rîzînd din umbra hangarului, gonind cîinele cu o cască jerpelită de baseball. Faţa lui era un joc de trăsături luminoase şi întunecate: albul ochilor, o fişie de murdărie, sclipirea albă a dinţilor, o urmă de unsoare. Julia se ridică de pe scaun, îşi luă singurul bagaj pe care-l avea – poşeta – şi coborî din avion, întrebîndu-se care va fi următoarea aventură.

S.T. îi prezentă cuplul ca pe „Cap-sec" şi Marni Malone. Julia arcui o sprînceană la primul nume. Marni chicoti.

– L-a trecut chiar şi pe certificatul de căsătorie, îi spuse ea Juliei, accentul ei arătînd clar că provenea de undeva din New York sau New Jersey, un loc foarte îndepărtat de acela unde erau acum. L-am subliniat cu o linie groasă.

– Cap-sec a fost centrul meu înaintaş, explică S.T.

– Da, în epoca de piatră, bolborosi uriaşul. Îşi lăsă o mînă unsuroasă pe umărul lui S.T. şi-l scutură puţin. Începu să întindă mîna dreaptă către Julia, dar Marni i-o interceptă cu o grimasă şi i-o ridică în dreptul ochilor, astfel ca el să vadă în ce stare este. El mormăi şi dădu din umeri, cu ochii verzi sticlindu-i pe faţa murdară cînd se uită la Julia. Poţi să-mi spui Scottie, dar răspund aproape la orice chemare.

Marni îşi roti ochii.

– În special la „masa e servită".

Juliei îi plăcu imediat cuplul. Erau calzi şi nostimi şi în mod evident îndrăgostiţi. Scottie le arătă mîndru hangarul, care adăpostea două avioane mici, diferite, unul la care lucra el – motorul era desfăcut şi o grămadă de scule zăceau înşirate pe jos, pe o prelată. Îi explică Juliei că dădea cîteva lecţii de zbor, făcea cîteva reparaţii mecanice, răspîndea insecticide peste recoltă, presta cîteva servicii de transport, făcea şi cîteva demonstraţii de zbor la serbările şi sărbătorile locale.

– Jack – cunoscător a toate meseriile, meşter în nici una, interveni Marni dînd un ghiont şi ciupind mijlocul solid al soţului ei.

– Meşter al tău, mormăi el, atingîndu-i în joacă mijlocul.

Ea se feri de atingerea lui, ameninţîndu-l cu un deget.

– Ei, ei, ei! Nu bruscaţi doamnele însărcinate!

– Eşti însărcinată? întrebă S.T. cu faţa luminată

de plăcere, cuprinzînd-o pe Marni în braţe. Asta-i o veste minunată, draga mea!

– Aşa zic şi eu, spuse ea timid, o roşeaţă colorîndu-i obrajii. Ne-a luat mult timp.

– Ei bine, mormăi S.T., rotindu-şi ochii ca şi Scottie. Iată cu cine vei avea de-a face, iubito.

Scottie făcu o mutră jignită şi cei doi bărbaţi începură o partidă de înghionteli, lovindu-se unul pe altul.

Marni dădu din cap şi făcu a lehamite cu mîna înspre ei.

– Haide, Julia. Să mergem înăuntru şi să pregătim masa cît timp ei o fac pe primitivii.

Dacă lui Marni i se păru ciudat că Julia nu avea bagaje, totuşi nu o spuse. O conduse pe Julia într-un dormitor însorit de la etajul al doilea al marii case şi-i dădu un teanc de prosoape pufoase şi indicaţii despre cum să coopereze cu instalaţia sanitară, veche de şaizeci de ani. Cînd Julia termină cu spălatul, găsi întinsă pe pat o cămaşă albastră proaspăt călcată. Deasupra buzunarului avea brodat cu roşu Scottie. Era mult prea mare pentru ea, dar era curată şi confortabilă.

– Mulţumesc pentru că mi-ai împrumutat-o, spuse ea cînd o întîlni pe Marni în bucătărie, curăţînd legume. Bagajele mele sînt de acum probabil pe plajă în San Diego, savurînd o margarita. Hei, hai să te ajut.

Marni împinse către Juliá un cuţit şi o grămadă de morcovi. Începură să muncească împreună,

ca şi cum făcuseră lucrul acesta de ani de zile.

– Storm ne-a spus că eşti asistentă medicală.

– Da. La secţie de urgentă în Minneapolis.

– Trebuie să fie emoţionant. Eu obişnuiam să leşin la vederea sîngelui, dar am venit aici cu Scottie şi am hotărît că lucrul acesta trebuia schimbat repede. Nu exista nici un doctor pe aici prin apropiere. Primul lucru pe care l-am făcut a fost cursul de tratamente medicale de urgenţă.

– De unde eşti?

– Din Bronx. Departe de casă, nu? Ea dădu din cap, apoi îşi îndepărtă şuviţele cu antebraţul, de-abia întrerupîndu-şi ritmul lucrului. Lucram în domeniul relaţiilor publice pentru o mare companie de echipament sportiv cînd l-am cunoscut pe Scottie. Juca pentru *Giants* atunci – mă rog, stînd pe banca de rezerve – şi m-am îndrăgostit fulgerător. Apoi el mi-a spus că a terminat-o cu fotbalul şi că se mută în Montana, pentru a fi pilot. Îşi ridică ochii şi rîse uşor. O, Doamne, Montana! Mă cam aşteptam să fiu călcată în picioare de un taur, sau mîncată de un urs sau ceva de genul ăsta atunci cînd am venit aici.

– Dar îţi place aici, spuse Julia liniştită.

– Ei, cîtă vreme sînt cu Scottie nu-mi pasă nici dacă trăiesc pe lună.

Tăiară în linişte un timp, apoi Marni strînse legumele şi le îndesă într-o oală cu apă de pe maşina de gătit. Julia se lăsă să alunece pe un taburet lîngă masă şi-şi legănă mîinile între genunchi în timp ce o privea pe Marni şi se gîndea

la ea însăşi şi la S.T.

Marni o privi apreciativ dintr-o parte în timp ce amesteca într-o cratiţă cu fidea care fierbea.

– Storm vrea să ne dea ca exemplu, nu-i aşa? Gura i se strînse într-un zîmbet strîmb şi dădu din cap. Bărbaţii. Mă omoară. Se cred atît de deştepţi.

– Ai de gînd să-mi prezinţi faţada de vînzare a lui Storm Dalton? întrebă Julia.

Marni ridică din umeri.

– Ce? Eu? Ei, dacă îl iubeşti, îl iubeşti. Nu pot hotărî eu în locul tău. Numai inima ta ştie cu certitudine. Închise un buton de la maşina de gătit şi-şi şterse mîinile cu un prosop, apoi zîmbi timid către Julia. Dar el este un tip grozav.

Toţi patru petrecură cea mai mare parte a serii în bucătărie, la masa mare, mîncînd şi vorbind, S.T. şi Scottie întrecîndu-se în a depăna amintiri sălbatice despre zilele meciurilor jucate împreună. În cele din urmă se retraseră în sufragerie, unde se uitară la casetele înregistrate cu zborurile demonstrative ale lui Scottie, făcînd acrobaţii sau fluturînd reclame pe fişiile de cer albastru.

La ora zece Marni, cu corpul dezvăluind primele semne ale sarcinii, adormi sprijinindu-se de umărul musculos al soţului ei. Scottie le ură încet

noapte bună Juliei şi lui S.T. şi-şi duse soţia în dormitor.

S.T. se uită la ei cum se îndepărtau, apoi se întoarse spre Julia cu o privire atît de tandră, încît ea nu-i rezistă.

– Sînt fericiţi, spuse el simplu.

Julia părea să-i atragă atenţia că erau doi oameni complet diferiţi, în circumstanţe complet diferite, dar nu o făcu. Faptul că S.T. o adusese aici însemna mult prea mult. Dintre toate gesturile lui măreţe, pesemne că acesta însemna cel mai mult pentru că el încerca să-i spună că ei ar putea fi fericiţi cu o viaţă simplă. O parte din ea dorea să creadă această idee şi să se agaţe de ea şi altă parte din ea se agăţa de titlul acela din ziar despre o slujbă plină de călătorii, strălucire şi bani. Nopţile erau lungi şi liniştite în Montana. Nu era nimic strălucitor în a munci la fermă.

Urcară în camera lor în tăcere. Julia îşi scoase blugii şi-i aşeză pe un scaun. Îşi trase bucata de nailon din păr şi se apucă de treabă, separîndu-şi şuviţele şi uitîndu-se în oglinda de la şifonier. S.T. veni în spatele ei, cu cămaşa desfăcută, cu poale scoase afară, cu nasturele de la blugi descheiat.

– Încă mai eşti supărată pe mine pentru că te-am răpit? întrebă el delicat, cu ochii în ochii ei din oglindă.

– Este un delict federal, îi reaminti Julia cu o privire timidă.

S.T. zîmbi larg şi dădu din umeri.

– Un bărbat trebuie să facă ceea ce trebuie să facă un bărbat.

– Crezul de cowboy. Julia băgă pieptenele într-o altă porţiune a părului ei lung şi des, cu o expresie gînditoare. Îmi plac prietenii tăi.

– Mă bucur. Marea întrebare e dacă mă placi pe mine?

– Uneori mai mult decît pe alţii.

– Cred că va trebui să iau ceea ce pot şi să mă străduiesc pentru restul. El îi ridică părul şi o sărută uşurel pe ceafă. Îşi trecu mîinile pe sub braţele ei, şi-i cuprinse sînii prin materialul subţire al cămăşii vechi.

Julia îşi lăsă capul pe umărul lui şi savură fiorul cald care o străbătu la atingerea lui. Dragostea şi teama se împletiră înăuntrul ei, strîngîndu-i inima.

S.T. se trase mai aproape apăsîndu-i mijlocul cu umflătura dură a masculinităţii sale întărite, cu podul unei palme presîndu-i uşor pîntecele şi apărîndu-i şi acel gol dinăuntrul ei, care tînjea să fie umplut. Răsuflarea lui deveni mai grea, amestecîndu-i şuviţele de păr de pe ceafă. Mîngîierea mîinii lui deveni tot mai insistentă pe sîn.

Julia se smulse din strînsoarea lui şi se îndepărtă un pas, cu capul în jos, cu părul căzîndu-i ca o perdea pe partea stîngă a feţei.

– Nu în seara asta, S.T., murmură ea. Trebuie să mă gîndesc.

S.T. se încruntă în timp ce se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişă din nou.

– Gîndeşti prea mult, murmură el cu o voce răguşită şi joasă. Îi îndepărtă uşor cu degetele o şuviţă roşcată de pe tîmplă. Privirea lui, adîncă şi albastră, o prinse pe a ei şi o susţinu. În seara aceasta trebuie să simţi. Doar să simţi, Julia, cît de bine este totul între noi. Cît de mult te iubesc. Îi ridică mîna între ei şi o apăsă pe pieptul lui, aşa cum făcuse în prima zi cînd revenise în viaţa ei. Simte-mi inima. Bate pentru tine, iubito, şopti el. Doar pentru tine. Nimeni altcineva, pentru nimic altceva. Doar pentru tine.

Ea se uită în sus la el, cu ochii mari şi S.T. îşi aplecă gura către a ei, înainte să-i poată citi nesiguranţa. În noaptea aceasta şi el avea nevoie să simtă. Avea nevoie s-o simtă pe Julia lîngă el şi împrejurul lui, mîngîindu-l cu căldura ei mătăsoasă.

Se simţea ca şi cum se agăţase de ultimul fir de pai şi acum îi aluneca printre degete. Răpirea ei fusese acţiunea unui om disperat şi în astă seară acea disperare îi stătea pe inimă ca o piatră colţuroasă. Dar dacă pur şi simplu ea nu-l iubea îndeajuns? Dar dacă ea ar alege siguranţa în ciuda riscului? Ar fi putut să o ducă înapoi în Minneapolis, să renunţe la ideea cu ferma, dar atunci n-ar fi ştiut niciodată dacă ea avea încredere deplină în el şi el ştia în adîncul inimii sale că ea trebuie să fie pe deplin a lui. Nu se puteau mulţumi cu mai puţin cînd ar putea avea totul.

Îi îndepărtă cămaşa de pe umeri şi o lăsă să cadă pe podea, apoi ea făcu acelaşi lucru cu

cămaşa lui. Peste cîteva minute erau dezbrăcaţi şi întinşi pe patul de fier, cu trupurile mişcîndu-se într-un dans ritual la fel de vechi ca timpul. Oricît de tare ar fi dorit-o, S.T. se sili să o ia încetişor, să dezmierde fiecare bucăţică a ei, să-i iubească cu mîinile şi gura fiece părticică. Savura gustul dulce al trupului ei de femeie, desfătîndu-se cu sunetele mîngîietoare şi sălbatice pe care le scotea ea în timp ce-şi arcuia şoldurile pentru a i se dărui în totalitate. El o aduse pe culmea împlinirii şi o ţinu acolo pînă cînd ea îi şopti, tremurat şi frînt, numele. Apoi i se alătură, îşi uni trupul cu al ei, se uni cu ea pînă pe culmile extazului şi dincolo de ele.

După ce se terminase totul şi o ţinea în braţe în timp ce ea dormea, se gîndi la ziua de mîine şi la zilele ce vor urma, la viitorul care i se întindea înainte ca o şosea lungă şi prăfuită. Julia trebuia să rămînă cu el. Trebuia să o convingă. Ea era iubirea vieţii lui. Îşi aparţineau unul altuia din ziua aceea, lîngă lac, cînd el fugise pe calul lui şi o găsise plîngînd.

Privi pe fereastră la luna uriaşă, care părea atît de aproape încît putea să o atingă. *Ţi-aş dărui-o pe o tavă de argint dacă te-ar face să crezi în mine...* I-ar fi dăruit orice, tot ceea ce avea, tot ceea ce era. Dar nu-i putea dărui înapoi încrederea în el. Nu putea decît să încerce să o cucerească iar.

Să învingă. Dedicase cea mai mare parte a vieţii lui acestei cauze. O vreme, victoria venise cu

uşurinţă, dar apoi trebuise să lupte pentru a învinge. Va învinge de data aceasta pentru că trebuia să o facă. Inima lui depindea de asta... şi la fel şi a Juliei. Va învinge în această bătălie pentru dragoste, îşi promise el în tăcere şi o sărută pe Julia pe păr. Va învinge sau va muri încercînd.

Capitolul 11

Julia se trezi singură. Privi la aşternuturile mototolite în care S.T. stătuse întins lîngă ea şi puse palma pe cearceaf. Era rece. Catifeaua cenuşie, densă, a cerului de dincolo de fereastră îi spunea că era devreme. Se sculă încet, împingînd pernele la spate şi trăgîndu-şi cearceaful pînă sus, în jurul umerilor.

Îi lipsea. Îi era dor să aibă trupul lui mare lîngă ea, ocupînd patul. Îi era dor să-i simtă picioarele păroase îngemănate cu cele fine ale ei, îi era dor să-i vadă faţa pe pernă, lîngă a ei. Voise să se trezească în strînsoarea şi căldura braţelor lui şi el să facă încet şi dulce dragoste cu ea. Aşa era

cînd totul era bine. Aşa era cînd ea se simţea în siguranţă. Cînd S.T. o îmbrăţişa simţea că tot ceea ce aveau în comun va dura cu certitudine pentru totdeauna şi nimic nu-i va despărţi. Stînd aici singură în pat, i se păru uşor să lase vechile temeri să iasă la iveală din nou. Privi pe fereastră, dar nu văzu decît cerul din Montana şi cîmpurile cu grîne şi avu sentimentul că este ultimul om care mai rămăsese pe pămînt.

Ce urma să facă? Să-şi asculte inima şi să rişte totul sau să-şi asculte creierul şi să se întoarcă acasă în Minneapolis? Într-o lume perfectă, ea n-ar fi trebuit să facă această alegere. Ea şi S.T. erau părţi ale aceluiaşi suflet, făcuţi unul pentru altul în orice situaţie. Dar nu exista un asemenea lucru, cum ar fi o lume perfectă sau oameni perfecţi, ci doar vise perfecte. Visase că-l iubeşte pe S.T. Dalton, că împarte cu el o casă, că-şi clădeşte o familie împreună cu el. Să îndrăznească ea oare să acorde acestui vis şansa de a se îndeplini, cînd cea mai mare teamă a ei era că acel vis moare iarăşi?

Zgomotul unui motor de avion îi întrerupse Juliei gîndurile. La început îndepărtat, i se infiltră doar la marginile conştiinţei, ca o mască bîzîind într-un colţ îndepărtat al camerei. Dar el deveni mai puternic, se intensifică, avionul năpustindu-se în cele din urmă în jos, peste casă, ca o uriaşă pasăre de pradă. Înşfăcînd cămaşa de împrumut de lîngă pat, Julia sări şi merse la fereastră. Avionul roşu de acrobaţie a lui Scottie vira în sus

şi apoi spre nord, întorcîndu-se pentru o nouă trecere peste casă.

– Îi omor pe amîndoi cu mîinile goale, spuse Marni din uşă. Julia se întoarse şi-şi muşcă buza văzînd înfăţişarea gazdei sale. Marni îşi ţinea o mînă pe cap, cealaltă odihnindu-se precaută pe stomac. Ochii îi erau încercănaţi, buzele strînse, iar pielea îi era de un alb păstos.

– Greţurile de dimineaţă? îndrăzni Julia.

Marni mormăi.

– E iadul de pe lume. Lasă-mă să fiu prima care-ţi spune. Totul îţi face rău. Să te mişti îţi face mai rău. Zgomotul face mai rău. Avioanele astea care-mi trec peste cap la ora şase dimineaţa îmi fac şi mai rău. Oare, totuşi, ce fac acolo? Reeditează Pearl Harbour?

– Nu ştiu sigur, spuse Julia uitîndu-se iarăşi pe fereastră. Avionul dispăruse din vedere, dar motorul mai bîzîia încă. Tocmai mergeam afară ca să văd. Vii şi tu?

– Du-te tu, zise Marni cu o grimasă. Voi veni şi eu de îndată ce voi aduce omagiul tronului de porţelan.

Spunînd aceasta se întoarse şi se grăbi pe hol. Julia o privi cum se îndepărta, simţind un amestec stupid de milă şi furie. Frate, iată unde o puteau aduce pe o femeie nebuniile lui Storm Dalton. Se simţea geloasă şi cineva care era atît de bolnav în acel moment. Scuturîndu-şi capul de mînie, ea se grăbi să se îmbrace, trăgîndu-şi chiloţii şi intrînd în blugi, în vreme ce avionul bîzîi

pe deasupra. Făcuse încă o trecere peste casă şi se îndepărtă cînd ea ajunse pe gazonul din faţa casei.

Scottie stătea în mijlocul curţii, cu mîinile în şolduri şi cu un zîmbet mare pe faţa sa lată.

– Ei, ce crezi?

– Cred că tu şi domnul Dalton veţi fi chiar acum scopul a două omucideri, spuse Julia sec. Marni nu e deloc încîntată de această deşteptare.

Faţa lui Scottie căpătă o expresie nefericită, aproape comică şi el privi îngrijorat spre casa mare.

– La naiba. Am trezit-o pe Marni? Credeam că va putea dormi cu toate astea.

Julia îşi roti ochii în timp ce se cuprinse cu braţele pentru a se apăra de frigul dimineţii.

– Sigur, imaginează-ţi. Zgomotul avionului e la fel cu bîzîitul unui fierăstrău, amplificat cam de nouă sute de ori. Oricum, ce face acolo sus?

Alt zîmbet îşi făcu loc pe faţa lui Scottie şi el îşi ridică un braţ către cer.

– Te cere în căsătorie!

Julia rămase cu gura căscată cînd se uită în sus, spre cer. De coada micului avion roşu flutura o banderolă lată pe care scria cu litere uriaşe de tipar: Julia, fii a mea.

– Ei, nu-i romantic? spuse Marni, trăgîndu-şi pe ea un vechi pulover în timp ce li se alătura pe gazon. Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la avionul care se rotea. Imediat culoarea îi dispăru de pe

faţă.

– Doamne, este tare dulce. Scuzaţi-mă cît merg să deversez.

Scottie se întoarse cu ea în casă agitîndu-se în jurul ei la fiecare pas ca o cloşcă uriaşă. Julia privi dinspre cuplu înspre cer, curenţii calzi fermecînd-o pe dinăuntru în timp ce se uita la S.T. care întoarse graţios avionul.

Era dulce şi romantic şi puţin trăsnit. Încă un gest măreţ în încercarea de a-i cuceri inima. Cum ar fi putut să-i reziste unui bărbat care îşi scria dragostea pentru ea pe cer, într-un loc unde aproape nimeni altcineva nu ar putea vedea? N-o făcea să impresioneze un grup de reporteri. N-o făcea ca să-i impresioneze pe Scottie sau Marni. O făcea pentru ea.

Tot ceea ce fac, fac pentru tine, iubito.

Aduse avionul chiar deasupra ei, zburînd jos şi îi făcu din mînă în timp ce se îndepărta, rînjindu-i ca o pisică ce a prins canarul. Julia îi făcu la rîndul ei din mînă, încercînd să se încrunte, dar nu reuşi să-şi stăpînească zîmbetul. El mişcă aripile avionului ca să-i arate că o văzuse, apoi se ridică într-o altă întoarcere mare.

Te iubesc, Julia. Aş face orice să-ţi dovedesc aceasta, aş risca tot ceea ce am.

Tot ceea ce risca ea cu adevărat era propria-i inimă. Putea să-şi găsească o slujbă nouă, să-şi facă prieteni noi, să locuiască oriunde. Dar n-ar fi găsit niciodată un alt bărbat care să-i înduioşeze sufletul aşa cum o făcea acesta. Îşi aparţinuseră

unul altuia tot timpul. Tot ceea ce avea ea de făcut era să dovedească încă o dată că poate găsi împreună cu el acel inel.

El se întoarse cu avionul, zburînd nu mai sus de un metru şi jumătate de sol cînd trecu de hangar. Cu o mişcare rapidă, avionul se roti şi trecu peste casă în sus şi în jos. Inima Juliei îi zvîcni. Simţi cum fiecare celulă roşie a sîngelui i se transformă în cenuşă.

– Ei, ce ai de gînd să spui? întrebă Scottie timid cînd se întoarse să stea lîngă ea.

– Înainte sau după ce-i sucesc gîtul pentru că m-a speriat de moarte? zise ea, încercînd să-şi ascundă tremurul vocii în sarcasm.

Scottie îi spulberă îngrijorarea.

– Asta nu-i nimic. Storm e un pilot clasa întîi. La naiba, el m-a învăţat şmecheria asta.

Juliei nu-i păsa. Îşi ţinu răsuflarea pînă ce S.T. îşi întoarse la loc avionul, dintr-o dată atît de furioasă pe el că făcea ceva atît de prostesc doar pentru a-i atrage ei atenţia. De ce nu ar fi putut să o ceară de soţie ca orice bărbat normal, după o cină liniştită într-un restaurant plăcut?

Pentru că atunci nu ar fi fost S.T. Pentru că el vedea în risc un mod de a-şi arăta dragostea. Pentru că-i plăcea s-o înfurie. Probabil că încă va mai face acest lucru cînd vor fi bătrîni şi fără dinţi, ridicîndu-i presiunea sîngelui la nivele periculoase pînă cînd cei care aveau grijă de ei l-ar ameninţa că-i separă în aripi diferite ale clădirii.

Ea dădu din cap, un zîmbet timid ridicîndu-i

colţul gurii în timp ce privea avionul roşu urcînd şi coborînd încă o dată. Soarele răsărea deasupra orizontului estic, dînd cerului Montanei nuanţe fabuloase de roz şi portocaliu, deasupra nesfîrşitelor lanuri de grîne. Julia îşi strînse cu o mînă părul răvăşit de vînt, iar cu cealaltă îşi umbri ochii în timp ce privea avionul într-o curbură graţioasă.

– Am de gînd să spun da! ţipă ea, inima săltîndu-i în sus împreună cu avionul, hotărîndu-se să renunţe la siguranţa ei şi să se implice într-un angajament, alăturîndu-i-se lui S.T. pe frînghia suspendată.

După care motorul tuşi şi muri.

Juliei îi trebui o secundă să-şi dea seama că ceva nu-i în regulă. Apoi absenţa sunetului o izbi în urechi ca şi cînd ar fi surzit brusc. Făcu un pas înainte simţindu-se vag năucită. Motorul avionului mai dădu un ultim rateu şi Julia răsuflă odată cu el, uşurarea inundînd-o într-un curent care se termină tot atît de abrupt, lăsînd vîrtejuri fumegînde în urma sa, în timp ce avionul lăsa să-i iasă din bot un nor gros de fum negru.

– Nu, murmură ea înaintînd împleticit. Nu. Nu. Nu!

Ea alerga, cu picioarele moi, cu trupul aplecat înainte, cu mintea detaşată de trup, ca şi cum erau două entităţi diferite. Privirea îi ajunse repede la avionul care cădea din cer cu o mişcare uşoară. Timpul deveni ciudat de elastic şi Julia se gîndi pentru o clipă că ar putea ajunge înainte ca

avionul să atingă pămîntul, dar nu se întîmplă aşa. Nu auzi izbitura, ci doar zgomotul inimii sale în urechi, dar înregistră fiecare detaliu: vîrful aripii drepte afundîndu-se în lanul de grîu, aripa frîngîndu-se ca o bucată de carton, botul urmîndu-i imediat, fuselajul făcînd o tumbă şi apoi altele, fum şi praf ridicîndu-se dintre sfărîmături, luminate de zorii care apăreau.

Julia se aruncă înspre el, cu braţele înotînd prin tulpinile de grîu. Scottie o ajunse din urmă şi o depăşi, luîndu-i-o mult înainte. El smulse uşa avionului pe cînd ea ajunse la rămăşiţe. Nu o privi, ci îşi continuă treaba, înjurînd tot timpul fulgerul, scandînd blestemele ca pe o rugăciune, în timp ce mirosul înecător de gazolină, metal încins şi grîu carbonizat se ridica în aer. Julia stătu deoparte şi se uită cum muncea el, doar parţial conştientă că hohotea. Apoi uşa se deschise şi Scottie îl tîrî pe S.T. către ea pe cînd limbi de flăcări portocalii se ridicau în spatele lor.

În toţi aceşti ani cît lucrase ca asistentă la chirurgie, Julia nu fusese în situaţia de a sta în salonul de aşteptare al sălii de urgenţă, fără a face nimic. Părea cu totul nefiresc. Ar fi trebuit să fie acolo în sală, să ajute. Îşi dorea să fi putut. Munca îi puse stăpînire pe creier şi-i înlătură

emoţiile. Exista o logică şi o ordine a primului ajutor. Dar nu exista nici o logică în a sta în sala de aşteptare, înspăimîntată şi vinovată.

Te iubesc, Julia. Aş face orice să-ţi dovedesc asta, aş risca tot ce am. Totul... Te iubesc, Julia. Ce vrei să fac, să-ţi scriu pe cer?

Ea închise ochii de durere cînd îşi aminti cuvintele lui S.T. şi imediat avu în faţa ochilor imaginea feţei lui, durerea din ochii săi albaştri, încăpăţînarea bărbiei lui cînd o privea din carlinga avionului. Ar fi dat orice să întoarcă acea clipă. Timpul încremenise între ei, aşteptînd ca ea să răspundă ceva. Tot ceea ce trebuia să facă era să-i spună că-l iubeşte şi că doreşte să acorde o şansă acelei iubiri. Dar ea lăsase clipa să treacă. Cramponîndu-se de vechile ei temeri, ea irosise acea şansă, iar S.T. se simţise obligat să meargă să i-o dovedească. Acum el era în spital luptînd pentru viaţă. Şi tot ceea ce putea ea să facă era să stea şi să-şi frîngă mîinile.

Mîinile care fuseseră acoperite de sîngele lui S.T. Iniţial simţise un suflu de teroare şi panică la vederea stării în care Scottie îl scosese din avion, dar şi le înfrînă pe amîndouă şi începu să acţioneze febril pentru a opri sîngerarea şi a preveni şocul, dîndu-i tot ajutorul de care era în stare. Marni o ajutase, avînd antrenament de la cursurile de prim-ajutor, învingînd greţurile de dimineaţă. Scottie ceruse prin radio un elicopter de salvare de la cel mai apropiat spital şi personalul elicopterului îi permisese Juliei să vină cu ei la spital.

Întreaga întîmplare – accidentul, aşteptarea elicopterului, zborul la spital – duraseră aproximativ o oră sau o oră şi jumătate. Păruseră zile. Şi fiecare minut în care aştepta răspunsul doctorului părea o zi în plus, pentru a-i accentua vinovăţia, o zi în plus pentru regrete.

Îl iubise dintotdeauna. Acesta era singurul lucru care conta cu adevărat. De ce nu înţelesese asta mai devreme? Risipiseră destul timp fugind unul de altul şi de dragostea care le legase inimile cu ani în urmă. Viaţa era prea nesigură pentru a cere garanţii sau pentru a aştepta condiţiile ideale. Ceea ce aveau ea şi S.T. era atît de rar. Mulţi oameni au căutat toată viaţa fără a găsi felul acesta de dragoste. Îl avusese în palmă şi îl lăsase să-i scape printre degete pentru că-i fusese teamă că-l va pierde.

– Va fi bine, murmură Marni îndesîndu-i Juliei în mînă o ceaşcă de cafea. Strînse în mînă propria sa ceaşcă şi se aşeză pe un scaun cubic, cu o husă de aceeaşi culoare ca şi covorul cenuşiu de pe jos.

– Va fi bine, mormăi Scottie, mişcîndu-se neobosit încoace şi-ncolo în lungimea camerei.

Julia îl privi cum se mişca. Vorbea mai mult cu sine însuşi decît cu cineva anume, încercînd să se autoconvingă. Îi va spune în fiecare zi că-l iubeşte, se va mărita cu el, va merge oriunde cu el, îi va dărui suficienţi copii pentru a-şi face propria echipă de fotbal.

Uşile de la sala de urgenţă se deschiseră şi un

bărbat cu o faţă împietrită, îmbrăcat în costumul verde de la chirurgie, păşi afară, scoţîndu-şi boneta şi trecîndu-şi mîna prin părul negru-tăciune. Avea un aer clar de oboseală, dar autoritatea încă-i strălucea în luminile ochilor negri şi în felul în care-şi ţinea umerii largi. Julia se ridică în picioare instantaneu, mişcîndu-se spre el.

– Tu eşti Julia? întrebă el. Strîngerea lui de mînă ar fi putut sfărîma şi nuci. Eu sînt doctorul Eagle.

Julia nu spuse nimic. De-abia se uita la faţa lui tăiată în granit şi aştepta. El dădu din cap aproape imperceptibil. Ceva din privirea lui o linişti şi ea simţi încordarea părăsindu-i trupul.

– Domnul Dalton al dumitale e un bărbat norocos, spuse el liniştit. Mulţumită ţie, mi s-a spus. Îi zîmbi strîmb, fapt care îi umaniza mult înfăţişarea dură. Căsătoreşte-te cu el şi rămîi în Montana, domnişoară McCarver. Avem nevoie de asistente la chirurgie aşa ca dumneata.

Julia trecu peste compliment şi peste oferta de lucru.

– Pot să-l văd?

– Un minut.

Întins liniştit pe un pat în sala de reanimare, S.T. păruse că a dat o bătălie cu un urs grizzly şi o pierduse. Avea arsuri şi zgîrieturi pe faţă. Piciorul drept îi era în grips. Avea un bandaj de un alb imaculat pe cap, ca o banderolă. Monitoarele de lîngă pat fuseseră lucruri obişnuite pentru Julia, dar acum, cînd cineva pe care-l iubea era conec-

tat la ele, arătau ciudat şi ameninţător. Privirea ei se fixă pe faţa rănită a lui S.T. şi îi luă mîna între palme, cu degetul mare mîngîindu-i inelul ieftin de argint de pe degetul mic. El deschise un ochi şi se uită cu atenţie la faţa ei.

– Bună, şopti ea cu lacrimi de nestăpînită bucurie, uşurare, vinovăţie şi teamă înnodîndu-i-se în gît şi strecurîndu-i-se apoi în gene. Eşti o privelişte dureroasă pentru ochi, cowboy.

– Probabil o priveliste pentru a îndurera ochii, murmură el cu voce seacă şi răguşită, subţire ca a unei stafii. Am risipit-o din nou, nu-i aşa, Legs?

Julia dădu din cap, strîngîndu-şi nerăbdătoare o şuviţă de păr care-i alunecase pe obraz.

– Nu. De data asta eu am risipit-o. Voi rezolva lucrurile pentru tine. Promit.

– Cu mîna pe inimă? întrebă el, colţul gurii schiţînd o urmă din ceea ce fusese zîmbetul lui faimos.

Julia se aplecă peste el şi-i trasă un X pe stern.

– Tu eşti inima mea, şopti ea, atingîndu-i obrazul cu buzele. Te iubesc.

Ea ar fi vrut să audă şi de pe buzele lui aceste cuvinte care s-o reînvie, care s-o ierte, dar cînd se trase înapoi ochii lui erau închişi şi el căzu într-un somn provocat de pastile.

Doctorul Eagle îi aşeză o mînă pe umăr şi o îndepărtă uşurel de pat.

– Îi poţi spune mai tîrziu.

– Aşa voi face, spuse Julia hotărîtă, iar mintea

deja i-o luase razna pentru a făuri un plan. Poţi să pariezi că o voi face.

S.T. deschise un ochi şi spionă prin deschizătură în căutarea asistentei Roata Dinţată, Coc de fier. Matroana cu faţa severă şi silueta sa hipodermică nu se zărea în apropiere. Camera lui era goală, întunecată şi rece, cu storurile trase pentru ca soarele să nu pătrundă. Nu era nici urmă de Julia. Îşi aducea vag aminte că se aplecase deasupra lui, cu ochii în lacrimi, dar nu era sigur dacă fusese realitate sau imaginaţie şi n-avea nici o idee cînd o fi văzut-o. Timpul fusese complet distorsionat, dilatîndu-se şi contractîndu-se la nimereală, astfel încît nu ştia dacă au trecut minute sau ore sau zile. Ştia doar că intrase şi ieşise din somn de cîteva ori, mintea sa întrebîndu-se pentru sine ce e real şi ce e ficţiune.

Acum era deplin conştient şi un sentiment presant îl străbătu. Julia. Trebuia s-o vadă. Avea sentimentul ciudat că această ultimă ispravă o făcuse să plece de-a binelea. El şi blestematele sale de gesturi măreţe. Acesta fusese cît pe ce să-l omoare. Asta urma să-i aducă tot felul de puncte negre în faţa Juliei, care deja se temea că va fi părăsită. Ar fi fost al dracului de norocos

dacă ea nu s-ar fi urcat deja într-un avion către Minneapolis.

Își descoperi o mulțime de răni cînd încercă să se ridice. Un picior rupt, coaste rupte, contuzii minore. Nimic din cele care nu i se mai întîmplaseră, doar că nu i se întîmplaseră toate odată. La naiba, se gîndi el, lăsîndu-se cu ușurare înapoi pe perne, simțindu-se la fel de neajutorat ca un pui, iar asta avea să complice modul de a cuceri o doamnă.

Ușa de la cameră se deschise și el își îndreptă capul spre ea, regretînd instantaneu mișcarea. Nu numai că-i provoca o simfonie de tobe în ceafă, dar îi mai și frînse inima cînd dădu cu ochii de formele pline ale lui Scottie. Prietenul lui îi zîmbi apologetic.

– Știu că nu sînt tot atît de drăguț ca Julia, dar îți aduc veşti bune.

– Ai adus cheile de la temniță? Trebuie să ies de aici, prietene.

– Vrei să te ajut să evadezi? Glumești? Scottie aruncă o privire nervoasă peste umăr, spre ușă. E o asistentă acolo care pare că l-ar doborî la pămînt și pe Perry Frigiderul.

S.T. se încruntă, neliniștea urcînd în el:

– Trebuie s-o văd pe Julia.

– Asta-i tot? spuse Scottie, ridicîndu-și sprîncenele către șuvițele creț de păr castaniu care-i încadrau fruntea. Ei, la naiba, de ce nu spui așa? Îți pot aranja asta. Lăsînd recipientul cu hrană de partea cealaltă a mesei, înconjură patul pentru a

se apropia de fereastră și ridică încet storurile. S.T. îl privea cu o nerăbdare îngrijorată. Afară gazonul de smarald făcea repede loc parcării asfaltate, la marginea căreia soarele de dimineață strălucea deasupra unui mic grup de oameni, adunați în jurul unui trailer uriaș. Pe acesta era ceva de mărimea unui afiș imens, cu o fotografie mărită din infamul articol din ziarul de duminică *Star Tribune:* El în smoching, Julia în rochia ei, zîmbindu-și și privindu-se în ochi în timp ce dansau. Lîngă fotografie era ceva scris cu litere de trei metri: Da!

– Mi-am închipuit că a fost rîndul meu să fac un gest măreț, spuse Julia, intrînd în cameră.

S.T. se întoarse încet și-și lipi ochii de ea, de-abia observînd că Scottie se strecurase afară închizînd ușa după el. Blugii ei decoloraţi îi îmbrăcau picioarele lungi pînă la o pereche de cizme lustruite. Tricoul mov pe care-l purta era nou, cu siluete de coioți urlînd la semi-lună. Părul îi era în starea obișnuită de răvășeală. Aceste lucruri le observă în cel mai abstract mod, detalii pe care le catalogă pentru a și le aminti mai tîrziu. Privirea i se opri pe fața ei, pe ochii mari de căprioară care se uitau la el cu un amestec tandru de dragoste și dor. Această privire îi făcu inima să vibreze de o nouă speranță. Poate că totuși nu spulberase șansa.

– Vino aici, îi ordonă el, cu mîna stîngă întinsă către ea. Julia se supuse, împletindu-și degetele cu ale lui și se așeză pe marginea patului.

– Semnul acela înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă?

– Frate, dar ştiu că lipseşte educarea atleţilor în şcoli, spuse Julia, rotindu-şi ochii. Ultima dată cînd am auzit despre asta, da însemna da.

S.T. ştiu că ea aştepta o revenire vioaie, dar el era prea nervoş pentru a-i face plăcerea. Crezuse că o pierduse; acum ea stătea aici, spunîndu-i ceva ce dorea foarte mult să audă, şi pentru care aproape că murise. Se întrebă năucit dacă nu deliriază. Strînse tare din ochi, încurajîndu-se, în timp ce aştepta ca imaginea Juliei să se metamorfozeze în cea înfricoşătoare a asistentei Coc de fier. Dar asta nu se întîmplă.

– Vei fi a mea? întrebă el încet, căutînd să răzbată cu privirea dincolo de ochii ei, în adîncul inimii.

– Întotdeauna am fost. Întotdeauna voi fi, murmură ea. Pentru totdeauna, amin.

O lacrimă singuratică îşi făcu apariţia printre genele ei, apoi se rostogoli şi toată teama şi durerea nespusă pe care le simţise în momentul în care avionul se prăbuşea, năvăliră încă o dată la suprafaţă.

– Mi-a fost atît de teamă că am să te pierd, să te pierd de-a binelea.

– Ah, drace, spuse el strîngîndu-i mîna. O mică prăbuşire cu avionul? Nu scapi tu aşa uşor de mine, iubito.

– Te-aş fi putut pierde cît ai clipi, spuse Julia serioasă. Lucrurile s-au perindat în perspectivă

extrem de rapid cînd am văzut avionul prăbuşindu-se. Credeam că-mi fusese teamă înainte. Nu ştiam ce-i aceea frică pînă cînd nu a trebuit să fac faţă faptului că ai putea muri.

– Eu n-aş fi fost prea încîntat de această perspectivă, spuse sec S.T. Ultimul lucru pe care un bărbat vrea să-l facă în mijlocul unei cereri în căsătorie este să se prăbuşească şi să ardă.

Ochii Juliei fulgerară cu un licăr de mînie aducîndu-şi aminte de riscul nebunesc pe care el şi-l asumase.

– Ştii, puteai să mă ceri în căsătorie cu picioarele pe pămînt, cowboy căpos şi mai ştii tu cum, cap sec.

– Ce-ai zice de o cerere în căsătorie făcută la orizontală? întrebă el.

– Pune-mă la încercare, îl provocă ea.

S.T. dădu uşor din cap încercînd să-şi păstreze o faţă neclintită în vreme ce excitarea începea să-i crească.

– Bine. Te măriţi cu mine, Julia? Vrei să fii soţia unui fermier şi să creşti copiii unui fermier undeva, într-un loc îndepărtat?

Julia îl privi insistent.

– Vreau dacă tu vei fi fermierul.

– Nu te mai temi că te voi părăsi pentru ceva mai bun?

Ea dădu din cap, cu ochii încă în ai lui.

– Nimic nu e mai bun decît ceea ce este între noi. Mi-am plănuit să-ţi amintesc asta în fiecare zi pînă la sfîrşitul vieţii.

S.T. îi dărui faimosul său rînjet, efectul său diavolesc fiind oarecum îmblînzit de sclipirea umedă din ochii săi.

– E o promisiune, Legs?

Julia îi zîmbi tandru şi îşi ridică mîna pentru a trasa un X pe pieptul lui.

– Cu mîna pe inimă.

Epilog

Cerul era de un albastru care părea că fusese luat dintr-o ceaşcă de cobalt, frumoasă şi delicată. Julia stătea întinsă în iarbă, inspirînd adînc aroma florilor sălbatice şi a pămîntului cald, ascultînd zgomotul dulce al lacului lovind ţărmul. Era un mod perfect de a petrece o zi perfectă într-un loc perfect. Totul era în armonie cu lumea sau va fi de îndată ce S.T. i se va alătura.

De-abia îi trecu acest gînd prin minte că şi auzi zgomot de copite. Se ridică pe coate şi privi cum el venea călare trecînd dealul într-un galop leneş. Stătea pe spatele armăsarului cenuşiu cu uşurinţa unui om născut în şa, cu umerii traşi spre spate, cu capul ridicat. Îi simţi privirea albastră ca un

laser, fixînd-o cu mult înainte de a-i vedea ochii de sub borul pălăriei negre Stetson. Dădu intensitate focului care mocnea în ea de cîteva zile.

Se aşeză şi-şi îndoi graţios picioarele lungi sub ea pe cînd el îşi opri capul înaintea ei doar cu o schimbare aproape imperceptibilă a centrului de greutate.

– Ce faci aici? întrebă el tărăgănat.

– Orice îmi place, replică ea, cu un zîmbet uşor pe buze.

El îşi dădu pălăria pe ceafă şi se aplecă peste oblîncul şeii, un zîmbet de pisică Cheshire arcuindu-i colţurile gurii.

– Ce-ai zice de ceva care mi-ar plăcea mie?

Julia arcui o sprînceană.

– Am promis să o fac şi să o ţin tot aşa, nu?

– Da.

Descălecă de pe armăsar şi-l trimise să pască, fără a-şi desprinde ochii de pe Julia. Veni către ea, încă şchiopătînd uşor fără nici un alt semn al accidentului care aproape că-i răpusese viaţa. Julia se cutremura încă la gîndul că fusese cît pe ce să-l piardă pentru totdeauna, nu pentru o carieră strălucită ci pentru moarte. El era puntea ei de suflet, inima ei. Nu voia să-şi imagineze viaţa fără el.

– Vino aici, cowboy, spuse ea ridicîndu-se şi deschizîndu-şi braţele către el. Acum că eşti al meu, vreau să te ţin tot timpul.

– Mie-mi sună bine, doamnă Dalton, murmură S.T., îmbrăţişînd-o strîns. Ea era dragostea lui,

viaţa lui, viitorului lui. Fusese întotdeauna. Deşi era doamna S.T. Dalton doar de cîteva săptămîni, el nu-şi putea imagina viaţa fără ea, nu-şi putea imagina cum ar dormi fără ea în braţe sau cum s-ar trezi fără ea ghemuită lîngă el. O sărută pe tîmplă şi ridică o mînă către nasturele de sus al cămăşii pe care ea o scosese din dulapul lui şi o purta.

– Nu aşa repede, şmecherule, spuse ea sec, împingîndu-l înapoi pînă ajunse la buzunarul de la piept al cămăşii lui. Ce-i asta?

– Oh, asta. El chicoti cînd se uită la ilustrata ce înfăţişa un vulcan în erupţie în Hawai. Doar o veste de la proaspeţii căsătoriţi.

Întorcînd ilustrata, Julia citi cu voce tare: S-a dovedit că totuşi nu e plictisitor! Cu dragoste şi fericire pentru tine şi bărbatul vieţii tale. Doamna Robert Christianson. P.S. Noul Tradiţionalism a înfrînt Deceniul Eului.

Julia nu se putut abţine să nu chicotească. Liz şi Robert căsătoriţi. Focul şi gheaţa. Impulsiva, impetuoasa Liz şi practicul, pragmaticul Robert. N-ar fi crezut niciodată asta dacă n-ar fi văzut-o cu proprii ochi.

– Ei, ce zici de asta? spuse ea cu un zîmbet.

– Zic că-mi place, răspunse S.T. tărăgănat, întinzîndu-se iarăşi pînă la nasturele de sus al cămăşii ei. Privirea lui se înfierbîntă şi vocea îi deveni joasă şi aspră.

– Ce zici tu de asta, doamnă Dalton?

Trupul Juliei răspunse instantaneu la semna-

lele lui, fiori fierbinţi străbătînd-o asemeni unor panglici fluturînde. Îi aruncă o privire maliţioasă printre gene în timp ce ilustrata îi alunecă printre degete. Îşi înlănţui braţele în jurul gîtului lui şi-l împinse uşurel pe iarbă.

– Ce zic de asta? repetă ea, privind în sus la faţa soţului ei, cu ochii întunecaţi şi încălziţi de dragoste şi strălucirea dorinţei. Îmi place să fiu luată de furtună.

S.T. zîmbi şi-şi aruncă pălăria într-o parte.

– Ei, asta-i ziua mea norocoasă...

SFÎRŞIT